Almanak voor de Jeugd.

OKO
Alm. A

DRADEN EN DROOMEN.

Almanak voor de Jeugd.

1901.

NIJMEGEN. — P. J. MILBORN.

Neerbosch. — Typ. der Weesinrichting.

KALENDER.

JANUARI.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Dinsdag	Num. 6 : 24. De Heere zegene u en behoede u.
2	Woensdag	2 Kron. 16 : 9. Zijne oogen doorloopen de gansche aarde.
3	Donderdag	2 Sam. 22 : 32. Wie is een rotssteen behalve onze God?
4	Vrijdag	Jona 2 : 9. Het heil is des Heeren.
5	Zaterdag	Luk. 21 : 15. Ik zal u mond en wijsheid geven.
6	Zondag	Mal. 1 : 6. Ben Ik dan een vader, waar is Mijne eer?
7	Maandag	Ps. 1 : 6. De Heere kent den weg der rechtvaardigen.
8	Dinsdag	Job 13 : 16. Een huichelaar zal voor Zijn aangezicht niet komen.
9	Woensdag	Ps. 32 : 8. Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.
10	Donderdag	1 Kron. 29 : 11. Uwe, o Heere, is de grootheid.
11	Vrijdag	Deut. 32 : 4. Al Zijne wegen zijn gerichten.
12	Zaterdag	Ps. 19 : 8. De wet des Heeren is volmaakt.
13	Zondag	Spr. 1 : 10. Mijn zoon! indien de zondaars u aanlokken, bewillig niet.
14	Maandag	Joh. 8 : 47. Die uit God is, hoort de woorden Gods.
15	Dinsdag	Gal. 5 : 24. Die van Christus zijn, hebben het vleesch gekruist.
16	Woensdag	Matth. 10 : 24. De discipel is niet boven den Meester.
17	Donderdag	Jes. 2 : 5. Laat ons wandelen in het licht des Heeren.
18	Vrijdag	1 Sam. 17 : 37. Ga heen, en de Heere zij met u.
19	Zaterdag	Matth. 7 : 8. Die klopt zal opengedaan worden.
20	Zondag	Spr. 2 : 20. Wandelt op den weg der goeden.
21	Maandag	Matth. 7 : 13. Breed is de weg die tot het verderf leidt.
22	Dinsdag	Gal. 6 : 5. Een iegelijk zal zijn eigen pak dragen.
23	Woensdag	Fil. 2 : 4. Een iegelijk zie niet op het zijne.
24	Donderdag	1 Petr. 4 · 9. Zijt herbergzaam jegens elkander.
25	Vrijdag	1 Cor. 10 : 24. Niemand zoeke dat zijns zelfs is.
26	Zaterdag	Ps. 119 : 15. Ik zal Uwe bevelen overdenken.
27	Zondag	Spr. 2 : 11. Verwerp de tucht des Heeren niet.
28	Maandag	Joh. 3 : 20. Die kwaad doet, haat het licht.
29	Dinsdag	1 Thess. 5 : 15. Jaagt allen tijd het goede na.
30	Woensdag	Ex. 20 : 5. Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God.
31	Donderdag	Ps. 25 : 1. Tot U, o Heere, hef ik mijne ziel op.

Stand der Maan.

5	Januari.	Volle Maan 0.33 's morgens.
12	"	Laatste Kwartier 8.58 's avonds.
20	"	Nieuwe Maan 2.55 's avonds.
27	"	Eerste Kwartier 10.12 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

FEBRUARI.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Vrijdag	Job 37 : 22. Bij God is eene vreeselijke majesteit.
2	Zaterdag	Psalm 115 : 3. Onze God is toch in den hemel.
3	Zondag	Spr. 3 : 12. De Heere kastijdt dengenen die Hij liefheeft, gelijk een vader den zoon.
4	Maandag	Jer. 10 : 24. Kastijd mij, Heere! doch met mate.
5	Dinsdag	Matth. 15 : 22. Zone Davids, ontferm U mijner.
6	Woensdag	Rom. 7 : 18. Ik weet dat in mij, dat is in mijn vleesch geen goed woont.
7	Donderdag	Matth. 26 : 41. De geest is wel gewillig, maar het vleesch is zwak.
8	Vrijdag	2 Cor. 12 : 9. Mijne kracht wordt in zwakheid volbracht.
9	Zaterdag	Rom. 11 : 20. Gij staat door het geloof.
10	Zondag	Zef. 3 : 7. Immers zult gij Mij vreezen.
11	Maandag	Fil. 2 : 14. Doet alle dingen zonder murmureeren.
12	Dinsdag	Jak. 3 : 14. Liegt niet tegen de waarheid.
13	Woensdag	Efeze 5 : 6. Dat u niemand verleide.
14	Donderdag	Matth. 7 : 15. Wacht u van de valsche profeten.
15	Vrijdag	Ezech. 18 : 20. De ziel die zondigt, die zal sterven.
16	Zaterdag	Jes. 51 : 4. Luistert naar Mij, mijn volk.
17	Zondag	Spr. 24 : 21. Vrees den Heere en den koning.
18	Maandag	Ps. 115 : 13. Hij zal zegenen, die den Heere vreezen.
19	Dinsdag	Jer. 10 : 7. Wie zou U niet vreezen?
20	Woensdag	Job 9 : 19. Zoo het aan de kracht komt, zie Hij is sterk.
21	Donderdag	Rom. 11 : 34. Wie heeft den zin des Heeren gekend?
22	Vrijdag	Klaagl. 5 : 19. Gij, o Heere! zit in eeuwigheid.
23	Zaterdag	Dan. 2 : 22. Hij weet wat in het duister is.
24	Zondag	Spr. 3 : 13. Welgelukzalig is de mensch, die wijsheid vindt.
25	Maandag	Jer. 9 : 23. Een wijze beroeme zich niet in zijne wijsheid.
26	Dinsdag	1 Cor. 1 : 25. Het dwaze Gods is wijzer dan de menschen.
27	Woensdag	Pred. 9 : 17. De woorden der wijzen moeten in stilheid aangehoord worden.
28	Donderdag	Ps. 37 : 5. Wentel uwen weg op den Heere.

Stand der Maan.
3 Februari Volle Maan 3.49 's avonds.
11 " Laatste Kwartier 6.23 's avonds.
19 " Nieuwe Maan 3.05 's morgens.
25 " Eerste Kwartier 6.58 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

MAART.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Vrijdag	Ps. 3 : 4. Gij, Heere! zijt een schild voor mij.
2	Zaterdag	Joh. 10 : 28. Ik geef hun het eeuwige leven.
3	Zondag	Spr. 8 : 36. Die tegen Mij zondigt, doet zijne ziel geweld aan.
4	Maandag	Ps. 51 : 13. Verwerp mij niet van Uw aangezicht.
5	Dinsdag	Fil. 2 : 3. Doet geen ding door twisting of ijdele eer.
6	Woensdag	1 Cor. 14 : 20. Zijt kinderen in de boosheid.
7	Donderdag	Matth. 7 : 13. Gaat in door de enge poort.
8	Vrijdag	Gal. 5 : 16. Wandelt door den Geest.
9	Zaterdag	Jak. 1 : 22. Zijt daders des Woords.
10	Zondag	Spr. 19 : 17. Die zich des armen ontfermt, leent den Heere.
11	Maandag	Ps. 43 : 3. Zend Uw licht en Uwe waarheid.
12	Dinsdag	Spr. 25 : 15. Een zachte tong breekt het gebeente.
13	Woensdag	Hos. 14 : 9. Uwe vrucht is uit Mij gevonden.
14	Donderdag	1 Petr. 1 : 13. Hoopt volkomenlijk op de genade.
15	Vrijdag	Gal. 2 : 19. Ik ben door de wet der wet gestorven.
16	Zaterdag	2 Cor. 6 : 16. Gij zijt de tempel des levenden Gods.
17	Zondag	Spr. 10 : 27. De vreeze des Heeren vermeerdert de dagen.
18	Maandag	Ezech. 36 : 26. Ik zal u een nieuw hart geven.
19	Dinsdag	Openb. 22 : 5. Zalig zijn zij, die Zijne geboden doen.
20	Woensdag	Jes. 46 : 13. Mijn heil zal niet vertoeven.
21	Donderdag	1 Cor. 3 : 9. Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij.
22	Vrijdag	1 Petr. 4 : 8. Hebt vurige liefde tot elkander.
23	Zaterdag	Psalm 143 : 8. Maak mij bekend den weg, dien ik te gaan heb.
24	Zondag	Pred. 3 : 17. God zal den rechtvaardige, en den goddelooze oordeelen.
25	Maandag	Ps. 104 : 30. Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks.
26	Dinsdag	1 Kron. 29 : 12. Gij heerscht over alles.
27	Woensdag	Rom. 6 : 23. De bezoldiging der zonde is de dood.
28	Donderdag	1 Kon. 2 : 2. Ik ga heen in den weg der gansche aarde.
29	Vrijdag	Fil. 1 : 21. Het sterven is mij gewin.
30	Zaterdag	Joh. 6 : 54. Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.
31	Zondag	**Palmzondag.** Matth. 23 : 39. Gezegend is Hij, die komt in den naam des Heeren.

Stand der Maan.
5 Maart Volle Maan 8.24 's morgens.
13 „ Laatste Kwartier 1.26 's avonds.
20 „ Nieuwe Maan 1.13 's avonds.
27 „ Eerste Kwartier 4.58 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Maandag	Mark. 14 : 8. Zij heeft gedaan hetgeen zij konde.
2	Dinsdag	Matth. 26 : 45. De ure is nabij gekomen.
3	Woensdag	Joh. 10 : 15. Ik stel Mijn leven voor de schapen.
4	Donderdag	Matth. 26 . 40. Kunt gij niet één ure met Mij waken?
5	Vrijdag	**Goede Vrijdag.** Joh. 19 : 30. Het is volbracht.
6	Zaterdag	Jes. 53 : 9. Hij is bij de rijken in Zijnen dood geweest.
7	Zondag	**Eerste Paaschdag.** 1 Cor. 15 : 4. Opgewekt ten derden dage.
8	Maandag	**Tweede Paaschdag.** Matth. 28 : 6. Hij is hier niet, Hij is opgestaan.
9	Dinsdag	Coll. 3 : 1. Zoekt de dingen die boven zijn.
10	Woensdag	Psalm 16 : 8. Ik stel den Heere gedurigljk voor mij.
11	Donderdag	Openb. 21 : 7. Die overwint zal alles beërven.
12	Vrijdag	Job 22 : 21. Gewen u toch aan Hem en heb vrede.
13	Zaterdag	Joël 2 : 23. Zijt blijde in den Heere uwen God.
14	Zondag	2 Tim. 2 : 8. Houd in gedachten, dat Jezus Christus uit de dooden opgewekt is.
15	Maandag	Psalm 73 : 25. Wien heb ik nevens U in den hemel?
16	Dinsdag	Jer. 33 : 3. Roep tot Mij, Ik zal u antwoorden.
17	Woensdag	Job 13 : 15. Zoo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?
18	Donderdag	Rom. 8 : 31. Zoo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?
19	Vrijdag	Mal. 3 : 6. Ik, de Heere, werd niet veranderd.
20	Zaterdag	Psalm 93 : 2. Gij zijt van eeuwigheid af.
21	Zondag	Jes. 12 : 4. Maakt Zijne daden bekend onder de volken.
22	Maandag	Matth. 11 : 28. Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.
23	Dinsdag	Hand. 9 : 34. Jezus Christus maakt u gezond.
24	Woensdag	Jes. 61 : 10. Hij heeft mij bekleed met de kleederen des heils.
25	Donderdag	Psalm 119 : 42. Ik vertrouw op Uw woord.
26	Vrijdag	Ps. 73 : 24. Gij zult mij leiden door Uwen raad.
27	Zaterdag	2 Petrus 3 : 9. De Heere vertraagt de belofte niet.
28	Zondag	Spr. 23 : 15. Mijn zoon! zoo uw hart wijs is, mijn hart zal blijde zijn.
29	Maandag	Joh. 10 : 27. Mijne schapen hooren Mijne stem.
30	Dinsdag	Ps. 104 : 14. Hij doet het gras uitspruiten.

Stand der Maan.
- 4 April Volle Maan 1.40 's morgens.
- 12 „ Laatste Kwartier 4.17 's morgens.
- 18 „ Nieuwe Maan 9.57 's avonds.
- 25 „ Eerste Kwartier 4.34 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

MEI.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Woensdag	Ps. 104 : 24. Het aardrijk is vol van Uwe goederen.
2	Donderdag	Spr. 10 : 4. De hand des vlijtigen maakt rijk.
3	Vrijdag	Hos. 10 : 12. Zaait u tot gerechtigheid.
4	Zaterdag	Psalm 145 : 9. De Heere is aan allen goed.
5	Zondag	Spr. 13 : 20. Die met de wijzen omgaat, zal wijs worden.
6	Maandag	Ps. 105 : 4. Vraagt naar den Heere en Zijne sterkte.
7	Dinsdag	Matth. 6 : 33. Zoekt eerst het koninkrijk Gods.
8	Woensdag	Deut. 30 : 19. Kiest dan het leven, opdat gij leeft.
9	Donderdag	Matth. 7 : 7. Zoekt en gij zult vinden.
10	Vrijdag	Joh. 6 : 68. Heere, tot wien zullen wij heengaan?
11	Zaterdag	Ps 36 : 10 Bij U is de fontein des levens.
12	Zondag	Joh. 12 : 32. Wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal Ik hen allen tot Mij trekken.
13	Maandag	Luk. 24 : 49. Ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders.
14	Dinsdag	Psalm 25 : 5. U verwacht ik den ganschen dag.
15	Woensdag	Mal. 3 : 2. Wie zal bestaan, als Hij verschijnt?
16	Donderdag	**Hemelvaartsdag.** Ef. 4 : 9. Hij is opgevaren.
17	Vrijdag	Joh. 12 : 16. Waar Ik ben, zal ook Mijn dienaar zijn.
18	Zaterdag	Ps. 138 : 6. Den verhevene kent Hij van verre.
19	Zondag	Rom. 8 : 17. Indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen.
20	Maandag	Joh. 14 : 18. Ik zal u geen weezen laten.
21	Dinsdag	Col. 1 : 18. Hij is het Hoofd des lichaams.
22	Woensdag	Openb. 22 : 4. Zij zullen Zijn aangezicht zien.
23	Donderdag	Fil. 3 : 20. Onze wandel is in de hemelen.
24	Vrijdag	Ps. 45 : 7. Uw troon, o God! is eeuwiglijk.
25	Zaterdag	Joh. 14 : 19. Ik leef en gij zult leven.
26	Zondag	**Eerste Pinksterdag.** Hand. 2 : 4. Zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.
27	Maandag	**Tweede Pinksterdag.** Hand. 19 : 2. Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen?
28	Dinsdag	Ps. 139 : 7. Waar zou ik heengaan voor Uwen geest?
29	Woensdag	2 Cor. 4 : 18. De dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.
30	Donderdag	Coll. 3 : 16. Leert en vermaant elkander.
31	Vrijdag	1 Tim. 6 : 12. Grijp naar het eeuwige leven.

Stand der Maan.
3 Mei Volle Maan 6.38 's avonds.
11 „ Laatste Kwartier 2.58 's avonds.
18 „ Nieuwe Maan 5.57 's morgens.
25 „ Eerste Kwartier 5.59 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

JUNI.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Zaterdag	Jes. 51:6. De aarde zal als een kleed verouden.
2	Zondag	Coll. 3:16. Het woord van Christus wone rijkelijk in u.
3	Maandag	1 Sam. 7:3. Richt uw hart tot den Heere.
4	Dinsdag	Hand. 13:16. Gij, die God vreest, hoort toe.
5	Woensdag	Rom. 3:20. Door de wet is de kennis der zonde.
6	Donderdag	Spr. 12:13. Vrees God en houd Zijne geboden.
7	Vrijdag	Lev. 19:18. Gij zult uwen naaste liefhebben.
8	Zaterdag	Job 22:22. Leg Zijne redenen in uw hart.
9	Zondag	Jes. 43:21. Dit volk heb Ik Mij geformeerd.
10	Maandag	Ps. 145:6. Uwe grootheid, die zal Ik vertellen.
11	Dinsdag	Job 36:22. Zie, God verhoogt door Zijne kracht.
12	Woensdag	Gen. 18:25. Zou iets voor den Heere te wonderlijk zijn?
13	Donderdag	Ex. 19:5. De gansche aarde is Mijne.
14	Vrijdag	1 Kron. 16:25. De Heere is groot en zeer te prijzen.
15	Zaterdag	Job 10:12. Uw opzicht heeft mijnen geest bewaard.
16	Zondag	Spr. 15:24. De weg des levens is den verstandigen naar boven.
17	Maandag	Ps. 2:10. Gij, koningen, handelt verstandiglijk.
18	Dinsdag	2 Sam. 23.10. De Heere wrocht dien dag een groot heil.
19	Woensdag	Ps. 33:20. Hij is onze hulp en ons schild.
20	Donderdag	Joël 1:3. Laat het uwe kinderen hunne kinderen vertellen.
21	Vrijdag	Jes. 45:7. Ik maak den vrede, en schep het kwaad.
22	Zaterdag	1 Kon. 8:57. De Heere, onze God, zij met ons.
23	Zondag	Jes. 55:21. Laat uwe ziel in vettigheid zich verlustigen.
24	Maandag	Openb. 3:20. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.
25	Dinsdag	Hos. 14:5. Ik zal hen vrijwillig liefhebben.
26	Woensdag	Joh. 18:37. Die uit de waarheid is, hoort Mijne stem.
27	Donderdag	1 Petr. 2:7. U dan, die geloeft, is Hij dierbaar.
28	Vrijdag	Ezech. 11:19. Ik zal hun eenerlei hart geven.
29	Zaterdag	Ps. 65:5. Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest.
30	Zondag	Rom. 10:10. Met het hart geloeft men ter rechtvaardigheid.

Stand der Maan.
2 Juni Volle Maan 10.12 's morgens.
9 „ Laatste Kwartier 10.19 's avonds.
16 „ Nieuwe Maan 1.52 's avonds.
23 „ Eerste Kwartier 9.18 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

JULI.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Maandag	Ps. 103 : 15. De dagen des menschen zijn als het gras.
2	Dinsdag	1 Tim. 4 : 8. De godzaligheid is tot alle dingen nut.
3	Woensdag	Jes. 55 : 6. Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is.
4	Donderdag	Hand. 9 : 6. Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?
5	Vrijdag	Jak. 4 : 10. Vernedert u voor den Heere.
6	Zaterdag	2 Cor. 5 : 20. Laat u met God verzoenen
7	Zondag	Spr. 19 : 18. Tuchtig uwen zoon als er nog hoop is.
8	Maandag	Coll. 3 : 16. Leert en vermaant elkander.
9	Dinsdag	Hand. 2 : 28. Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt.
10	Woensdag	Jer. 15 : 16. Uw woord is mij geweest tot vreugde.
11	Donderdag	Fil. 3 : 12. Ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht.
12	Vrijdag	Openb. 21 : 7. Die overwint zal alles beërven.
13	Zaterdag	Joh. 6 : 63. De Geest is het, die levend maakt.
14	Zondag	Jes. 29 : 19. De zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben.
15	Maandag	1 Thess. 5 : 14. Vertroost de kleinmoedigen.
16	Dinsdag	Fil. 4 : 5. Uwe bescheidenheid zij allen menschen bekend.
17	Woensdag	Spr. 29 : 3. Die de wijsheid bemint, verblijdt zijnen vader.
18	Donderdag	Ps. 119 : 36. Neig mijn hart tot Uwe getuigenissen.
19	Vrijdag	Jes. 38 : 19. De levende, die zal U loven.
20	Zaterdag	Rom. 10 : 10. Met den mond belijdt men ter zaligheid.
21	Zondag	Matth. 13 : 37. Die het goede zaad zaait, is de Zoon des menschen.
22	Maandag	Job 36 : 22. Wie is een Leeraar gelijk Hij?
23	Dinsdag	Ps. 25 : 4. Heere, maak mij Uwe wegen bekend.
24	Woensdag	Hebr. 12 : 29. Onze God is een verterend vuur.
25	Donderdag	2 Cor. 6 : 2. Nu is het de welaangename tijd.
26	Vrijdag	1 Petr. 4 . 7. Zijt nuchteren en waakt in de gebeden.
27	Zaterdag	Zef. 1 : 14. De groote dag des Heeren is nabij.
28	Zondag	Pred. 3 : 2. Er is een tijd om geboren te worden en een tijd om te sterven.
29	Maandag	Klaagl. 1 : 9. Heere, zie mijne ellende aan.
30	Dinsdag	Matth. 9 : 24. Kom mijne ongeloovigheid te hulp.
31	Woensdag	Ezech. 34 : 16. Het kranke zal Ik sterken.

Stand der Maan.

- 1 Juli Volle Maan 11.32 's avonds.
- 9 „ Laatste Kwartier 3.39 's morgens.
- 15 „ Nieuwe Maan 10.30 's avonds.
- 23 „ Eerste Kwartier 2.18 's avonds.
- 31 „ Volle Maan 10.53 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

AUGUSTUS.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Donderdag	Psalm 65 : 12. Gij kroont het jaar Uwer goedheid.
2	Vrijdag	Psalm 134 : 3. De Heere zegene u uit Sion.
3	Zaterdag	Titus 2 : 7. Betoon uzelven in alles een voorbeeld.
4	Zondag	Joh. 13 : 17. Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zoo gij dezelve doet.
5	Maandag	1 Joh. 2 : 15. Hebt de wereld niet lief.
6	Dinsdag	Hos. 6 : 6. Ik heb lust tot weldadigheid.
7	Woensdag	Hebr. 13 : 5. Uw wandel zij zonder geldgierigheid.
8	Donderdag	Rom. 12 : 11. Zijt vurig van geest, dient den Heere.
9	Vrijdag	1 Petr. 5 : 5. Zijt met ootmoedigheid bekleed.
10	Zaterdag	Jes. 38 : 17. Gij hebt mijne ziel liefelijk omhelsd.
11	Zondag	Ps. 133 : 1. Hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen.
12	Maandag	2 Tim. 2 : 19. De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn.
13	Dinsdag	Luk. 12 : 32. Vreest niet, gij klein kuddeken.
14	Woensdag	2 Cor. 1 : 2. Genade zij u en vrede van God.
15	Donderdag	Gal. 6 : 2. Draagt elkanders lasten.
16	Vrijdag	Micha 4 : 6. Waarmede zal ik den Heere tegenkomen?
17	Zaterdag	1 Tim. 1 : 13. Mij is barmhartigheid geschied.
18	Zondag	Jak. 2 : 17. Het geloof, dat de werken niet heeft, is bij zichzelven dood.
19	Maandag	Coll. 3 : 25. Die onrecht doet, zal het onrecht dragen.
20	Dinsdag	1 Joh. 2 : 11. Die zijnen broeder haat, is in de duisternis.
21	Woensdag	Matth. 6 : 13. Verlos ons van den booze.
22	Donderdag	Joh. 15 : 5. Ik ben de wijnstok en gij de ranken.
23	Vrijdag	Jer. 31 : 33. Ik zal Mijne wet in hun binnenste geven.
24	Zaterdag	Rom. 12 : 16. Weest eensgezind onder elkander.
25	Zondag	Spr. 23 : 19. Hoor gij, mijn zoon! en word wijs en richt uw hart op den weg.
26	Maandag	Ezech. 36 : 26. Ik zal u een nieuw hart geven.
27	Dinsdag	Efeze 2 : 8. Uit genade zijt gij zalig geworden.
28	Woensdag	Ps. 138 : 8. De Heere zal het voor mij voleinden.
29	Donderdag	1 Kron. 19 : 9. De Heere doorzoekt de harten.
30	Vrijdag	Jak. 5 : 8. De toekomst des Heeren genaakt.
31	Zaterdag	Ps. 72 : 1. O God, geef den koning Uwe rechten.

Stand der Maan
7 Augustus Laatste Kwartier 8.21 's morg.
14 " Nieuwe Maan 8.47 's morgens.
22 " Eerste Kwartier 8.12 's morgens.
29 " Volle Maan 8.41 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

SEPTEMBER.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Zondag	Joh. 7 : 37. Zoo iemand doest, die kome tot Mij en drinke.
2	Maandag	Spr. 1 : 7. De dwazen verachten wijsheid en tucht.
3	Dinsdag	Mark. 10 : 21. Een ding ontbreekt u.
4	Woensdag	Jak. 4 : 8. Reinigt de handen, gij zondaars!
5	Donderdag	Hos. 5 : 2. Ik zal allen een tuchtmeester zijn.
6	Vrijdag	Micha 6 : 3. Waarmede heb Ik u vermoeid?
7	Zaterdag	Spr. 19 : 20. Hoor raad en ontvang tucht.
8	Zondag	Jak. 1 : 18. Naar Zijnen wil heeft Hij ons gebaard, door het woord der waarheid.
9	Maandag	Ps. 119 : 140. Uw woord is zeer gelouterd.
10	Dinsdag	2 Sam. 22 : 31. Gods weg is volmaakt.
11	Woensdag	Spr. 7 : 1. Mijn zoon, bewaar Mijne redenen.
12	Donderdag	Ps. 128 : 2. Gij zult eten den arbeid uwer handen.
13	Vrijdag	Jes. 40 : 29. Hij geeft den moeden kracht.
14	Zaterdag	Ps. 51 : 12. Schep mij een rein hart, o God!
15	Zondag	Openb. 19 : 9. Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.
16	Maandag	Jes. 44 : 5. Ik ben des Heeren.
17	Dinsdag	Jer. 15 : 16. Ik ben naar Uwen naam genoemd.
18	Woensdag	Ps. 84 : 12. God de Heere is een zon en schild.
19	Donderdag	Amos 5 : 6. Zoekt den Heere en leeft.
20	Vrijdag	Spr. 3 : 6. Ken Hem in al uwe wegen.
21	Zaterdag	Gal. 5 : 13. Dient elkander door de liefde.
22	Zondag	Jes. 40 : 34. Die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen.
23	Maandag	Ps. 86 : 10. Gij zijt groot en doet wonderwerken.
24	Dinsdag	Jes. 51 : 6. De hemel zal als een rook verdwijnen.
25	Woensdag	Mark. 13 : 33. Gij weet niet wanneer de tijd is.
26	Donderdag	Openb. 1 : 7. Alle oog zal Hem zien.
27	Vrijdag	Matth. 25 : 6. Ziet, de bruidegom komt.
28	Zaterdag	1 Cor. 7 : 31. De gedaante dezer wereld gaat voorbij.
29	Zondag	Ps. 119 : 37. Wend mijne oogen af, dat ze geen ijdelheid zien.
30	Maandag	Rom. 12 : 16. Tracht niet naar de hooge dingen, maar voegt u tot de nederige.

Stand der Maan.
- 5 September Laatste Kwartier 1.47 's avds.
- 12 " Nieuwe Maan 9.38 's avonds.
- 21 " Eerste Kwartier 1.53 's morg.
- 28 " Volle Maan 5.55 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

OCTOBER.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Dinsdag	1 Petr. 4:8. De liefde zal menigte van zonden bedekken.
2	Woensdag	1 Cor. 16:13. Waakt, staat in het geloof.
3	Donderdag	1 Sam. 20:20. Geloofť in den Heere uwen God.
4	Vrijdag	Openb. 2:25. Hetgeen gij hebt, houdt dat.
5	Zaterdag	Hab. 3:2. Uw werk, o Heere! behoud dat in het leven.
6	Zondag	Jes. 56:7. Mijn huis zal een bedehuis genaamd worden voor alle volken.
7	Maandag	2 Cor. 1:18. God is getrouw.
8	Dinsdag	Ps. 109:26. Help mij, Heere! mijn God.
9	Woensdag	Job 10:20. Zijn mijne dagen niet weinig?
10	Donderdag	Jes. 64:6. Wij allen vallen af als een blad.
11	Vrijdag	Openb. 15:3. Groot en wonderlijk zijn Uwe werken.
12	Zaterdag	Mark. 12:11. Van den Heere is dit geschied.
13	Zondag	Pred. 11:9. Laat uw hart zich vermaken in de dagen uwer jongelingschap.
14	Maandag	Ef. 5:18. Wordt niet dronken in wijn.
15	Dinsdag	Spr. 9:6. Verlaat de slechtigheden en leeft.
16	Woensdag	Hos. 6:1. Laat ons wederkeeren tot den Heere.
17	Donderdag	Jes. 51:7. Vreest niet de smaadheid van een mensch.
18	Vrijdag	Ps. 119:63. Ik ben een gezel van die U vreezen.
19	Zaterdag	Coll. 3:15. De vrede Gods heersche in uwe harten.
20	Zondag	Ps. 23:1. De Heere is mijn Herder.
21	Maandag	Ps. 119:25. Maak mij levend naar Uw woord.
22	Dinsdag	Klaagl. 3:24. De Heere is mijn deel.
23	Woensdag	Jes. 34:16. Zoekt in het boek des Heeren en leest.
24	Donderdag	Rom. 13:10. De liefde doet den naaste geen kwaad.
25	Vrijdag	Matth. 7:7. Bidt en u zal gegeven worden.
26	Zaterdag	1 Petr. 2:16. Zijt heilig, want Ik ben heilig.
27	Zondag	Spr. 20:9. Wie kan zeggen: ik heb mijn hart gezuiverd, ik ben rein van zonde?
28	Maandag	Rom. 7:13. De zonde is mij de dood geworden.
29	Dinsdag	1 Petr. 2:12. Houd uwen wandel eerlijk.
30	Woensdag	Ps. 119:104. Uit Uwe bevelen krijg ik verstand.
31	Donderdag	Luk. 16:2. Geef rekenschap van uw rentmeesterschap.

Stand der Maan.
4 October Laatste Kwartier 9.12 's avonds.
12 „ Nieuwe Maan 1.31 's avonds.
20 „ Eerste Kwartier 6.17 's avonds.
27 „ Volle Maan 3.26 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

NOVEMBER.

Datum en Dag der Week.		Dagtekst.
1	Vrijdag	Ps. 19 : 9. Het gebod des Heeren is zuiver.
2	Zaterdag	Spr. 30 : 5. Alle rede Gods is doorlouterd.
3	Zondag	1 Kron. 22 : 19. Begeeft dan uw hart en uwe ziel om te zoeken den Heere.
4	Maandag	Hab. 2 : 4. De rechtvaardige zal door zijn geloof leven.
5	Dinsdag	Mark. 8 : 34. Wie achter Mij wil komen, die verloochene zichzelven.
6	Woensdag	Jes. 41 : 10. Ik sterk u, ook help Ik u.
7	Donderdag	Spr. 3 : 5. Steun op uw verstand niet.
8	Vrijdag	Ps. 56 : 10. Dit weet ik, dat God met mij is.
9	Zaterdag	Num. 23 : 19. God is geen man, dat Hij liegen zou.
10	Zondag	Matth. 20 : 16. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.
11	Maandag	2 Tim. 2 : 19. Het vaste fondament Gods staat.
12	Dinsdag	Openb. 16 : 5. Gij zijt rechtvaardig, Heere!
13	Woensdag	Hebr. 3 : 4. Die dit alles gebouwd heeft, is God.
14	Donderdag	Luk. 19 : 5. Ik moet heden in uw huis blijven.
15	Vrijdag	Spr. 28 : 5. Die den Heere zoeken, verstaan alles.
16	Zaterdag	Ps. 56 : 13. O God! op mij zijn Uwe geloften.
17	Zondag	Mark. 2 : 17. Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van noode.
18	Maandag	Jer. 29 : 13. Gij zult Mij zoeken en vinden.
19	Dinsdag	Spr. 2 : 21. De vromen zullen de aarde bewonen.
20	Woensdag	Ps. 18 : 2. Ik zal U hartelijk liefhebben.
21	Donderdag	1 Kron. 17 : 20. Heere, er is niemand gelijk Gij.
22	Vrijdag	Openb. 3 : 11. Zie, Ik kom haastelijk.
23	Zaterdag	1 Petr. 3 : 15. Heiligt God den Heere in uwe harten.
24	Zondag	Spr. 27 : 10. Verlaat uwen vriend, noch den vriend uws vaders niet.
25	Maandag	Ps. 21 : 9. Uwe hand zal al Uwe vijanden vinden.
26	Dinsdag	Joh. 15 : 2. Al wie vrucht draagt, die reinigt Hij.
27	Woensdag	1 Thess. 5 : 23. De God des vredes zelf heilige u.
28	Donderdag	Efeze 4 : 26. Wordt toornig en zondigt niet.
29	Vrijdag	2 Tim. 2 : 7. De Heere geve u verstand in alle dingen.
30	Zaterdag	2 Thess. 3 : 5. De Heere richte uwe harten tot de liefde van God.

Stand der Maan.
3 November Laatste Kwartier 7.44 's morg.
11 " Nieuwe Maan 7.54 's morgens.
19 " Eerste Kwartier 8.43 's morg.
26 " Volle Maan 1.37 's morgens.

Gedenk- en Verjaardagen.

DECEMBER.

Datum en	Dag der Week.	Dagtekst.
1	Zondag	Spr. 13 : 24. Die de roede inhoudt haat zijnen zoon.
2	Maandag	Ps. 105 : 1. Roept Zijnen naam aan.
3	Dinsdag	Spr. 8 : 23. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest.
4	Woensdag	Joh. 1 : 1. In den beginne was het Woord.
5	Donderdag	Ps. 40 : 8. In de rol des boeks is van Mij geschreven.
6	Vrijdag	Jes. 43 : 4. Ik heb u liefgehad.
7	Zaterdag	Ps. 97 : 6. Alle volken zien Zijne eer.
8	Zondag	Ps. 104 : 33. Ik zal mijnen God psalmzingen, terwijl ik nog ben.
9	Maandag	Matth. 6 : 10. Uw Koninkrijk kome.
10	Dinsdag	Ps. 60 : 7. Geef heil door Uwe rechterhand.
11	Woensdag	Hebr. 13 : 18. Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde.
12	Donderdag	2 Sam. 22 : 33. God is mijn sterkte en kracht.
13	Vrijdag	Jes. 10 : 24. Vreest niet, gij, Mijn volk!
14	Zaterdag	Zach. 9 : 9. Ziet, uw koning zal tot u komen.
15	Zondag	Jer. 17 : 14. Behoud mij, zoo zal ik behouden worden.
16	Maandag	Micha 5 : 4. En deze zal vrede zijn.
17	Dinsdag	Joh. 10 : 11. Ik ben de Goede Herder.
18	Woensdag	Ezech. 34 : 11. Ik zal naar Mijne schapen vragen.
19	Donderdag	Hebr. 13 : 6. De Heere is mij een Helper.
20	Vrijdag	Micha 7 : 7. Ik zal uitzien naar den Heere
21	Zaterdag	Job 19 : 5. Ik weet, mijn Verlosser leeft.
22	Zondag	Jes. 62 : 11. Zegt der dochter van Sion: Zie, uw heil komt.
23	Maandag	Luk. 3 : 4. Bereidt den weg des Heeren.
24	Dinsdag	Joh. 3 : 16. Alzoo lief heeft God de wereld gehad.
25	Woensdag	**Eerste Kerstdag.** Joh. 1 : 14. Het Woord is vleesch geworden.
26	Donderdag	**Tweede Kerstdag.** Matth. 1 : 21. Hij zal Zijn volk zalig maken.
27	Vrijdag	Fil. 2 : 8. In gedaante gevonden als een mensch.
28	Zaterdag	Jer. 3 : 17. Geen ding is U te wonderlijk.
29	Zondag	Jes. 49 : 13. De Heere heeft Zijn volk vertroost.
30	Maandag	1 Petr. 4 : 7. Het einde aller dingen is nabij.
31	Dinsdag	Ps. 90 : 4. Duizend jaren zijn in Uwe oogen als de dag van gisteren.

Stand der Maan.
- 2 December Laatste Kwartier 10.09 's avds.
- 11 „ Nieuwe Maan 3.13 's morgens.
- 18 „ Eerste Kwartier 8.55 's avonds.
- 25 „ Volle Maan 0.35 's avonds.

Gedenk- en Verjaardagen.

Verjaardagen van het Koninklijk Huis.

24 Juni.	KAREL ALEXANDER AUGUST JAN, Groothertog van Saksen-Weimar-Eisenach, oom der Koningin, geb. 1818.
5 Juli.	WILHELMINA FREDERIKA ANNA ELISABETH MARIA, dochter van wijlen Z. K. H. Prins Frederik, gehuwd met den Prins Von Wied, geb. 1841.
2 Augustus.	ADELHEID EMMA WILHELMINA THERESIA, Koningin-Moeder, geb. 1858.
22 Augustus.	WILLEM ADOLF MAXIMILIAAN KAREL, Prins Von Wied, geb. 1845.
31 Augustus.	WILHELMINA HELENA PAULINA MARIA, Koningin, geb. 1880.

Christelijke Feestdagen.

Nieuwjaarsdag 1 Januari.	Hemelvaartsdag 16 Mei.
Goede Vrijdag 5 April.	Pinksteren 26 en 27 Mei.
Paschen 7 en 8 April.	Kerstfeest 25 en 26 Dec.

Israëlietische Feestdagen.

Purimfeest 5 Maart.	Verzoendag 23 September.
Paschen 4, 5, 10 en 11 April.	Loofhuttenfeest 28 en 29 Sept. en 5 October.
Pinksteren 24 en 25 Mei.	Vreugde der Wet 6 October.
Tempelverwoesting 25 Juli.	Tempelwijding 6 December.
Nieuwjaar 14 en 15 Sept. 5662.	

TIJDREKENINGEN.

Guldengetal 2. — Epakta 10. — Zonnecirkel 6. — Romeinsche Indictie 14. — Zondagsletter F. — Jaar Juliaansche periode 6614.

JAARTELLINGEN.

1901 jaar na	Christus' geboorte.
5662 „ „	het begin van de Joodsche tijdrekening, begin 14 Sept.
478 „ „	de uitvinding der Boekdrukkunst.
409 „ „	de ontdekking van Amerika.
88 „ „	de herstelling van Nederland.
62 „ „	de opening van den eersten spoorweg in Nederland.

BEGIN DER JAARGETIJDEN.

De Lente begint 21 Maart.	De Herfst begint 23 September.
De Zomer „ 22 Juni.	De Winter „ 22 December.

Zons- en Maansverduisteringen.

Den 3en Mei wordt de maan alleen door de bijschaduw bedekt tusschen 4.25 en 9.15 's avonds. Zij komt dan te 7.30 op.

Totale Zonsverduistering op 18 Mei; onzichtbaar in Nederland. Zichtbaar als totale alleen op Mauritius, Sumatra, Borneo, Celebes, Nieuw-Guinea en in den Indischen Oceaan; als gedeeltelijke in het oosten van Zuid-Afrika, Madagascar, Voor- en Achter-Indië, Australië en omliggende zeeën en eilanden.

Gedeeltelijke Maansverduistering op 27 October; onzichtbaar in Nederland. De verduistering is juist afgeloopen als de maan opkomt. Slechts bevindt zij zich dan nog gedurende een uur in de bijschaduw. Zij is zichtbaar in de noordwestelijke helft van Noord-Amerika, in de westelijke helft van den Grooten Oceaan, in Australië, Azië, den Indischen Oceaan, in oostelijk Afrika, in het oostelijk gedeelte van Europa en in de Noordpoolstreken.

Ringvormige Zonsverduistering op 11 November, als gedeeltelijke gedeeltelijk zichtbaar in Nederland. De zon komt te 7.16 gedeeltelijk verduisterd op, 10 minuten daarna is de verduistering afgeloopen. Zij is te zien in de noordelijke helft van Afrika, uitgezonderd het westelijk gedeelte, in Europa, behalve Noorwegen, Groot-Brittanje, de noordwestelijke hoek van Frankrijk en de westelijke helft van Spanje. Verder in den Indischen Oceaan en in Azië, behalve het noordoosten.

POSTERIJEN.

TARIEF BINNENLAND.

BRIEVEN.

Van 1 tot 15 gram	. . .	5 Ct.
„ 15 „ 200 „	. . .	10 „
„ 200 „ 500 „	. . .	15 „

en voorts voor elk gewicht van 500 gram of een gedeelte van 500 gram 5 Ct. daarboven.

Bij bestelling van een brief van niet meer dan 200 gram *binnen den kring van het post- of hulpkantoor*, waar die ter post is bezorgd, bedraagt het port voor eiken brief:

van een gewicht van niet meer dan 15 gram 3 Ct.

boven 15 tot 200 gram 5 Ct.

Heeft er geene vooruitbetaling plaats gehad, dan wordt het alsdan, wegens bovenstaand tarief, van den geadresseerde te heffen port, indien het geen dienstbrieven zijn, voor eiken brief met 5 Ct. verhoogd.

Hetzelfde verhoogde port wordt toegepast bij ontoereikende frankeering, doch na aftrek van de waarde der gebezigde postzegels.

Boven het gewicht van 2000 gram worden geen brieven ter verzending toegelaten.

BRIEFKAARTEN

zijn te bekomen à 3 Ct., met betaald antwoord (bestaande uit 2 briefkaarten aaneen) 6 Cent.

Het is geoorloofd briefkaartformulieren te bezigen, die niet van Rijkswege zijn uitgegeven, mits zij met deze overeenkomen, wat betreft de gedrukte opschriften, de afmetingen en de stevigheid van het papier.

DRUKWERK, PHOTOGRAPHIEËN, enz.

Het port der gedrukte stukken bedraagt voor een gewicht van niet meer dan

25 gram	. . . .	1	Ct.
van 25 tot en met	50 gr.	2	„
„ 50 „ „ „	75 „	3	„
„ 75 „ „ „	100 „	4	„
„ 100 „ „ „	150 „	5	„
„ 150 „ „ „	250 „	7½	„
„ 250 „ „ „	500 „	10	„
„ 500 „ „ „	750 „	12½	„
„ 750 „ „ „	1000 „	15	„

en voorts voor elk gewicht van 1000 gram of gedeelte van 1000 gram 2½ Ct. daarboven.

De berekening van het port geschiedt naar het gezamenlijk gewicht van elke verzending onder een afzonderlijk adres, de omslagen en alles wat verder dient tot beveiliging van den inhoud, daaronder begrepen.

De afmeting in lengte, breedte en hoogte mag 45 Centimeter en het gewicht 3 Kilogram niet te boven gaan. Indien in een rol verpakt mag de lengte 75 cM. zijn en 10 cM. in doorsnede.

Visitekaartjes, ook *geschreven*, en andere op kaartpapier gedrukte stukken kunnen verzonden worden als drukwerk, hetzij onder kruisband, of in enveloppe, of los met het adres op de keerzijde. De visitekaartjes mogen van de letters *t. g., t. r., t. a., p. f., p. c., p. p. c.* en dergelijke voorzien zijn, behalve voor België. De kaarten mogen niet kleiner zijn dan 6 bij 9 en niet grooter dan 13 bij 18 Centimeter.

Aanvragen om boek- en plaatwerken, dag- en weekbladen, worden, volgens aangewezen model, voor één Cent verzonden. Men mag daarop het aantal exemplaren, de titels en den prijs der werken schrijven. Boek-, plaat- en muziekwerken mogen van facturen, alsmede van den naam van ontvanger en afzender voorzien worden.

COURANTEN.

Het port van de nieuwsbladen, met of zonder bijvoegsel, bedraagt per nummer of exemplaar voor een gewicht van

niet meer dan 40 gr. ½ Ct.

boven 40 gr. tot en met 150 gr. 1 Ct.

en voorts voor elk gewicht van 50 gram of gedeelte van 50 gram ½ Ct. daarboven, ook toe te passen op bijvoegsels, bij afzonderlijke verzending.

MONSTERS ZONDER WAARDE.

Van 1 tot 75 gram	. . . . .	2½ Ct.
„ 75 „ 150 „	. . . . .	5 „
„ 150 „ 225 „	. . . . .	7½ „
„ 225 „ 300 „	. . . . .	10 „
„ 300 „ 350 „	. . . . .	12½ „

De afmeting mag niet meer bedragen dan in de lengte 30, de breedte 20 en de hoogte 10 cM.; en wanneer zij in een rol zijn te zamen gevoegd 30 cM. in lengte en 15 cM. in doorsnede. Zij mogen het gewicht van 350 gram niet te boven gaan.

POSTWISSELS.

Voor het verzenden van geldswaarden door Postwissels betaalt men voor bedragen tot en met *f* 5.— 2½ Ct.

Voor elke *f* 12.50 of gedeelte er van tot *f* 50.— 5 Ct., alzoo boven

f 12.50 tot *f* 25.—	. . . .	10 Ct.
„ 25.— „ „ 37.50	. . . .	15 „
„ 37.50 „ „ 50.—	. . . .	20 „

en voorts 5 Ct. voor elke som van *f* 25.— of gedeelte van *f* 25.— boven *f* 50.— tot en met *f* 500.—. Boven dit bedrag is voor elke *f* 100.— of gedeelte van *f* 100.— een recht van 10 Ct. te heffen. Kosten van het formulier ½ Ct.

POSTBEWIJZEN

zijn verkrijgbaar in 19 soorten, tot bedragen van *f* 1.—, *f* 1.50, *f* 2.—, *f* 2.50 enz. Tot en met *f* 10.— is boven het bedrag van het postbewijs 2½ Ct. als recht en ½ Ct. voor formulierkosten verschuldigd. Zij kunnen in een brief of omslag verzonden worden, wanneer en waarheen men wil, mits binnenslands, zijn 6 maanden geldig en voor de uitbetaling gelden dezelfde regels als voor de gewone postwissels. — Vóór de verzending vult de afzender den naam in van hem voor wien het geld bestemd is, en scheurt er de strook af, om die als bewijs van storting te bewaren.

INKASSEERING VAN KWITANTIËN.

Het invorderen van gelden op kwitantie, waarvan het bedrag de som van *f* 500.— niet te boven gaat, kan geschieden tegen vooruitbetaling van 5 Ct. voor elke kwitantie, plus het verschuldigde recht dat is vastgesteld voor een postwissel van hetzelfde bedrag, bij meerdere kwitantiën berekend over het totaal der ingevorderde gelden. Zij moeten dadelijk, of uiterlijk 14 dagen na zicht betaalbaar zijn.

Kwitantiën boven de *f* 10.— moeten op een zegel van 5 Ct. worden geschreven of voorzien zijn van een plakzegel.

AANTEEKENEN.

a. *Van pakketten met aangegeven waarde:*

Voor elke *f* 100.—, of gedeelte daarvan, tot *f* 500.— 10 Ct. boven het gewone port.

b. *Van brieven, briefkaarten, gedrukte stukken, nieuwsbladen en monsters:*

Een vast recht van 10 Ct. boven het gewone port.

c. *Van brieven met aangegeven waarde:*

2½ Ct. per *f* 100.— of gedeelte daarvan, met een minimum van 12½ Ct. voor eiken brief boven het gewone port.

Op hulpkantoren tot *f* 600.—. Op postkantoren tot *f* 12000.

Zij moeten verzegeld zijn.

POSTPAKKETTEN.

Van 1 Kilogr. of minder		15 Ct.
„ 1 tot 3 Kilogr.	. . .	20 „
„ 3 „ 5 „	. . .	25 „

De pakketten mogen geen grooter inhoudsmaat hebben dan 25 kub. dM. en langs geen der vlakken een grooter afmeting dan 100 cM.

De pakketten en brieven *zonder aangegeven waarde* behoeven niet verzegeld te zijn.

Pakketten met expresse bestelling 15 Ct. meer.

BUITENLAND.

BRIEVEN.

Voor de landen, welke bij de Algemeene Postvereeniging zijn aangesloten (hieronder behooren nagenoeg alle landen in en buiten Europa, ook de Nederl. Koloniën; slechts enkele landen hebben zich niet aangesloten, als: Afghanistan, een *gedeelte* van China, Madagaskar, Marokko enz.):

Voor elk gewicht van 15 gram 12½ Ct. Voor België 10 Ct. per 15 gram. Voor de z. g. n. vreemde landen (de niet bij de Alg. Postvereen. aangeslotene) 20 Ct. per 15 gram.

In het verkeer met de Ned. Koloniën in Oost- en West-Indië, per stoombooten rechtstreeks uit een Nederl. haven vertrekkende (z. g. n. zeepost) 5 Ct. per 15 gram.

BRIEFKAARTEN.

Voor de bij de Alg. Postvereen. aangesloten landen (ook de Ned. Koloniën) 5 Ct.; dubbele briefkaarten (met betaald antwoord) 10 Ct. Naar de „vreemde landen" kunnen geen briefkaarten verzonden worden.

GEDRUKTE STUKKEN.

Algem. Postvereen.: 2½ Ct. voor elk gewicht van 50 gram of gedeelte daarvan, tot een maximum van 2000 gram.

Per Nederl. Stoomschepen (zeepost), naar onze Koloniën: 2 Ct. voor elke 50 gram, tot een maximum van 5000 gram.

Vreemde landen: 5 Ct. voor elk gewicht van 50 gram of gedeelte daarvan. België: Voor nieuwsbladen: 1 Ct. voor niet meer dan 40 gram, 2½ Ct. voor meer dan 40

tot 100 gram en voorts voor elk gewicht van 100 gram 2½ Ct. meer; voor andere gedr. stukken: 1 Ct. voor een gewicht van niet meer dan 15 gram; 2½ Ct. voor meer dan 15 tot 50 gram en verder voor elk gewicht van 50 gram of gedeelte van 50 gram 2½ Ct. meer.

VOOR MONSTERS.

Alg. Postvereen.: 5 Ct. voor niet meer dan 100 gram, voorts voor elke 50 gram 2½ Ct. meer.

„Vreemde landen": 5 Ct. voor elke 50 gram.

Per Nederl. Stoomschepen naar onze Koloniën: 5 Ct. voor niet meer dan 100 gram, 6 Ct. voor 100—150 gram en voorts 2 Ct. voor elke 50 gram.

PAPIEREN EN BESCHEIDEN.

Alg. Postvereen.: 12½ Ct. voor niet meer dan 250 gram en voorts voor elke 50 gr. 2½ Ct. meer.

„Vreemde landen": 20 Ct. voor niet meer dan 200 gram en voorts voor elke 50 gram 5 Ct. meer.

Per Nederl. Stoomschepen, naar onze Koloniën: 10 Ct. voor niet meer dan 250 gram en voorts voor elke 50 gram 2 Ct. meer.

PAKKETTEN naar:

2	België tot 5 kilo	f 0.50
4	Bulgarije 5 kilo	„ 1.37⁵
2	Denemarken 5 kilo	„ 0.75
1	Duitschland 5 kilo	„ 0.50
3	Egypte 5 kilo	„ 1.37⁵
2	Frankrijk 5 kilo	„ 0.75
2	Italië via Duitschland 5 kilo	„ 1.12⁵
3	Luxemburg via België 5 kilo	„ 0.62⁵
1	Luxemburg via Duitschl. 5 kilo	„ 0.62⁵
3	Montenegro 5 kilo	„ 1.25
2	Noorwegen via Kiel Korsör 5 k.	„ 1.25
2	Noorwegen via Frederikshaven 5 kilo	„ 1.12⁵
2	Noorwegen via Hamburg-Hammerfest 5 kilo	f 0.87⁵
3	Oostenrijk-Hongarije 5 kilo	„ 0.75
3	Rumenië 5 kilo	„ 1.12⁵
3	Servië 5 kilo	„ 1.—
4	Turkije via Triëst 5 kilo	„ 1.25
4	Turkije via Constantza 5 kilo	„ 1.62⁵
2	Zweden 5 kilo	„ 1.25
3	Zwitserland via Frankrijk 5 kilo	„ 1.—
2	Zwitserland via Duitschl. 5 kilo	„ 0.75
1	Transvaal 1 kilo f 1.25; 2 kilo f 2.50; 3 kilo f 3.62½; 4 kilo f 4.37½; 5 kilo f 5.12½.	

Het cijfer, dat vóór elk land geplaatst is, duidt aan hoeveel douane-verklaringen men bij elk pakket moet voegen.

Elk pakket moet verzegeld en voorzien zijn van duidelijk adres (geen opgeplakt adres, maar *op het pakket* geschreven) en afzonderlijke adreskaart; inhoudsmaat: zij mogen langs geen der zijden de afmeting van 60 cM. te boven gaan. Die welke uit Nederland over zee worden verzonden, mogen geen grooteren inhoud hebben dan 25 kubieke dM.

GELDEN DOOR MIDDEL VAN POSTWISSEL

kunnen worden overgemaakt naar: Nederl. Oost-Indië, recht 12½ Ct. voor elke f 12.50 of gedeelte daarvan tot f 50.—; daarboven 12½ Ct. voor elke som van f 25.— of gedeelten van f 25.— tot een maximum bedrag f 250.—. België, Denemarken, Duitschland, Egypte, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Zweden, Zwitserland: recht 12½ Ct. voor elke f 12.50 of gedeelte daarvan tot f 50; daarboven 12½ Ct. voor elke som van f 25.— of gedeelte van f 25.— tot een maximum bedrag van f 250.—. Vereen. Staten van Noord-Amerika en Groot-Brittannië recht 15 Ct. voor elke f 10.— of gedeelte daarvan, max. bedrag f 250.—.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Ongefrankeerde brieven worden met dubbel porto belast.

Onvoldoend gefrankeerde als ongefrankeerde beschouwd, met aftrek van het bedrag der opgeplakte zegels.

Voor het *aanteekenen* van naar het buitenland te verzenden brieven betaalt men 10 ct. boven het port.

Voor *expresse bestelling* 15 Ct.

Berichten van Ontvangst wegens aangeteekende brieven en verdere stukken binnenslands 5 Ct., buitenslands 10 Ct.

Drukwerken en *Monsters of Stalen van Koopwaren* kunnen aangeteekend worden verzonden tegen vooruitbetaling van het verschuldigde port benevens het aanteekengeld.

POSTSPAARBANKEN.

Alle postkantoren, bijkantoren en hulpkantoren zijn belast met het aannemen van gelden ter belegging in de Rijkspostspaarbank en met het doen van terugbetalingen.

In plaatsen waar geen dezer kantoren

wordt gevonden, kunnen inlagen en terugbetalingen geschieden door tusschenkomst der postboden.

Minste inlage 25 Ct., doch formulieren, bij de kantoren en depôthouders kosteloos verkrijgbaar, geven gelegenheid tot terzijdelegging van kleinere bedragen.

Het spaarbankboekje wordt kosteloos verstrekt bij de eerste inlage en behoeft niet vernieuwd of verwisseld te worden, wanneer de inlegger zich op eene andere plaats vestigt.

Voor brieven aan het adres van den Directeur der Rijkspostspaarbank te Amsterdam is geen port verschuldigd.

BRIEFOMSLAGEN

in 2 soorten, klein en groot model, voorzien van den postzegelstempel van 5 Ct. en van 12½ Ct. zijn op alle post- en hulpkantoren, bij de depôthouders en de postboden ten platten lande, verkrijgbaar tegen betaling van 10½ en 25½ Ct. de twee stuks voor groot model en 5¼ en 13 Ct. per stuk klein model. Zij kunnen zoowel voor *binnenlandsche brieven* als voor die naar de *koloniën* en het *buitenland* worden gebezigd, doch bij ontoereikendheid van het port door den postzegelstempel vertegenwoordigd, moet het ontbrekende door frankeerzegels worden aangevuld.

TELEGRAPHIE.

Om te telegrafeeren schrijft men zijn telegram duidelijk op een stuk papier of men gaat naar het kantoor, waar de noodige formulieren en schrijfbehoeften te vinden zijn. Veranderingen van eenig belang in de copie van het telegram te maken wordt niet toegelaten, tenzij ze gewaarmerkt zijn. Adres en onderteekening tellen bij de prijsberekening mede. Om als één woord te worden geteld moet een woord uit niet meer dan 15 letters, een getal uit 5 cijfers, voor buiten Europa uit niet meer dan 10 letters, een getal uit 3 cijfers bestaan.

Plaats en tijd van verzending worden ambtshalve overgeseind.

De kosten van een binnenlandsch telegram bedragen voor 1—10 woorden 25 Ct., en verder voor iedere 5 woorden of gedeelte van 5 woorden, 5 Ct. daarboven. Voorts na de 50 woorden voor elk 10tal woorden of gedeelte daarvan 5 Ct. daarboven.

W. beteekent getal woorden, **B.** bedrag in Centen

W	B.	W.	B.	W	B.	W	B.	W	B.
van 2 tot 10	25	16	35	25	40	34	50	43	60
		17	35	26	45	35	50	44	60
		18	35	27	45	36	55	45	60
		19	35	28	45	37	55	46	65
11	30	20	35	29	45	38	55	47	65
12	30	21	40	30	45	39	55	48	65
13	30	22	40	31	50	40	55	49	65
14	30	23	40	32	50	41	60	50	65
15	30	24	40	33	50	42	60		

Localtelegrammen van 1—10 woorden 15 cts., voorts boven de 10 woorden wordt hiervoor het tarief toegepast als voor de gewone telegrammen.

Bezorging van een bericht buiten den bestellingskring geschiedt kosteloos met de post, of kost den geadresseerde bodeof estafetteloon.

De wijze van bezorging moet door den afzender boven het adres aangegeven worden.

De afzender kan ook het antwoord vooruit betalen, alsmede de verzending per bode tegen een vast bedrag van f 0,50, of per estafette tegen borgstelling van f 0,25 voor den kilometer afstand.

Bij telegrammen naar het Buitenland moeten de bodekosten door den afzender van het telegram worden betaald.

Voor *dringende* telegrammen, boven op het adres met het woord „*dringend*" gemerkt, wordt het *tweevoudige*, naar vreemde Staten het *drievoudige* van een gewoon telegram van 't zelfde aantal woorden berekend. Dergelijke telegrammen gaan voor alle andere aanwezige gewone telegrammen.

Gecollationeerde berichten betaalt men met een en een vierde der kosten van 't telegram; kennisgeving van ontvangst met f 0,25.

Men plaatst dan boven het adres de aanwijzing t. c. collationeering of p. c. kennisgeving van ontvangst.

D. Dringend; RP. Antwoord betaald; RPD Dringend antwoord betaald; TC. Collationeering; PC. Kennisgeving van ontvangst; FS. Nazenden; RO. Open bestelling; MP. Eigenhandig; PP. Post betaald; PR. Post aangeteekend; XP. Bode betaald; DP. Be-

steigoed betaald; EP. Estafette betaald; ED. Estafette borggesteld; TB. Telephoonbestelling; TR. Telegraaf restant en PG. Post restant.

Iedere verkorte aanwijzing moet tusschen haakjes worden gesteld en wordt als *één woord* geteld.

Kustseintelegrammen. Hiervoor betaalt de afzender naar een schip in zee voor elk telegram extra 50 Cent. Van een schip in zee betaalt de geadresseerde die extrakosten van 50 Cent.

De vooruitbetaling der overbrengingskosten voor binnenlandsche telegrammen en voor buitenlandsche telegrammen met bestemming *binnen Europa*, kan geschieden door middel van telegramzegels.

De telegramzegels zijn verkrijgbaar bij alle Rijkstelegraafkantoren, tegen betaling van de daarop uitgedrukte geldsommen.

Er zijn elf soorten telegramzegels: van 1 cent tot 2 gulden.

Op plaatsen waar geen telegraafkantoren gevestigd zijn, belast de Post zich, geheel kosteloos, met de bezorging van telegrammen. Daarvoor zijn ook gedrukte formulieren verkrijgbaar.

Telegrammen, door middel van telegramzegels gefrankeerd, voorzien van het opschrift „Telegram" mogen met of zonder omslag in de postbussen worden geworpen.

Naar Ned. Indië bestaan verscheidene verzendingswegen; de meest gebruikelijke kost naar Java *f* 3,14, naar de overige eilanden *f* 3,39 voor ieder woord, zonder vast tarief.

De kantoren te Amsterdam, 's Gravenhage en Rotterdam zijn nacht en dag geopend; de meeste andere alleen des daags van 6.30 of 7.30 uur 's morgens tot 8.30 of 9.30 uur 's avonds; en eenige slechts enkele uren, gedurende de werkdagen veelal van 8.30—11.30 en van 1.30—6.30; gedurende Zon- en feestdagen zijn de meeste kantoren geopend van 7.30—8.30 en 12.30—1.30, vele nog van 6.30—7.30 uur 's avonds. Bij de spoorwegen zijn de meeste den geheelen dag, naar gelang de treinen loopen, open.

INTERNATIONAAL VERKEER.

De prijzen voor de voornaamste rijken in Europa zijn als volgt:	Tarief per woord. Centen.	Te heffen minimum bedrag
België*)	2.5	*f* 0.35
Denemarken	10.5	0.50
Duitschland	6.5	0.35
Frankrijk en Corsica	8.	0.50
Groot-Brittannië en Ierland	10.	0.50
Italië	14.5	0.50
Luxemburg	6.5	0.40
Noorwegen	13.	0.50
Oostenrijk-Hongarije	11.5	0.50
Portugal	16.5	0.50
Roumanië (Moldavië en Wallachije)	14.5	0.50
Rusland (Europeesch)	18.5	0.50
Servië	14.5	0.50
Spanje	14.5	0.50
Zweden	12.5	0.50
Zwitserland	10.5	0.50
Turkije (Europeesch)	28.5	

*) Voor België bovendien vast bedrag van 25 Ct. per telegram.

Bij buitenlandsche telegrammen worden de seinkosten afgerond tot den naastvolgenden stuiver, b. v.: 8 woorden voor Duitschland kosten 8 × 6½ Cts. = 52 Cts.; men betaalt dus 55 Cents.

NB. Ook gelden kunnen, tot een bedrag van *f* 500.— hoogstens, door bemiddeling van post- en telegraafkantoren overgemaakt worden, tusschen twee plaatsen waar zoowel een Rijkstelegraaf als een postkantoor aanwezig is. Dit geschiedt door de postkantoren, op de voorwaarden voor de postwissels geldende, met bijbetaling der kosten van een telegram. — Naar België, Bulgarije, Denemarken en Duitschland, Frankrijk, Italië, Zweden, Noorwegen, Oostenrijk-Hongarije, Portugal, Zwitserland en de kantoren Alexandrië, Cairo, Ismalia, Port-Saïd en Suez in Egypte kunnen ook „telegrafische postwissels" tot een bedrag van 500 franken verzonden worden voor 12½ Ct. van iedere *f* 12.50, behalve de kosten van het telegram. (Zie bovenstaand tarief.)

NB. Voor zooveel Nederland betreft wordt de tijd van afzending en ontvang van een telegram opgegeven naar den meridiaan van Greenwich.

MANNEKE.

NAAR HET DUITSCH

DOOR

A. L. G.

„Mamma, zou de lieve Heer mij met Testmis nou een paat geven?"

De moeder zag haar kleinen jongen teeder aan.

„We zullen zien, Manneke — als je erg zoet bent, misschien doet Hij 't dan wel."

„Ha!" juichte het kereltje. „En oot een pepetoet, Mamma?"

„Ja, ook een peperkoek. Maak nou je paardje in slaap en houd Mamma dan niet meer van haar werk."

Zonder pruttelen ging het ventje naar een hoek van de kamer, waar zijn speelgoed stond. Daar, onder een stoel — de ruimte tusschen de pooten moest een stal verbeelden — stond zijn

„paat." Het was heusch geen overtollige weelde, dat hij naar een ander verlangde want het arme dier had geen pooten meer en de kop was er ook al af. Maar daarom hield de kleine man niet minder van zijn beestje; hij wikkelde het met alle zorg in zijn schortje, nam het op zijn armen en begon er mee heen en weer te loopen. En het mooiste wiegeliedje dat hij kende zong hij voor het „lieve diertje."

„Overmorgen is het Testfeest," fluisterde hij zacht en als je nou zoet bent en gauw gaat slapen, trijg je een broertje. Slaap paatje, slaap" begon hij weer met zijn zacht stemmetje, terwijl hij met zijn paardje al op en neer liep.

Eindelijk vond hij 't genoeg. Zijn beestje sliep en werd op stal gezet. Daarna kreeg hij een glas melk en in minder tijd dan noodig is om 't te vertellen lag hij onder de wol. Toen hij zijn avondgebedje deed viel hij al haast in slaap.

Bertha boog zich vol liefde over haar kind en kuste de moede oogjes en den frisch rooden mond; daarna at ze in alle haast haar droge boterham op om maar zoo gauw mogelijk weer aan 't werk te kunnen gaan. Met een lichten zucht van vermoeienis zette ze zich weer aan haar arbeid, die al haar inspanning eischte. Ze moest n.l. op zware zeegroene zijde een groot gouden wapen borduren. Als de oogen haar niet zoo zeer deden en haar rug maar niet zoo stijf werd van 't voorover zitten! Maar het kussen moest nog af eer ze kon gaan slapen, zoo niet, dan kreeg ze morgen haar werkloon niet uitbetaald en waar moest ze dan gedurende de feestdagen van leven? Sedert acht dagen was ze van 's morgens vroeg tot 's avonds laat al bezig met dat vermoeiende werk. En dan moest ze tusschen de bedrijven door nog haar kind verzorgen en haar kleine huishouden doen. Wat een gejaag! Toch was dat niet het ergste. Maar die hoofdpijn! die hoofdpijn! — — Als ze eerst een kwartiertje rustte, dan zou het stellig beter gaan.

Het moede hoofd viel reeds voorover op de handen en de verhitte oogen sloten zich. Nu was het doodstil in het kleine achterkamertje op de vierde verdieping. De sneeuw woei tegen de ruiten en de wind, die door de reten en kieren van het slecht

sluitende venster naar binnen drong, deed het lamplicht flikkeren. Van dat alles merkte Bertha Ritter evenwel niets, de natuur deed haar rechten gelden en Bertha sliep, sliep vast en rustig.

Langzamerhand zakten de glimmende kolen in het kleine kacheltje en eindelijk doofden ze uit. Het werd koud en de slaapster scheen het te voelen. Ze werd onrustig en plotseling richtte ze zich overeind. Een ongelukkige stoot tegen de tafel — een slag — gerinkel van scherven — de doordringende reuk van uitgestorte petroleum — en diepe duisternis.

Bertha stond recht overeind, als een kaars. De schrik had haar als verlamd. Het duurde geruimen tijd eer ze tot bezinning kwam en het haar duidelijk werd, dat ze niet droomde maar alles ontzettende werkelijkheid was. Toen liep ze naar de keuken, stak een lucifer aan en kwam spoedig terug met een ander lampje dat het tooneel van verwoesting verlichtte. Bevend van schrik en ontsteltenis liet ze zich op een stoel vallen. Daar lag de lamp aan scherven op den vloer en het kostbare borduurwerk dreef in de petroleum.

Bertha was geheel van streek. „O, hoe kon ik toch ook in slaap vallen, wat ben ik toch een slechte, zorgelooze moeder." En de oogen naar boven slaande: „O Heer, wat moet er van mij worden, onferm U over mij."

Juist richtte haar kleine jongen zich overeind in bed en zijn moeder ziende, riep hij haar toe: „Mamma niet huilen, de lieve Heer brengt op 't Testfeest een ander tussen."

Ze bukte en zocht de scherven van haar lamp bij elkaar. Weg was haar hoop dat ze een paar gulden zou verdiend hebben om de Kerstdagen mee rond te komen. Het kussen was totaal bedorven.

„Mamma oot tommen slapen, Mamma niet zoo huilen," klonk het stemmetje uit het ledikant weer.

Ja, ze zou maar naar bed gaan; ze kon nu toch niets meer doen en de boel was al opgeruimd.

En met haar kind in de armen schreide ze, tot de slaap haar alles deed vergeten.

II.

„Maar dat is toch wat te zeggen," zei de juffrouw die aan 't hoofd stond van de afdeeling dameshandwerken in de zaak van Volkers en Co. en schoof, ten einde raad, het bedorven,

kwalijk riekende kussen van zich af. Wat moet ik beginnen, net één dag voor 't feest."

„Zal ik er eens mee naar de chemische wasscherij gaan? Misschien kunnen ze er daar de petroleum nog uit krijgen?" antwoordde Bertha.

„Neen, vooreerst ten minste moet het kussen hier blijven. 't Zou best kunnen gebeuren dat de dame, die 't besteld heeft,

als we 't haar vertellen denkt dat het een uitvlucht is omdat we niet kunnen voldoen aan onze belofte. En dan moeten we haar kunnen overtuigen. Maar mijn lieve juffrouw Ritter, hoe kon u nu toch ook zoo onhandig zijn. Had u daar nu niet beter voor kunnen zorgen? In ieder geval, u zult het moeten vergoeden."

„Vergoeden?" Bertha verbleekte.

„Ja natuurlijk. Wie zou anders de schade moeten dragen? Wij misschien? Ik mag lijden dat er nog wat aan te doen is om 't weer schoon te krijgen, maar ik heb er niet veel verwachting van. 't Ziet er te vreeselijk uit. U kunt nu wel heengaan. Pas maar op dat mijnheer u niet ziet, die is vandaag in geen goeie bui. Wou u nog wat?"

„Zou ik niet een paar kwartjes in voorschot kunnen krijgen? Na de feestdagen kan ik het afmaken. Ik heb er nu al acht dagen lang van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan gewerkt...."

Met moeite had Bertha er de woorden uitgekregen en in de grootste spanning wachtte ze het antwoord af.

„Voorschotten zijn we niet gewoon te geven, daar zijn we vroeger al zooveel bij te kort geschoten, dat we er niet meer over denken. Uitzondering maakt mijnheer niet op dien regel. O, wat zal hij boos zijn als hij hoort wat er gebeurd is. Nu, ik zal u wel laten weten of 't nog kan gewasschen worden.... Mevrouw, wat is er van uw dienst?"

De aanzienlijke dame, die aan de toonbank was gekomen, nam al haar aandacht in beslag, zoodat ze geen enkelen blik meer over had voor Bertha, die zich langzaam verwijderde. Buiten viel de sneeuw in dichte vlokken. Bertha bleef een oogenblik staan voor het schitterend verlichte winkelraam en zuchtte een paar maal diep. Hoe eenzaam, hoe verlaten gevoelde zij zich. Ze dacht aan haar man, die nu al eenige jaren rustte op den akker der dooden. Hij kon rusten, ongestoord en was van alle zorgen ontslagen, ook van de zorgen voor vrouw en kind, die hij geheel onbemiddeld had achtergelaten. En zij tobde zich af om elken dag te voorzien in haar eigen onderhoud en dat van haar jongen.

Ja, als ze dat kind niet had gehad, zou ze zich gemakkelijk

hebben kunnen redden, dan had ze een betrekking kunnen zoeken. Maar die lieve kleine jongen, die zoo aan zijn mamma gehecht was bij een ander uit te besteden ..... neen, dat kon ze niet over haar hart krijgen. En om die „dwaze weekhartigheid" zooals velen het noemden, moest ze zich allerlei ontberingen getroosten en zich aftobben met slecht betaalden arbeid.

Waar zou ze nu het geld vandaan halen om het paard voor haar jongen te koopen, en die paar onnoozele lichtjes voor een kerstboompje en de peperkoek waar hij zich zoo op verheugde? O, als de Heer haar het genot eens verschafte om het kleine manneke blij te kunnen maken, wat zou ze Hem dankbaar zijn.

Plotseling denkt ze aan het spaarbankboekje van haar jongen. Hij had drie gulden op de spaarbank. 't Is zoo, het geld was niet van haar, maar ze zou het later teruggeven. Manneke moest zijn paardje hebben en ze zou hem een blij Kerstfeest bereiden. God zou haar niet verlaten en zorgen dat ze weer werk kreeg. En dan kon ze het wel weer bijsparen.

Zoo vlug als haar voeten haar dragen konden liep ze naar huis, waar ze haar jongen met een stok in de hand bezig vond het deerlijk verminkte paard te dresseeren.

„Kom mee, hartje, buiten zijn ze bezig de bedden te schudden, kijk eens hoeveel veeren er vliegen!"

Manneke had erg veel schik in de veeren die rondvlogen en stapte naast zijn Mamma dapper door de sneeuw. Het duurde niet lang of ze kwamen voor een groot huis. Toen moest de kleine baas buiten op de stoep blijven zitten en zijn moeder vast beloven dat hij er niet vandaan zou komen voor zij weer terug kwam: kinderen en honden werden niet toegelaten in het groote gebouw van de spaarbank. 't Kleine ventje kwam dan ook niet van zijn plaats; met een gewichtig gezicht keek hij rond en vertelde aan ieder die naar binnen ging, dat Mamma er ook in was, zoodat menigeen met welgevallen naar hem keek en een oude heer hem zelfs een stuk chocolade in de koude hand stopte. Op die wijze trachtte hij zoo goed mogelijk den tijd te verdrijven totdat zijn moeder, die al angstig was geworden omdat

ze zoo lang had moeten wachten, weer buiten kwam en hem bij de hand nam om verder te gaan. Nog een paar maal moest hij wachten en keek zich voor het winkelraam, waar hij door zijn moeder werd neergezet, de oogen uit naar allerlei heerlijke dingen. Eindelijk begonnen zijn voeten zoo koud te worden dat hij bijna begon te huilen. Gelukkig kwam zijn moeder. Ze had een groot pak bij zich — hij mocht er eens aan voelen — en dan nog twee kleine pakjes, waar hij er zelfs een van mocht dragen. Om de handen vrij te hebben, stopte hij de chocola en wat hij onderweg nog meer opgeloopen had in zijn zak — sedert hij een zak in de broek had meende hij dat hij al een heele kerel was. Eindelijk waren ze weer thuis. Nu gauw de schoenen uit .... en ....

„Mijn lieve kind, zijn je schoenen al weer stuk?" Kijk je voeten zijn heelemaal nat." En met een diepen zucht bekeek Bertha de zolen. „Nu dat ook nog, hoe krijg ik ze weer gemaakt?"

„Met Testfeest zal de lieve Heer mij wel een paar nieuwe

laten brengen, Mamma," zei Manneke en aaide zijn moeder met de kleverige chocolade-handen door 't gezicht.

„Ik hoop dat Hij ons een heeleboel zal laten brengen," zuchtte Bertha en drukte een oogenblik de handen tegen het gloeiende voorhoofd, terwijl haar zucht overging in een onuitgesproken gebed. Toen begon ze voor het eten te zorgen, waar ze al heel gauw mee klaar was.

„Morgen krijg je vleesch," zei ze troostend toen haar kleine jongen met zijn paard — als 't nog zoo heeten mocht — in den arm op een stoel klom en een bedenkelijken blik wierp naar het bordje met gebakken aardappels en naar de soep, waar wel botten in waren maar geen vleesch in te bekennen was.

„Morgen tijgen we veesch," herhaalde hij, terwijl hij zijn „volbloed" paardje over de manen streek „hoeven niet alle dagen veesch, moeten toch lief zijn Tentenbrood."

„Tentenbrood," dat was de wel wat zonderlinge naam van Manneke's paard. Toen het nog heel was en iedereen het bewonderde had iemand hem eens gevraagd hoe het heette.

„'t Heeft geen naam," had Manneke geantwoord.

„Ja maar, een paard moet toch een naam hebben, zeg maar eens, waar houd je wel het meest van en zoo moet je je paardje noemen."

„Dan," zoo had de kleine lekkerbek beslist verklaard, „dan heet ie tentenbrood." Allen die er bij waren schaterden van 't lachen maar het paardje had dien naam behouden en heette sedert: „Krentenbrood."

Terwijl Bertha en haar kleine jongen hun soep aten werd er driftig gebeld.

„Daar is het al, voor 't Testfeest," juichte Manneke en hij was zoo uitgelaten van blijdschap, dat het niet veel scheelde of hij was met stoel en al omgevallen.

„Pas op, Manneke, anders val je," riep Bertha. „Stil blijven zitten tot Mamma terugkomt, hoor je. Je moet altijd doen wat Mamma zegt, ook als ik er niet bij ben. Want al ziet Mamma je niet, de lieve Heer ziet je toch wel."

„En vertelt Hij u dan alles weer?" vroeg de kleine man aarzelend.

„Misschien wel."

Bertha hoorde niet meer wat de kleine baas er nog tegen had in te brengen; ze was al buiten de kamer en deed de deur open.

„Ach, het was heel wat anders dan een verrassing voor het Kerstfeest. Er stond een sierlijk gekapt en naar den laatsten smaak gekleed snibbig dametje op de stoep. Ze kwam uit den handwerkwinkel en had een rol bij zich, waar ze tot grooten schrik van Bertha het papier begon af te wikkelen.

„Complement van mijnheer Volkers en ik moest u zeggen dat hij onaangenaamheden heeft gehad met de dame, die het kussen had besteld. En het kon niet gewasschen worden, de zachte tinten kunnen daar niet tegen. Bovendien zijn er verbrande plekken in de groene zijde. U hebt een schadevergoeding te betalen van tien gulden."

De arme Bertha was geheel ontdaan. Nu ook dat nog. Acht dagen had ze met koortsachtige haast gewerkt en geen cent verdiend. En nu nog tien gulden schadevergoeding! Maar ze hield zich goed. Ze beloofde na het feest het werk opnieuw onder handen te nemen en zich een korting van tien gulden op haar loon te laten welgevallen. Daarna liet ze het snibbige juffertje de deur uit. Nauwlijks was ze echter weer in de kleine keuken of ze liet zich op een stoel neervallen en begon bitter te schreien.

Dat was *haar* kerstavond: een paar dubbeltjes haar gansche bezitting — kapotte schoenen — dreigend gebrek — en allen moed verloren.

Intusschen was Manneke naar beneden gestrompeld en kwam nu bij zijn moeder. „Mamma!"

Maar Bertha gevoelde zich te ongelukkig. „Ach lieve jongen laat me met rust — ga maar wat spelen — laat Mamma maar schreien. O, die zorgen, die zorgen, ze breken mij het hoofd ... ze groeien — en groeien maar aldoor aan.

Manneke stond een oogenblik stil en scheen over iets na te denken. Eindelijk vroeg hij: „Begiet Mamma ze dan?"

„Begieten, wat?"

„De zorgen, Mamma .... ze groeien immers zoo?"

Bertha zag haar jongen aan en wist niet wat ze er van denken moest.

„De bloempot voor 't raam begiet u toch ook," ging hij voort, „en daar groeit die bloem immers zoo van? Begiet u de zorgen?"

„Ja, ik begiet ze," snikte Bertha. „Ja, met bittere, bittere tranen."

Ze liet haar tranen den vrijen loop. Manneke bleef nog een oogenblik met een bedrukt gezichtje naar haar staan kijken, toen liep hij naar den hoek waar zijn speelgoed stond, rommelde er wat, en kwam weer terug bij zijn moeder, blijkbaar met de bedoeling om haar te troosten.

„Toe Mamma niet huilen, zoete Mamma, niet huilen, dan tijgt Mamma mooi pentie, daar!"

Bertha weerde het handje af, maar drukte haar kleinen lieveling teeder aan haar hart.

„Houd jij je prentje maar, hoor."

„Nee, Mamma hebben," zei hij en stopte haar het prentje in de hand. Nu nam ze het aan en was van plan het weg te leggen, dan was de kleine baas tevreden. Plotseling richtte ze zich op en liet, bevend aan al haar leden, het oog rusten op het „prentje."

„Is 't mogelijk? Neen, dat kan toch niet."

Ze hield het tegen 't licht, ze keerde het om en om, betastte en bekeek het met aandacht — — het was en bleef een banknoot van duizend gulden.

„Heb nog meer," zei Manneke, niet weinig trotsch dat zijn prentjes zooveel invloed hadden en zijn moeder niet meer schreide. „Heb nog meer, hier!"

En voor de oogen der verbaasde moeder lagen op de tafel vier zulke „prentjes," — vier duizend gulden; in haar schatting een geheel vermogen.

„Maar jongen, hoe kom je daaraan?"

„Heb ze gevind, op de tap van het goote huis."

Vier duizend gulden! Nu was ze van al haar zorgen bevrijd! Nu kon haar afgetobd lichaam tot rust komen. Nu zou ze weer vroolijk kunnen zijn en tevreden met haar lot.

't Is met geen woorden te zeggen hoe groot de verzoeking was om zich het geld toe te eigenen dat als het ware uit den

hemel haar kind voor de voeten was gevallen.... Als ze eens één van die fraaie briefjes voor zich hield.... iemand die vier duizend gulden over heeft om naar de spaarbank te brengen, kan van zijn overvloed wel wat missen.

Haar oog viel op de dunne versleten japon, die ze aan had, op haar kleinen jongen met zijn overal gelapte kleeren; ze dacht aan de kapotte schoenen, aan de gebroken lamp, aan de huur die ze betalen moest en waar ze geen cent voor had, aan den nood die haar dreigde.... en daar voor haar op de tafel lagen de bankbiljetten, die haar uit al die ellende konden verlossen.

Ze boog zich over haar kind heen en fluisterde met heesche stem: „Heeft ook iemand je gezien, toen je die plaatjes vond?"

Manneke schudde het hoofd. „Nee, niemand Mamma, alleen de lieve Heer in den hemel."

Alsof ze een zweepslag had gekregen, zoo kromp Bertha ineen. Een oogenblik kwam haar hart in opstand. Toen schoten haar oogen vol tranen en ze drukte haar jongen onstuimig in haar armen.

„Ja, mijn jongen, mijn lieve, beste Manneke, mijn schat, mijn alles.... al moesten we allebei van honger omkomen, niemand zal ooit kunnen zeggen dat je moeder niet eerlijk was."

De kleine jongen wist niet hoe hij 't had, hij begreep niet wat zijn Mamma bedoelde, maar zij lachte weer en kuste hem en daarmede was hij tevreden, nu was alles weer goed.

Een oogenblik later ging Manneke, als iederen middag, een uurtje slapen. Met zijn deerlijk verminkt paard in den arm lag hij in zijn zacht bedje.

En terwijl haar jongen sliep, ging Bertha, zoo vlug als 't haar mogelijk was, naar de spaarbank en vroeg aan den directeur of er niemand geweest was om aangifte te doen dat hij een som gelds verloren had. De directeur noch een der ondergeschikte beambten hadden er iets van vernomen. Maar hij schreef Bertha's naam en woonplaats op en nam tegen een behoorlijk geteekend bewijs, de som gelds in ontvangst. Daarna liet hij haar, met een beleefde buiging, de deur uit.

III.

Het was Kerstavond geworden.

Juffrouw Ritter was een oogenblikje de straat op om, voor zoover haar weinige stuivers daarvoor toereikend waren, een en ander te halen waarvan ze met haar kind gedurende de feestdagen leven kon. Manneke was alleen. Met een herinnering aan den Heiland, dien trouwen kindervriend, die in alle huizen komt en over de kinderen de wacht houdt, had zijn moeder hem op 't hart gedrukt goed op te passen, voorzichtig te zijn en vooral niet te dicht bij de kachel te komen.

Het kereltje was zoo druk bezig, dat hij niet eens het binnenkomen van een oude dame bemerkte, die met alle aandacht keek naar 't geen hij deed. Hij goot n.l. uit een kopje water over zijn ongelukkig „Krentenbrood."

„Wat doe je daar, kleine vent?" vroeg de dame.

Manneke schrok zoo hevig dat hij de rest van het water over zijn schort morste en toen hij omkeek om te zien wie er was, zette hij een erg bedroefd gezichtje.

„Ik begiet mijn paat, hij heeft geen top en geen taat en geen ooren en geen suit, en dan gaan ze weer groeien."

De dame begon hartelijk te lachen. „O, jij kleine domoor, wat zie je er nu uit. Waar is je moeder?"

„Mamma is even weg, Mamma is wat halen voor me bij den lieven Heer omdat het Testfeest is. Heb de lieve Heer u gestuurd?" vroeg hij, terwijl hij haar met een onderzoekenden blik aankeek.

„Neen, dat niet," zei de dame nog altijd lachend. „Maar ben jij misschien de kleine jongen die mijn prentjes heeft gevonden?"

„Ja," zei Manneke, „maar Mamma heeft ze weer weggebacht, en nou tijg ik van Testfeest mooie geteurde pentjes."

„Nou, nou, ik hoop, dat je al je wenschen krijgt, kleine baas."

„Wenschen, wat is dat?" vroeg Manneke. „Is dat om op te

eten?" Wij hebben niet veel om op te eten.... Maar mijn Mamma heeft wat moois — nou! — ze heeft zorgen," zei hij met een stralend gezicht.

„Wat zeg je daar kleine kleuter?"

„Nou, dat is wat moois, en ze worden al grooter, Mamma's hoofd is er al vol van. En nou zal het paat ook een top tijgen, heelemaal van zorgen."

„Kind, wat praat je."

„Nou, ik begiet hem toch? Mijn Mamma begiet de zorgen ook, weet je waarmee?"

De dame zag hem aan en wist niet hoe ze 't had.

„Met bittere tanen!" zei hij en zonder dat hij het zich bewust was klonk zijn stem zoo roerend, dat de dame er door getroffen werd. De woorden van zijn moeder hadden blijkbaar, hoewel hij ze niet begreep, een diepen indruk op hem gemaakt.

De oude dame kreeg plotseling ook de oogen vol „bittere tranen." Ze knielde naast den kleinen kleuter en drukte hem teeder tegen zich aan. „Je bent een schat van een jongen," zei ze zachtjes, „een schat van een jongen."

Toen stond ze op en droogde haar fluweelen mantel af, dien Manneke met zijn doorweekte schort had nat gemaakt.

„Zeg aan je moeder, dat ik wel eens terug kom. Ik hoop dat de Heer je zegenen en al je wenschen vervullen zal, hoor beste, zoete jongen."

De dame was weg. Manneke vond het raadzaam om de groote plas water met een doek zooveel mogelijk op te vegen. Hij was er niet gerust op dat de Kneippkuur in overeenstemming zou zijn met zijn belofte om bijzonder gehoorzaam te wezen terwijl zijn moeder even uit was. Nauwelijks was hij er mee klaar of daar kwam zij al terug. Ze was stil en gevoelde zich o zoo moe. Uit het verhaal van de „Tante", die nog eens terug zou komen, kon ze niet goed wijs worden. Zou het misschien de dame zijn geweest, wier kussen ze bedorven had?

„Nou moet je een poosje naar de keuken gaan Manneke, dan zal ik onder de hand alles klaar maken voor ons Kerstfeest."

Met een gelaat dat van blijdschap straalde ging het aardige kereltje de kamer uit. Bertha plaatste het kleine boompje, dat ze tot nu toe verborgen had gehouden in een leegen

bloempot, bevestigde er de weinige kaarsjes aan, die ze had kunnen koopen, hing er een paar kerstkransen in van suiker en lei er den peperkoek naast. Toen haalde ze een groot pak van het portaal, waaruit een trotsche appelschimmel op

wielen te voorschijn kwam die de dertigcentsbazar alle eer aandeed.

„Nu is 't klaar, je mag zoo dadelijk hierkomen", riep ze Manneke toe en juist had ze de kaarsjes aangestoken, toen er gebeld werd.

Bertha ging naar de deur om open te doen.

Een huisknecht in livrei stond voor haar. „Is u Juffrouw Bertha Ritter?" vroeg hij beleefd, zijn hoed afnemend.

„Ja, die ben ik."

Hij ging een stap achteruit en zette een prachtig hobbelpaard over den drempel, met zadel en toom en een zweep aan den zadelknop. Daarna nam hij een brief uit zijn borstzak, reikte haar dien toe en was al lang weer de straat op eer Bertha zoover van haar verbazing was bekomen, dat ze den mond kon open doen om eenige opheldering te vragen.

Ze brengt vlug het paard binnen en zet het naast dat van dertig cents. Den brief steekt ze bij zich zonder hem in te zien, want Manneke kan het in de keuken niet langer uithouden.

„Kom maar Manneke!"

In 't volgende oogenblik stormt de kleine baas de kamer binnen. Met verbaasde blikken staat hij even stil. Maar dan begint hij te juichen en te jubelen van vreugde, zoodat Bertha de ooren dicht houdt.

„Ha!" roept of liever schreeuwt hij, en hij slaat den arm om zijn „rijpaard", en kust het, dol van blijdschap, den hals, de manen en den kop.

Bertha ging zoo geheel op in de groote vreugde van haar jongen en genoot daar zoo van, dat ze den brief vergat. Toen Manneke wat tot bedaren kwam brak zij de enveloppe open en hare oogen namen een gansch ongewone uitdrukking aan terwijl zij de weinige regels doorliep.

Geachte Juffrouw.

Bij dezen zend ik U, als belooning voor het terugbezorgen der door mij verloren som gelds, 400 gulden, met betuiging van mijn welgemeenden dank. Tevens verzoek ik u vriendelijk

een kleine bijdrage van mij te willen aannemen ter tegemoetkoming in de kosten der opvoeding van uwen lieven kleinen jongen. Hij heeft dezen middag in enkele oogenblikken mijn hart gestolen. Een oude vrouw schenkt het u van haar overvloed en

voelt zich op dezen gezegenden Kerstavond gelukkig, daarmede uwe zware zorgen eenigermate te verlichten. Ik hoop dat u mij zult toestaan ook in de toekomst den lieven jongen in het oog te houden. Steeds gaarne Uw toegenegen

MEVROUW BERGER.

En daar had ze nu een van de welbekende bankbiljetten.

Zij herkende het terstond aan de chocoladevlek, die Manneke er met zijn vingers op had gemaakt. Dat was nu het hare! En bovendien nog vier biljetten elk van 100 gulden. Veertien honderd gulden! Wat een som! Dat mocht ze nu werkelijk houden en ze kon met een gerust geweten hare oogen opheffen en de handen vouwen om uit het diepst van haar hart den Heer te danken voor de weldaad aan haar bewezen.

Met haar kleinen lieveling knielde zij neder terwijl de tranen haar over 't gelaat liepen. En toen ze weer opstond zei Manneke met een bijna juichende stem: „Mamma, wat houdt de lieve Heer veel van mij, want Hij heeft me twee nieuwe paatjes gestuurd, een goote en een keine."

Uit- en Inspanning.

Aardappelspel.

Een zeer amusant gezelschapspel is het in Engeland inheemsche en daar zeer geliefde aardappelspel, waartoe niets anders noodig is dan ongeveer 10 gewone, doch zeer ronde, rauwe aardappels en een sterken zilveren lepel, die aan het uiteinde stomp afgerond moet zijn, doch liefst niet veel gebruikt, daar hij dan te dun is aan de randen. Hoe dikker de lepel dus, hoe aardiger het spel. De aardappels worden op gelijke afstanden (bijv. 20 cM.) op den grond gelegd, die echter vrij van tapijten of andere hindernissen moet zijn. Iedere medespeler (het aantal is onbeperkt) moet nu beproeven met behulp van den lepel de aardappels op te rapen, wat zeer gemakkelijk schijnt, doch velerlei moeilijkheden oplevert en eerst na lange oefening gelukt. Men stelle een bepaalden tijd vast van 3 of 5 minuten.

Wie in dien tijd de meeste aardappels heeft opgeraapt, is overwinnaar; wie er in het geheel geen opraapt betaalt een pand. 't Aardigste is wanneer 2 personen tegelijk spelen en de verliezer het verschil in aantal aan den winner betalen moet. Ten slotte maakt ieder zijne rekening op, om te zien wie overwinnaar is. De toeschouwers moeten nauwkeurig acht geven, dat niemand van de spelers smokkelt door den wegrollenden aardappel eene hindernis in den weg te leggen, zooals bijv. de punt van den voet, of wat dames gaarne doen, de zoom van den rok, of dat ze de aardappel tegen een meubel laten rollen. Zij moeten opgenomen worden wanneer ze geheel vrij liggen en de grappige houdingen, die de spelers daar dikwijls bij moeten aannemen en de ijver, die ze daarbij soms aan den dag leggen, heeft iets zoo komieks, dat het spel altijd gepaard gaat met een vroolijk lachen der toeschouwers. Daarenboven heeft deze wedstrijd iets zoo aantrekkelijks, dat er zich dikwijls oudere heeren en dames mede bezig houden. Wanneer 2 personen tegelijk spelen, moeten er natuurlijk dubbel zooveel aardappels gelegd worden en de beide reien moeten liefst zoover mogelijk van elkander verwijderd zijn, opdat er geen botsing kan plaats hebben. Bij kindergezelschappen is het spel zeer aan te bevelen, daar het niet veel leven veroorzaakt en toch de kleine onrustige geesten langen tijd bezig houdt.

Robus.

m 2 × a

Rebus.

NEE^E

Dagen der Week voor iederen datum van 1789–1980.

A. JAARTALLEN								B. MAANDEN											
								JAN.	FEBR.	MAART	APRIL	MEI	JUNI	JULI	AUG.	SEPT.	OCT.	NOV.	DEC.
1789	1801	1829	1857	1885		1925	1953	4	0	0	3	5	1	3	6	2	4	0	2
1790	1802	1830	1858	1886		1926	1954	5	1	1	4	6	2	4	0	3	5	1	3
1791	1803	1831	1859	1887		1927	1955	6	2	2	5	0	3	5	1	4	6	2	4
1792	1804	1832	1860	1888		1928	1956	0	3	4	0	2	5	0	3	6	1	4	6
1793	1805	1833	1861	1889	1901	1929	1957	2	5	5	1	3	6	1	4	0	2	5	0
1794	1806	1834	1862	1890	1902	1930	1958	3	6	6	2	4	0	2	5	1	3	6	1
1795	1807	1835	1863	1891	1903	1931	1959	4	0	0	3	5	1	3	6	2	4	0	2
1796	1808	1836	1864	1892	1904	1932	1960	5	1	2	5	0	3	5	1	4	6	2	4
1797	1809	1837	1865	1893	1905	1933	1961	0	3	3	6	1	4	6	2	5	0	3	5
1798	1810	1838	1866	1894	1906	1934	1962	1	4	4	0	2	5	0	3	6	1	4	6
1799	1811	1839	1867	1895	1907	1935	1963	2	5	5	1	3	6	1	4	0	2	5	0
	1812	1840	1868	1896	1908	1936	1964	3	6	0	3	5	1	3	6	2	4	0	2
	1813	1841	1869	1897	1909	1937	1965	5	1	1	4	6	2	4	0	3	5	1	3
	1814	1842	1870	1898	1910	1938	1966	6	2	2	5	0	3	5	1	4	6	2	4
	1815	1843	1871	1899	1911	1939	1967	0	3	3	6	1	4	6	2	5	0	3	5
	1816	1844	1872		1912	1940	1968	1	4	5	1	3	6	1	4	0	2	5	0
1800	1817	1845	1873		1913	1941	1969	3	6	6	2	4	0	2	5	1	3	6	1
	1818	1846	1874		1914	1942	1970	4	0	0	3	5	1	3	6	2	4	0	2
	1819	1847	1875		1915	1943	1971	5	1	1	4	6	2	4	0	3	5	1	3
	1820	1848	1876		1916	1944	1972	6	2	3	6	1	4	6	2	5	0	3	5
	1821	1849	1877	1900	1917	1945	1973	1	4	4	0	2	5	0	3	6	1	4	6
	1822	1850	1878		1918	1946	1974	2	5	5	1	3	6	1	4	0	2	5	0
	1823	1851	1879		1919	1947	1975	3	6	6	2	4	0	2	5	1	3	6	1
	1824	1852	1880		1920	1948	1976	4	0	1	4	6	2	4	0	3	5	1	3
	1825	1853	1881		1921	1949	1977	6	2	2	5	0	3	5	1	4	6	2	4
	1826	1854	1882		1922	1950	1978	0	3	3	6	1	4	6	2	5	0	3	5
	1827	1855	1883		1923	1951	1979	1	4	4	0	2	5	0	3	6	1	4	6
	1828	1856	1884		1924	1952	1980	2	5	6	2	4	0	2	5	1	3	6	1

C. DAGEN DER WEEK						
1	8	15	22	29	36	ZONDAG
2	9	16	23	30	37	MAANDAG
3	10	17	24	31		DINSDAG
4	11	18	25	32		WOENSDAG
5	12	19	26	33		DONDERDAG
6	13	20	27	34		VRIJDAG
7	14	21	28	35		ZATERDAG

Verklaring.

VRAAG. Op welken dag viel 29 Mei 1887?
ANTWOORD. Op Zondag.

OPLOSSING. Men gaat van het in tabel A opgezocht getal 1887 naar rechts tot het in tabel B onder Mei staand cijfer. Telt men bij dit cijfer (0) het getal van den aangegeven datum (29) dan krijgt men 29. In tabel C staat naast 29: Zondag. — Even zoo:

18 October 1813: 5 + 18 = 23: Maandag.
31 Juli 1925: 3 + 31 = 34: Vrijdag.

REIZENDE KONINGEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

IN HET OOSTEN.

„Wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten en zijn gekomen om Hem te aanbidden."
MATTH. 2 : 2.

De met het winterkleed getooide aarde schitterde in den zonneschijn. Gedurende den nacht was er sneeuw gevallen, die als zacht dons takken en twijgen, vensterkozijnen en grafkruizen bedekte. Misnoegd en met overeind staande veeren huppelde de musch rond, want de sneeuw had haar als het ware het brood uit den mond genomen; knorrig stiet zij met den snavel in de weerbarstige sneeuw, waarna de lichte vlokken langzaam in den zonneschijn naar beneden zweefden.

De bevroren ruiten konden aan zooveel zonneschijn niet lang weerstand bieden, de kristallen bloemen versmolten tot droppels water, die op de vensterbank vloeiden. Nu kon de lieve zon vrij haren intocht houden in de huizen en hutten en wierp breede lichtbanen zoowel in de met tapijten belegde kamers der rijken, als in de gepleisterde kamers der armoede, en zoowel hier als daar zweefde het stof zachtjes door de zonnestralen. Ook ontwaakte hier en daar eene vlieg uit haren winterslaap, en hoorde men weer het sedert lang verstomde gebrom tegen de ruiten.

Het nederig kamertje eener weduwe werd ook door de schoone winterzon beschenen. Hier zat op een bankje een vijfjarig knaapje

aan de voeten van een tienjarig meisje. De jongen was geheel verdiept in de beschouwing eener veelkleurige prent die op zijne knieën lag. Het meisje was vlijtig aan het schillen van aardappels, die zij in een aarden pot wierp, ten halve gevuld met helder bronwater.

„Ja, Frans, dat had je eens moeten zien, het was toch zoo mooi! Achter een groote spiegelruit was het opgesteld. In het midden de kribbe met het kind Jezus, rechts moeder Maria in een rood kleed en links Jozef met een langen grijzen baard. Zelfs de ossen en de ezels waren niet vergeten. En dan de drie koningen, o, dat is de moeite waard om die te zien! De één is geheel zwart met wollig kroeshaar, dat is een Moor, en de beide anderen in koningsmantels met kronen op het hoofd; voor het kind liggen de schoone voorwerpen uitgespreid, die zij meegebracht hebben, als: een gouden schaal gevuld met gouden munten, en twee bussen, met zalf en reukwerk. Het was zoo buitengewoon mooi, dat ik er niet van kon scheiden. Moeder heeft mij ten slotte aan mijne mouw meegetrokken."

De jongen luisterde aandachtig naar dit bericht. De prent voor hem was eene voorstelling van den heiligen nacht in schrille kleuren, met zwevende engelen en een breeden stralenkrans om de hoofden der heiligen en het Christuskind. Frans vond de prent, die moeder en Leentje gisteren voor hem uit de stad hadden meegebracht, heel mooi! Maar wat Leentje gezien had was toch nog veel mooier!

Zijn hartje klopte luid bij het hooren der beschrijving. Hij was vol van kerstgedachten en kerstprenten. Nu begon hij op ernstigen toon: „Leentje, die prent is mooi, maar de koningen staan er niet op en dat is jammer! Stond er nu nog maar één op, en al was het die zwarte ook maar! die drie koningen moet ik zien. Leefde dat Christuskind? — had het werkelijke oogen net als ik?" — en daarbij zette de knaap zijne groote blauwe oogen zoover open als hij maar kon.

„Frans, Frans, wat ben je nog dom," zeide Leentje deftig, „wie zal er ooit een levend, naakt kind uitstallen, het was van was en veel mooier dan levende kinderen zijn; maar het is

ook het Christuskind. Het volgende jaar ga je misschien ook met moeder mee, nu ben je nog te klein."

„Maar ik wil toch de drie koningen en het Christuskind van was zien," antwoordde Frans op beslisten toon, „was de ster er ook bij?" vroeg hij, met den vinger op de groote gele ster op zijn prent wijzende.

„Dat zou ik meenen," zei Leentje, „zoo groot, nog grooter dan mijne hand en van klinkklaar goud, bijna zoo schitterend als de zon."

Nu was Leentje met haar werk gereed; zij nam de grove boezelaar met aardappelschillen in de rechterhand, den pot met aardappelen in de linker en ging naar de keuken. Het kind kon al behendig wat doen. Haar moeder had veel dienst van haar, want die moest elken dag uit werken gaan om hare kinderen te onderhouden. Heden kwam zij eerst laat thuis, want den dag voor het feest had men bij de boeren de handen vol met wasschen, bakken en slachten. Voor het middagmaal moest Leentje aardappels koken en melk warmen, en 's avonds zou moeder eene worst meebrengen, die zij bij den slager hoopte te halen. De kinderen verheugden zich reeds in het vooruitzicht.

Toen het meisje in de keuken was, plaatste Frans zijn bankje in den versten hoek der kamer, want de zon hinderde hem en hij wilde zijn prent ongestoord bekijken er er over nadenken. Ja zeker, nadenken! want in zijn hoofd woelde eene grootsche gedachte, eene reisgedachte. Leentje had gezegd, wanneer men het voetpad insloeg, kon men de stad in een uur bereiken. O, dat was zoo ver niet! Een uur, wat is dat? En het voetpad weet hij ook. Hoe dikwijls heeft hij de menschen nageoogd, die met hunne marktmanden naar de stad gingen, — als een helder lint slingert het zich eerst over den bruinen heideberg, dan door de groene weide, vervolgens tusschen de hooge boomen van het woud door, en is men eenmaal het woud door, dan kan men de stad al zien, heeft Leentje gezegd. Och, het is gemakkelijk genoeg, hij zal het wel vinden! Wanneer Leentje van middag naar de naaischool gaat, wil hij er heen, zij blijft van twee tot vijf uur weg en dan kan hij al weer terug zijn.

Terwijl zij de aardappels eten zegt Frans heel ernstig: „Leentje, ik moet toch werkelijk naar de stad, om de koningen en het Christuskind te zien, ja bepaald, Leentje, ik moet er heen!"

„Jongen, waar denk je aan!" zeide zij en stak lachend een grooten aardappel in den mond. „Maar ik wil er toch heen, Leentje! je zult zien, dat ik er heen ga."

's Namiddags om 2 uur ging Leentje naar de naaischool en liet den jongen alleen thuis. Dit was niets ongewoons. Hij speelde dan buiten met de andere kinderen, of hij hield zich in huis bezig; de geit en de kat waren immers ook thuis. Maar vandaag zou het anders gaan. Nauwelijks was Leentje den hoek om, of Frans zette zijn muts op, stak zijne handen diep in zijne broekzakken en begaf zich vroolijk op weg. De wereld scheen hem zoo schoon toe. De zonnestralen vielen reeds schuin en een gouden gloed lag over het sneeuwlandschap. De vastgetreden sneeuw op het pad was zoo glad, dat men er op glijden kon; telkens nam Frans een aanloop en dan vloog hij weer tien pas vooruit; het ging heerlijk. Over den heideberg was hij in een ommezientje, ook door de weide ging het vlug genoeg, nu kwam hij in het bosch, hier was de sneeuw nog los; er waren nog maar weinige wandelaars doorgekomen, ook waren de voetsporen zoo ver uit elkander, dat korte beenen zoover niet konden stappen. Het viel Frans toch niet mee, hij had niet gedacht, dat het zoover was. Wat was het stil tusschen die hooge boomen! en wat waren die boomen toch hoog! Hij bleef een poosje staan en liet de oogen tot aan de hoogste toppen gaan. Alles is stil om hem heen; heel in de hoogte springt een eekhorentje van den eenen tak op den anderen, de lange staart vliegt als een stok door de lucht. Frans staat verbaasd over de vlugheid van het behendige diertje en wenschte wel, dat hij daarboven ook zoo kon rondspringen. Hij vervolgt zijn weg weer, – zijne beenen zijn zwaar geworden en zijne knieën stijf van het stilstaan. Wat is dat bosch toch lang, – zoover het oog reikt niets dan hooge boomen, – en telkens zinkt hij dieper in de sneeuw weg! het wordt ook zoo schemerig hier tusschen die donkere dennen. Daar ligt vlak aan den weg een grooten steen, bedekt met zacht, groen mos, hij

kijkt onder de sneeuw uit. Daar is het goed om te rusten, denkt de jongen, veegt de sneeuw met zijn mouw weg en gaat zitten. De steen heeft den vorm eener behoorlijke rustbank, hij vindt ook steun voor zijn rug. Zoo zittende bewondert hij een hoogen denneboom, die van boven vol lange ijskegels hangt. Van lieverlede worden zijne oogleden zwaar en bij de felle koude slaapt hij in, het hoofd een weinig achterover, zoo ligt hij heerlijk. – Frans droomt van de gouden ster, die zoo groot is als de zon, van het Christuskind van was en van de drie koningen. De Moorsche koning neemt hem op den arm, wijst met zijn zwarten vinger omhoog naar de ster en zegt: „Nu reizen wij naar Bethlehem!" – Ja, waar zou de jongen wel heengereisd zijn, wanneer hij daar nog een half uur ongestoord gelegen had?

Maar wat komt daar op een zijpad langzaam aan? – misschien een ree? – of een hert? – het komt diep uit het woud, – neen, het is een menschenkind, een oude, grijze, gebogen man, onder den rechterarm draagt hij eene kruik, in de linkerhand een zwaren stok, hij is geheel verscholen in een grooten bruinen mantel met breeden kraag, op het hoofd heeft hij een pelsmuts, die over de ooren getrokken was. Juist tegenover den steen komt het pad op den weg uit. De oogen van den ouden man vallen terstond op den kleinen slaper, wien het bloed reeds uit de anders zoo roode wangen begint te wijken.

De oude man bezint zich geen oogenblik, hij laat zijn stok vallen, raapt een handvol sneeuw op en werpt er den jongen mee in 't gezicht, pakt hem vervolgens bij zijne armen en schudt hem dat het een aard heeft. – Frans weet niet, wat hem overkomt, hij was pas in het Oosten aangekomen en zag de schoone ster, – en wat overkomt hem nu? – Hij begint te huilen! hij is zoo wonderlijk te moede; – dat heen en weer schudden bevalt hem ook volstrekt niet, – wat wil die oude man? Zou het ook een reizende koning zijn? – Nu schreeuwt hij den jongen toe: „Loop, loop toch jongen, wat zit je hier te slapen! – waar wil je heen? – maak dat je weg komt, of ik geef je een pak slaag!" en daarmee hief hij dreigend zijn stok op.

Frans verschrikte van den ouden, wonderlijken man, ofschoon

deze hem behandelde als zijn beste vriend; hij zou gaarne hard weggeloopen zijn, wanneer hij maar gekund had, zijne beenen waren echter te stijf, hij strompelde nog vijf schreden ver door de sneeuw, maar bleef toen liggen! Toen kwam de oude naar hem toe, en terwijl hij hem ophielp, zeide hij: „Nu, kom dan maar hier, kleine deserteur, ik zal je wel thuis brengen. Waar woon je en waar moest je heen?" — Onder tranen vertelde Frans dat hij te Osdorp bij zijne moeder en bij Leentje woonde, en dat hij eens even naar de stad wilde om het Christuskind, de drie koningen en al de heerlijkheid te zien!

Een eigenaardige glimlach vertoonde zich op het rimpelige gezicht van den ouden man, hij knikte veelbeteekenend en zeide op vriendelijken toon: „Zoo, zoo! Gij hebt zeker Zijne ster ook gezien in het Oosten en wildet ook met de drie koningen reizen? Wanneer men u van nabij beziet, dan schijnt gij zelf ook wel een reizende koning te zijn, en wanneer ik niet juist hier voorbij gekomen was en u gevonden had, dan zoudt gij zeker langs den kortsten weg bij onzen lieven Heiland gekomen zijn! Maar nu maken wij eerst: keert! en nu moet gij loopen, zoo hard gij kunt, want ik doe het te langzaam; gij loopt altijd maar een eindweegs voor mij uit, en wanneer ik roep, keert gij terug, hoort gij wel? Ik moet wel wat voor u over hebben, want wij zijn eigenlijk reisgenooten; ik ben ook op reis naar den Heiland, en door Gods genade ben ook ik een koning; ja, ja, het is wel grappig, niet waar, een koning met een kruik en eene pelsmuts! maar dat doet er niets toe, mijn jongen, reizende koningen zijn wij beiden! De oude man begon er hartelijk om te lachen en dreef den jongen onder allerlei kortswijl voor zich uit, het bosch door, over de weide en den heideberg en stelde hem bij het huisje zijner moeder in handen van Leentje, die juist uit de naaischool kwam. De avondster fonkelde reeds aan den hemel.

Leentje kende echter den ouden man wel, gaf hem de hand, knikte en zeide: „Goeden avond, mijnheer Persetter!"

De oude man was vroeger schoolmeester geweest, zoo een van den ouden stempel, die school hielden en bovendien een of ander handwerk uitoefenden, als tuinman, kleermaker of iets

dergelijks. De oude man was nu reeds lang ontslagen en had van de gemeente vergunning verkregen om viermaal 's jaars eene inzameling te houden; daarvan leefde hij, bekrompen genoeg, maar toch zoo tevreden, dat hij zich zelf als een reizenden koning beschouwde.

Hij vertelde het meisje, waar en hoe hij den jongen gevonden had, en wanneer God hem niet derwaarts gezonden had, dan was haar broertje direct naar den hemel gereisd, namelijk doodgevroren!

Leentje verschrikte hevig en sprak Frans, die er schreiend bij stond, hard aan. Maar de oude man zeide: „Laat het nu zoo maar goed zijn, hij wilde immers naar den Heiland, hij heeft Zijne ster gezien in het Oosten. Dat is nu eenmaal niet anders. Gij moet mij eens komen opzoeken, Fransje, — Leentje weet wel, waar ik woon. Wij beiden worden nog goede vrienden!" En hiermede ging de oude schoolmeester langzaam zijns weegs.

TWEEDE HOOFDSTUK.

ONDERWEG.

Halverwege tusschen het dorp en de stad, te midden der bruine heide, stond een klein huis geheel alleen; daar woonde onder een nederig dak van stroo een turfboer met vrouw en kinderen, en in een heel klein achterkamertje van dat huis had de oude Persetter een onderkomen gevonden. Hij woonde daar om niet, onder voorwaarde, dat hij de kinderen een weinig helpen zou bij het lezen, schrijven en rekenen, want huur, al was het ook nog zoo weinig, kon hij niet betalen. De driemaandelijksche inzameling, die hem niet veel baar geld, maar allerlei voedingsmiddelen opbracht, zooals gort, meel en spek, was zijn eenig inkomen. Reeds in de Kerstdagen wandelden Leentje en Frans naar den heiboer — zooals ze den eigenaar van het huisje noemden. Want toen de moeder vernam, wat er met Frans

gebeurd was en dat de oude Persetter hem van bevriezen gered had, wilde zij, dat hij er heen zou gaan om hem voor dien liefdedienst te bedanken. De oude man had de kinderen immers ook uitgenoodigd hem eens te bezoeken.

Van nu aan werd er werkelijk een verbond van vriendschap gesloten tusschen den jongen en zijn redder, een vriendschap, die hecht en echt was, want de oude had de ster gezien en zijn gansche leven was een bedevaart naar den Heiland, die op aarde kwam om zondaren te redden, en nu wees hij den jongen dezelfde ster en maakte hem tot zijn reisgenoot.

Het kamertje van den ouden man was wel zeer klein en armoedig, het bevatte niet anders dan het allernoodigste huisraad, maar toch bezat het eene verborgen schoonheid, die vooral ook voor kinderen aanlokkend was. Want eerstens lag het op het zuiden en nauwelijks kwam de zon boven de heide uit of hare stralen vielen door het lage venster. Ook fladderde er een tam roodborstje in rond, dat zich op den kalen schedel van den ouden man neerzette, dan met zijne heldere kijkertjes in de zon zat te knipoogen en iedereen die binnenkwam eene groot toekweelde.

En eindelijk nog de bibliotheek. Deze bestond wel is waar slechts uit weinige boeken, maar andere leerboeken en hulpmiddelen had de oude nooit gebezigd. Een groote Bijbel met veel platen was het voornaamste en ook voor kinderen het aantrekkelijkste onder de boeken.

Voortaan bezocht Frans elken Zondagnamiddag, wanneer het weer zulks veroorloofde, zijn ouden vriend. Dan bestudeerden zij gezamenlijk den platenbijbel en de jongen werd niet moede het vertellen van den ouden man aan te hooren. Waren zij aan de laatste plaat van het hemelsch Jeruzalem in de Openbaring van Johannes gekomen, dan begonnen zij weer bij de eerste, waar God, de Vader, de wereld geschapen heeft en nu van boven uit de wolken Zijne werken aanschouwt, dat zij zeer goed zijn.

Dit alles geschiedde met gevouwen handen en dwaalden hunne blikken dan het venster uit, dan lag de groote, eindelooze heide

voor hen, waarboven van het zuiden tot het noorden, van het oosten tot het westen, de hemelboog met de voorttrekkende wolken gespannen was. Menigeen zal wel denken, dat dit zeer eentonig was en dat zij daarvan spoedig genoeg hadden. Toch hebben heide en hemel voor ontvankelijke gemoederen iets aantrekkelijks, want zij zijn het beeld der eeuwigheid en spreken de majestueuse taal der eeuwigheid.

De oude man verstond deze taal en in zooverre een kinderhart in staat is het aan te nemen, sprak de oude man tot den knaap in de klanken dezer taal. Maar nu gebeurde er dezen winter iets,' dat hen nog nader tot elkander bracht. Eens toen de oude man zijne oogen over de heide wilde laten gaan, was het alsof er een grauwe nevel over hing. Eerst was die nevel nog doorzichtig; maar hij werd steeds dichter en dichter, en was ten slotte ondoorzichtig — het licht zijner oogen was uitgedoofd.

Toen Frans den daaropvolgenden Zondag bij zijn vriend kwam, vond hij hem in den achtersten hoek van zijn kamertje, zittende op een bank met de handen voor het gezicht terwijl groote tranen door zijne vingers droppelden.

„Wat scheelt er aan, vader?" vroeg Frans, die den ouden man vader moest noemen.

Toen nam hij de handen van het gezicht, wendde de van het licht beroofde oogen als om hulp zoekende naar boven en zeide:

„Wat mij scheelt Frans? — ik mis het licht mijner oogen — ik ben blind! — De machtige hand Gods heeft zich op mijne oogen gelegd, en nu wist ik nog niet, wat Hij met mij voor had. Het is voorzeker iets goeds, zeide ik tot mijzelven, maar het heeft toch drie dagen en drie nachten geduurd eer ik dat bemerkt heb. Ziet gij, wanneer het zoo duister wordt voor deze oogen, dan wordt het innerlijk oog des te scherper en nu zie ik immers alleen zijne ster, — gij weet wel, evenals de koningen in het Oosten — en die ster wordt nu steeds grooter en staat gewis spoedig stil boven het huis te Bethlehem, en — dan ben ik op mijne bestemming. Daar dacht ik aan, toen gij binnenkwaamt en ik moest weenen. Maar één ding weet ik nog

niet: hoe het gaan moet met de driemaandelijksche inzameling. De huizen liggen zoover uit elkander, hoe zal ik ze vinden.

Frans had opmerkzaam geluisterd en zijn blozend kindergezicht was ernstig en peinzend geworden. Een poos later zeide hij: „Vader, ik kan heel goed zien, — ik zal voor ons beiden zien! Gij hangt mij uw tasch om en ik houd u bij den stok vast en zoo gaan wij met elkander. En dat kan heel goed gaan! en ik zal u vooruit waarschuwen, wanneer er steenen op den weg liggen, opdat ge uw voet niet stoot!"

Zoo gebeurde het dan ook. In de Paaschweek gingen zij voor de eerste maal samen op weg. De winter was voorbijgegaan en de lente in 't land gekomen. Het kabbelen der beken, het zingen der leeuweriken en alle stemmen van het nieuwe leven verkondigden ook den ouden man, dat de lente haar intocht had gedaan, terwijl Frans hem vertelde van de heerlijkheid rondom hen. Maar de menschen prezen den knaap en tastten ook wel wat dieper in den zak of in de kast, ja op vele plaatsen ontving Frans nog als extragift een boterham; maar de jongen deelde alles broederlijk met den blinde. Maar deze deelde ook broederlijk met den jongen en dat was nog beter dan een boterham, het was van het levensbrood van Hem, die in het broodhuis (Bethlehem) het licht dezer wereld aanschouwd had. Daarbij dacht de oude dan menigmaal: „Is het niet alsof wij reizende koningen zijn? ofschoon wij al bedelend voorttrekken! Wij loven U, o God! Uwe gedachten zijn ondoorgrondelijk! en alles, wat Gij doet, hebt Gij wijselijk geregeld!"

Op St. Jan gingen zij voor de tweede maal rond, op St. Michiel voor de derde maal en na de vierde advent voor de laatste maal. Op dezen laatsten rondgang had de oude man ook den slapenden Frans op den steen in het bosch gevonden.

Vele jaren lang deden zij gezamenlijk de rondte door het dorp en steeds dieper viel het goede zaad in de ontvankelijke ziel van den jongen en toen hij zoover was, dat hij met de anderen naar den dominee ging om de volgende Paschen aangenomen te worden, verwonderde deze zich over zijne kennis en bemerkte hij spoedig, dat deze arme jongen een reizende koning was.

DERDE HOOFDSTUK.

OP DE BESTEMMING.

De vierde adventszondag was met alle klokken ingeluid en het Evangelie gepredikt over de getuigenis van Johannes den Dooper, toen de Joden priesters en Levieten zonden van Jeruzalem, om hem te vragen: Wie zijt gij? — Op den namiddag van dezen Zondag begaf Frans zich als gewoonlijk op weg om zijn ouden vriend te bezoeken. De jongen was slank en groot geworden, kon flink loopen en zag met zijne heldere oogen verstandig in de wereld rond.

Het kamertje van den ouden man binnentredende, vond hij dezen op zijn bed, want hij was plotseling zeer zwak geworden, zoodat hij niet kon opstaan en zijne kleeren aantrekken.

„Ga hier zitten, mijn zoon!" zeide hij „ik heb u iets te zeggen. Nu late God mij spoedig in vrede heengaan, mijne oogen hebben den Heiland gezien! Daarom ben ik zeer verheugd, mijn hart springt op van vreugde en kan niet treuren! — Nu gaan wij niet meer rond om inzameling te houden voor de deuren der menschen, neen, God zij dank, het eerste is nu voorbijgegaan. Nu sta ik spoedig voor de „schoone deur des tempels," namelijk voor de hemeldeur mijns Gods, waarachter de vele woningen zijn, — ook mijne woning, die Jezus mij bereid heeft! — Twee dingen heb ik u nu nog te vragen, mijn lieve reisgenoot: het eerste is dit, dat gij op den bepaalden dag alle menschen bezoekt, waar wij gewoonlijk kwamen, en hun vertelt, dat ik nu niets meer noodig heb, dat ik hun uit den grond mijns harten bedank en dat God hun in den hemel overvloedig moge beloonen voor al de weldaden, die zij mij bewezen hebben! — Dat is het eerste. Het tweede is, dat gij op den Kerstavond nog eens bij mij komt om met mij Kerstmis te houden, want ik wilde u beschenken."

Bij deze woorden werd het Frans zonderling te moede; het

was hem alsof hij in het heiligdom was en evenals Jakob te Bethel had hij wel kunnen uitroepen: Hier is niet anders dan Gods huis en de poort des hemels!

Zachtjes vloeiden hem de tranen over de wangen en hij beloofde al zijne begeerten getrouw te vervullen.

Op den Kerstavond zien wij hem weer met haastigen tred over de heide gaan. Wat zag alles er feestelijk uit om hem heen! De maan stond te schitteren aan den hemel en de sterren tintelden, — op aarde heerschte stilte, eene groote, heilige stilte, als destijds toen de Heer den wind en de zee bestrafte, en zooals Johannes schrijft in de Openbaring: Er was stilte! — Daar klonken in de verte de klokketonen, eerst was het er een, maar spoedig volgden er meer; op alle dorpen in den omtrek begon men het Kerstfeest in te luiden.

Met gevouwen handen, in het wit gekleed, lag de blinde op zijn bed. Aan het hoofdeinde brandde een lamp. Maar niet van het schijnsel der lamp was het dat zijn aangezicht straalde, het was de innerlijke blijdschap, die hem het aanzien der eeuwige jeugd gaf.

Voor hem op de dekens lag zijn gansche bibliotheek: de Bijbel, het gezangboek en de catechismus! „Ziedaar uw kerstgeschenk, mijn jongen!" zoo sprak hij Frans aan toen deze binnentrad en breidde zijne handen over de boeken uit, — nu is dit alles uw eigendom, gij zult mijn erfgenaam zijn! Een blijde Kerstmis! Laat ons nu zeggen: God heeft ons Zijn Zoon geschonken en heeft Hij ons daarmee niet alles geschonken? — Nu moet gij mij de Kerstgeschiedenissen voorlezen uit alle Evangeliën, tot daar waar Johannes schrijft: „Het woord werd vleesch!" — Begin nu maar met het tweede hoofdstuk van Mattheüs met de geschiedenis der reizende koningen!"

Frans sloeg het eerwaardige bijbelboek open. Bij Mattheüs 2 was eene groote plaat, voorstelllende de reizende koningen, met paarden en zwaarbeladen kameelen. Voor hen, aan den hoogen hemel, stond de wonderster, waarop hunne oogen gericht waren, en waar zij met opgeheven handen naar wezen.

Hij leest: Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem in Judea

— ziet, eenige wijzen uit het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen, zeggende: waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten en zijn gekomen om Hem te aanbidden."

Met heiligen ernst las Frans de heilige geschiedenis. De oude man lag ver achterover in de kussens, — de oogen van den blinde waren gesloten, — zijne ademhaling was zoo zwak, dat men het nauwelijks hoorde, maar de blijmoedigheid stond nog altijd op zijn gezicht uitgedrukt.

Zoo is eene bouwvallige hut in het roode licht der ondergaande zon, als verguld!

Frans las bedaard voort: En door goddelijke openbaring vermaand zijnde in den droom, dat zij niet zouden wederkeeren tot Herodes, vertrokken zij door eenen anderen weg weder naar hun land."

De blinde lag ook te glimlachen alsof hij droomde.

Daarna las Frans alles wat Lukas aangaande den Kerstnacht schrijft, en toen hij den engelenzang las, was het alsof er een zachte klank door het kleine vertrek weergalmde. Eindelijk las hij de majestueuse woorden van Johannes van het „Woord" dat in den beginne bij God was, totdat hij eindelijk gekomen is aan het veertiende vers: „En het Woord werd vleesch!" — Toen sloeg hij zachtjes den Bijbel toe en boog zich over den ouden man heen! Deze lag onbeweeglijk, de blijde glimlach vertoonde zich nog in zijne trekken, maar de adem was ontvloden bij den zang der hemellingen.

Nu is hij gekomen om Hem te aanbidden! De reizende Koning is op zijne bestemming.

Chineesch Legspel.

Een onzer vrienden is zoo goed geweest de volgende figuren van het Chineesche legspel te onzer beschikking te stellen. Het aantal legkaartjes is 14 en wel 4 als figuur *a*, 4 als figuur *b*, 2 als figuur *c*, 2 als figuur *d* en 2 als figuur *e*.

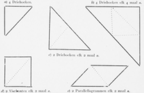

Deze figuren (driehoeken) moeten op karton worden overgeteekend en uitgesneden. Met deze stukjes zijn de volgende acht figuren te maken. Elk der acht figuren moet uit 14 driehoekies bestaan.

Paard.

Mannenhoofd.

Kandelaar.

Schroefboot.

Pianospeler.

Zwaan.

Gondel.

Varken.

Een kunstje met getallen.

Schrijf een willekeurig getal op van 2 cijfers, waarin geen 9 voorkomt. Ik zet er een ander getal van 2 cijfers voor, zoodat er een getal van 4 cijfers ontstaat. Hieronder schrijft gij datzelfde getal, maar de cijfers in omgekeerde volgorde. Trek nu dit laatste getal van het eerste af, dan blijft er als rest 1089. Bijv.: Gij schrijft op 38. Ik zet er het getal 94 voor, dan heb ik het getal 9438. Daaronder schrijf ik 8349. Trek ik 8349 van 9438 af, dan blijft er over 1089. Waarop moet gelet worden bij het getal van 2 cijfers, dat voorop gezet wordt, opdat bij de aftrekking altijd het getal 1089 als rest blijft?

Het teeken.

De kleine Willem moest een natten doek bij de kachel drogen. Eindelijk hoorde men hem vragen: „Moetje, als hij bruin wordt is hij dan droog?"

LIEF EN LEED UIT JO's VACANTIE.

EEN VERTELLING UIT DEN ZOMERTIJD.

DOOR

H. J. HANA.

(Met een platen.)

I.

DE NACHT IN DE SPOOKKAMER.

Een warme, heel erg warme dag in het laatst van Juli. In de stad was het bijna niet om uit te houden, zóó gloeide en schroeide de zon daar op alles wat zij bereiken kon; maar ook zelfs in de buitenwijken, waar men breeder straten, kleine plantsoentjes tusschen de huizen, en hier en daar mooie villa's met groote parken er omheen vond, was het al niet veel beter. Het had in lang niet geregend, zoodat er bij het minste windvlaagje een wolk van stof in de paden en lanen opvloog; de boombladeren hingen loom en verflenst aan de takken; wie niet bepaald op straat moest wezen, bleef stillekens in huis of onder de schaduw in zijn tuin; en iedereen verlangde naar den avond, die toch zeker wel wat koelte en verluchting zou brengen.

En op de villa *Lindenhof* van de familie Breukelkamp verlangde men óók naar den avond, vooral het kleine volkje, want dan zou nichtje Jo gedurende een veertien dagen komen logeeren. De heer Breukelkamp, een voornaam koopman in tabak en sigaren, had zijn kantoor in de stad, maar kwam elken avond om zes uur per tram terug. Geen wonder dus, dat Lina en Betsy en Henri thans bijzonder naar Pa's terugkomst verlangden, want de heer Breukelkamp zou, als hij van het kantoor kwam,

eerst even naar het station gaan, nichtje Jo van Heuvelen van den trein halen, en dan met haar op *Lindenhof* komen. Jo was kort geleden veertien jaar geworden, zoodat zij juist een goed speelkameraadje zou zijn voor haar nichtjes en neefje, want Lina was óók veertien, Henri twaalf en Betsy tien. Een aardig stelletje, had mevrouw Breukelkamp er van gezegd, — en daar had Mama gelijk aan, vond Lina.

Dus, gij begrijpt wel, dat er buitengewoon veel drukte heerschte onder het kleine volkje op *Lindenhof;* en al was het ook nóg zoo warm, Henri en zijne zusjes voelden er niets van, of deden althans alsof zij er niets van voelden. Zij hielpen dapper mede om alles voor de komst van hun nichtje in orde te maken.

„Ma! waar zal Jo slapen?" vroeg Lina.

„Wel, in de kleine logeerkamer!" antwoordde Ma. „Daar heeft zij 's morgens een mooi uitzicht op den tuin, naar den kant van den vijver en de fontein."

„O!.... in de spookkamer!" riep Betsy dadelijk, die een rechte flapuit was.

„Foei, Betsy! hoe kom je toch aan zulke dwaze praatjes?" zeide Ma op bestraffenden toon. „Er zijn geen spoken in de kleine logeerkamer, en in ons heele huis niet, en nergens ter wereld! Jo heeft thuis even goed als jullie geleerd, dat ons leven en lot in de hand des Heeren is, en wij in alles van Hem afhankelijk zijn, en niet van geesten of spoken. Onthoud dat, Betsy!"

„Ja maar, Ma," pruttelde Betsy tegen, „toen ik van 't voorjaar in de kleine logeerkamer sliep, omdat de kinderkamer geschilderd werd, heb ik 's nachts toch héél goed getik en geklapper gehoord! En Sientje, ons vorige kamermeisje, die nu weg is, heeft óók gezegd, dat zij het er hoorde tikken en klapperen, als zij er den vloer veegde of de glazen lapte!"

„Sientje had niet over spoken en al zulke gekheden moeten practiseeren, maar wat beter haar werk doen, dan had ik haar niet weg behoeven te zenden!" sprak mevrouw Breukelkamp. „En nu, kinderen! denkt er om: niemand spreekt tegen Jo een woord over die dwaze vertelsels van een spookkamer!"

Even over zessen kwam mijnheer Breukelkamp met nichtje Jo, die nu veertien dagen van hare zomervacantie op *Lindenhof* zou komen doorbrengen. Jo was een allerliefst meisje, met een vriendelijk gelaat en een paar frissche roode wangen, die aardig afstaken bij haar grooten ronden hoed met witte rozen en hare lange blonde krullen. Dat was een gejuich toen Jo kwam! En zij werd dan ook van alle kanten overstelpt met vriendelijkheden.

„Jo, wat ben je groot geworden!" riepen Lina en Henri, „je lijkt wel zeventien of achttien, inplaats van veertien. Je kon al best opgestoken haar dragen en een lange jurk!"

„Wel ja," zeide Jo; „zeg liever een zijden japon en een zwarte parasol! — Maar wat wonen jelui hier toch mooi op *Lindenhof*, en wat is die tuin en die vijver en die fontein prachtig! Prettig dat mijne slaapkamer juist aan dien kant is!"

„Ja, maar het is een spookkamer, Jo!" flapte kleine Betsy er fluisterend uit. Het groote geheim brandde haar als vuur op de tong, en... zij kon zich niet langer bedwingen.

„Een wàt?" vroeg Jo verbaasd. Maar meteen riep mevrouw: „Kindertjes, eten!" en daardoor volgde er geen antwoord.

Doch na afloop van den maaltijd vertelde Betsy alles stillekens aan Jo, met verzoek om het toch vooral aan niemand te verklappen. Jo was niet bang of zenuwachtig van aard, maar onwillekeurig ging zij toch naar het achtereinde van den tuin, leunde peinzend met de armen op de schutting, en dacht over de zaak na. „Zou ik wel in die spookkamer gaan slapen?" vroeg zij zich af. Maar een oogenblik later moest zij zelve lachen om die vraag. „Wat ben ik toch dwaas!" dacht zij; en goedsmoeds liet zij zich door tante en Lina naar de kleine logeerkamer brengen. Vol vertrouwen op 's Heeren nabijheid en bescherming deed zij haar avondgebed, en — nog geen vijf minuten later sliep onze Jo als een roos.

Vroeg in den morgen werd zij gewekt door een ondeugend zonnestraaltje, dat tusschen een reetje van het venstergordijn vlak op haar gezicht scheen. Zij wilde zich omkeeren, om weer in te slapen; maar nu verbeeldde zij zich plotseling, een eigenaardig getik en geklapper te hooren, dat telkens weer begon.

„Zou dát nu het spook wezen?" dacht zij; „maar dan is het een raar soort van spook; want spoken komen immers alleen

„Zou ik wel in die spookkamer gaan slapen?" vroeg zij zich af.

's nachts, en nu schijnt de zon al in volle glorie!" Zij stond op, en besloot toch eens te probeeren of zij de oorzaak vinden kon.

Jo bemerkte al spoedig, dat het geklapper uit de richting van den schoorsteen kwam. Daar liep zij dus voorzichtig heen: misschien zat er een beestje. Maar neen! toen zij vlak bij den schoorsteenmantel was, ontdekte zij, dat het een heel andere

oorzaak had: het gat, waarin 's winters de kachelpijp stak, was met een stuk wit papier dichtgeplakt, maar niet vast genoeg, en als de wind nu boven over den schoorsteen ging, gaf dit beneden een weinigje tocht, en dan klepte en klapperde de eenigszins loshangende rand van het papier. Dat was alles! Dat was het heele „spook!" Jo stapte dadelijk weer in bed – het was pas drie uur – en sliep terstond weer in.

„Goeden morgen, lieve Jo! heb je goed geslapen?" vroeg tante, zoodra nichtje beneden kwam.

„O ja, tante, overheerlijk! En welk een prachtig uitzicht op den vijver! En.... ik heb het spook ontdekt!"

„Het spook?!" stamelde mevrouw Breukelkamp. „Wist je dan....?"

„O ja, lieve tante, ik wist er alles van, zooals u ziet! Maar nu weet ik de oorzaak óók. Gaat u maar eens mede!"

Tante, natuurlijk gevolgd door Lina en Henri, en zelfs door de anders zoo doodsbenauwde Betsy, stapte nieuwsgierig naar de kleine logeerkamer. Hier vertelde Jo, hoe zij 's ochtends om drie uur wakker was geworden, het geklapper had gehoord, en er eens op af gegaan was. Betsy stond het bevend en rillend aan te hooren. En nu wees de kleine Jo eenvoudig naar het stuk papier, dat niet volkomen dicht en strak voor het kachelgat was geplakt. Zij blies er uit aardigheid eens tegen, en dadelijk begon het te tikken en te klapperen. Mevrouw Breukelkamp keek Henri eens veelbeteekenend aan, en zeide:

„Dat is weer een les, die je krijgt, mijn jongen! – een les die ik je zoo dikwijls geef: doe je werk toch nooit ten halve, maar geheel en goed! Met het schoonmaken vroeg je mij, of jij dat kachelgat eens netjes mocht dichtplakken. Ja, zeide ik, als je het wezenlijk netjes en goed doet. Maar in een oogenblik was je er klaar mede, en ik vreesde al, dat er wat aan mankeeren zou. Wie had kunnen denken, dat je ons een spook in huis zoudt halen! Je mag je nichtje waarlijk wel dankbaar zijn, dat zij het spook zoo heldhaftig ontmaskerd en voor altijd verdreven heeft!"

Allen lachten hartelijk; en een oogenblik later zat men genoe-

gelijk aan het ontbijt in de ruime eetkamer op *Lindenhof*. En dien geheelen dag hadden zij geducht veel pret over Jo's nacht in de spookkamer.

II.

Nóg een Logé.

„Wij zullen eens zien, wie het eerst aangekleed is, kinderen!" riep mevrouw Breukelkamp een paar dagen later tot Henri en Betsy, terwijl Lina pianoles kreeg. „En als wij allemaal klaar zijn, dan gaan wij met Jo een flinke wandeling buiten de stad en door het park doen, om haar de prachtige bloembedden eens te laten zien, en daarna op *Landzicht* te gaan uitrusten en theedrinken."

Tegen dit kostelijke plannetje van Ma had geen der beide kinderen bezwaar, en Jo óók niet. „Je wilt toch wel mee, Jo?" vroeg mevrouw.

„Of ik, tante! Wat graag! Ik was al zoo verlangend om eens in het park te komen, want ik heb er thuis zooveel van hooren spreken, dat het zoo mooi moest zijn. Ik geloof, dat ik weer een prettig vacantiedagje op *Lindenhof* zal doorbrengen!" riep Jo, in de handen klappend van blijdschap.

Het was dan ook verrukkelijk weer, lang zoo warm niet meer als dien eersten dag, toen Jo pas op de villa kwam. Er woei een heerlijk frisch koeltje, de vogels zongen het hoogste lied uit, en het park was vol wandelaars, waaronder Henri en Betsy vele schoolkameraadjes zagen, die nu óók eens met hun nichtje Jo kennis konden maken. Het zitje op *Landzicht* was in één woord onbetaalbaar prachtig; daar woonde een boerin, die altijd melk en eieren, en ook wel eens kippen en eendvogels, aan mevrouw Breukelkamp verkocht. De boerin, eene vriendelijke oude vrouw, had de thee klaar gezet op een steigertje aan den waterkant, waar men een mooi kijkje op de rivier had, en Henri vermaakte er zich een poosje met visschen. Maar de

goedhartige mevrouw Breukelkamp merkte al spoedig op, dat de boerin niet zoo vroolijk en opgeruimd was als altijd.

„Scheelt er wat aan, vrouw Mulders?" vroeg zij op deelnemend belangstellenden toon.

„Och mevrouw, wat zal ik u zeggen?" luidde het weemoedige antwoord, „ik ben, Gode zij dank, goed gezond; maar mijn man heeft een paar dagen geleden koude gevat, toen hij 's nachts met winderig weer opstond om een arm, rondzwervend hondje binnen te laten, dat geen eigenaar schijnt te hebben en nog zal omkomen van honger en gebrek. Maar het beestje wilde niet komen, want door het zwerven is het geweldig schuw geworden en voor iedereen bang!"

„Wel, wel!" zeide Jo's tante medelijdend; „ik hoop dat de Heer je man spoedig weer mag oprichten, vrouw Mulders. Er is zooveel te doen op zoo'n boerderij! – En waar is dat hondje nu?"

„Ik weet het niet, mevrouw; het is nog altijd zwervend. Soms loopt hij hier een geheelen dag in de buurt rond, en dan zien wij hem weer in dagen niet. Wist ik maar van wien hij is!"

Op den terugweg naar huis sprak men nog veel over het hondje. Plotseling schuifelde er iets in de struiken ter zijde van den weg, en liet er zich tegelijkertijd uit die richting een kreunend geblaf hooren. „Daar is hij! O Ma, daar is die vreemde hond!" riep Betsy, en zij wilde reeds op den loop gaan.

„Wees maar niet bang!" riep Henri plagend; „'t is het spook uit de kleine logeerkamer niet!"

„Stil!" zeide Jo, „daar komt hij aan, geloof ik." En ja wel! daar was het beestje: een aardig klein hondje, lang niet leelijk, zwart met bruine vlekken, en een lederen halsbandje om den nek. Maar nu bleek het al spoedig, dat het hondje banger was voor de kinderen, dan zij voor hem, want hij kroop telkens tusschen de struiken weg.

„Wacht!" zeide Jo, „ik zal eens probeeren of ik hem niet wat bedaarder kan maken!" Zij liep langzaam naar het hondje toe, terwijl mevrouw met Henri en Betsy stonden te zien hoe het af zou loopen. Voor Jo scheen de arme zwerver niets bang

Voor Jo scheen de arme zwerver niets bang te zijn.

te zijn: hij bleef rustig staan, stak vriendelijk de ooren op, kwispelstaartte een beetje, en liet zelfs toe, dat zij hem met hare linkerhand, waarmede zij hem langzaam en voorzichtig naderde, een paar maal liefkoozend streelde. „Dag Bruno! dag lieve beste Bruno!" riep zij geruststellend. Jo wist zelf niet, waarom zij het hondje Bruno noemde; het was de eerste de beste hondennaam, die haar inviel.

„Ja, dat is een mooie naam!" zeide Henri, goedkeurend met zijn wandelstokje zwaaiend; doch toen de schuwe hond dit zag, ging hij dadelijk weer aan den haal. Maar al spoedig kwam hij weder te voorschijn, toen Jo een keer of drie „Bruno! Bruno!" geroepen had. Hij scheen werkelijk naar dien naam, of naar den klank harer lieve, vriendelijke stem, te luisteren.

„Komt, kinderen, nu naar huis!" zeide mevrouw. En waarlijk, Bruno stapte mede! – al was het dan ook op een eerbiedigen afstand.

„Tante, mag hij even in huis komen? Dan kan hij eens volop eten en drinken!" vroeg Jo.

Daarvoor gaf mevrouw Breukelkamp gaarne hare toestemming. Maar toen Betsy vroeg, of Bruno nu voor goed op *Lindenhof* mocht blijven, kreeg zij ten antwoord, dat zij dit maar aan haar Pa moest vragen. Toen Pa dan ook om zes uur uit stad kwam, werd hij overladen met verzoeken en smeekingen, of Bruno op de villa blijven mocht: nu hij goed gegeten en gedronken had, was hij niet bang meer, riepen de kinderen, en het was toch zoo'n aardig hondje, en zij zouden hem goed verzorgen, en zoo al meer. Mijnheer Breukelkamp trok een bedenkelijk gezicht, schudde het hoofd, keek zijne vrouw eens aan, – en verklaarde eindelijk, dat het hondje voorloopig mocht blijven, totdat de politie den eigenaar zou hebben opgespoord.

„Dus nòg een logé!" zeide Jo lachend. Vol blijdschap hielp zij, nadat Bruno zich terdege verzadigd had, wat hem in lang niet overkomen was, een mandje met een kleedje voor hem gereed zetten, onder de trap van de veranda aan den achterkant der villa, waar hij weldra rustig insliep. Vervolgens ging de familie genoegelijk theedrinken in den voortuin.

Lina was óók erg ingenomen met den onverwachten gast, en zou het zoo gezellig gevonden hebben, als hij voor goed blijven mocht. Pa wilde echter niet beslist „ja" zeggen, want: „de eigenaar kon zich aanmelden, en dan...."

Plotseling werd men opgeschrikt door een luid en onrustig geblaf van Bruno. Zou hem iets schelen? Zou hij door een anderen, grooteren hond gebeten worden? Allen liepen naar den achterkant van den tuin. En wat zagen zij daar?... Twee kleine jongens, die hunne petten vol bessen en onrijpe pruimen geplukt hadden, waren door Bruno's geblaf in hun diefstal gestoord en op de vlucht gedreven, en verlieten nu in allerijl den tuin langs denzelfden weg dien zij gekomen waren, namelijk door over het hek van het park te klimmen. De petten, volgeladen met den geroofden buit, lagen vlak voor het hek, want die hadden zij natuurlijk in hunne haastige vlucht niet kunnen medenemen. Toen Jo en de andere kinderen bij het hek kwamen, lieten de kleine tuindieven er zich juist aan den anderen kant afglijden, en vlogen zij als een pijl uit een boog weg, zoodat zij weldra tusschen de boomen en struiken van het park verdwenen waren. Bruno had ze voortreffelijk verjaagd! Dat was een triomf voor den goeden hond. Jo vroeg dadelijk, of zij, bij wijze van belooning, een mooi halsbandje voor hem mocht borduren, met zijn naam er op, en Henri zou uit zijn spaarpot voor een keurige stalen ketting zorgen. En of Bruno nu voor goed blijven mocht? vroeg het viertal.

„Nu," sprak mijnheer Breukelkamp, die voor dezen onstuimigen aandrang wel bezwijken moest, en ook dankbaar was voor den door het hondje bewezen dienst, „als er geen eigenaar komt, mag hij hier blijven en zal ik een hok voor hem laten timmeren! Er worden voortdurend bloemen, vruchten en eieren uit den tuin gestolen, door jongens die overklimmen. Een waakhond kan hier dus geen kwaad. En dat Bruno een goede waakhond is, heeft hij al dadelijk bewezen. Als onze logé dus niet opgevraagd wordt, mag hij huisgenoot worden!"

Lina en Betsy vielen Pa om den hals, en zoenden hem dat het klapte.

III.

Een benauwend Geheim.

„Zeg, Jo, heb je nu het heele huis al eens gezien?" vroeg Henri op een Zondagmiddag aan zijn nichtje. Zij waren alleen thuis: mijnheer en mevrouw Breukelkamp waren met Lina en Betsy gaan wandelen en een paar visites maken, maar Jo wilde liever niet medegaan, omdat zij in de kerk een beetje hoofdpijn had gekregen en nu bang was, dat het door 't loopen erger zou worden. Henri verklaarde zich dadelijk bereid om thuis te blijven en zijn nichtje gezelschap te houden, ofschoon Jo hier eerst niet van hooren wilde en zeide, dat Henri best mede kon gaan, want de keukenmeid was toch óók thuis. Maar met algemeene stemmen werd toch goedgevonden, dat Henri zijn nichtje gezelschap zou blijven houden; en toen zij alleen waren, vroeg hij haar, of zij al eens overal op *Lindenhof* geweest was.

„Nu," antwoordde Jo, „in den tuin heb ik al lang een ontdekkingsreis gedaan en er al de paden en paadjes en laantjes doorwandeld. Maar of ik op *Lindenhof* zelf al wel overal geweest ben, — dat zou ik niet durven zeggen!"

„En zou je niet eens graag álles zien: al de hoekjes en gaatjes en kamertjes? Heb je bijvoorbeeld al eens een kijkje genomen in het torenkamertje? Daar zie je uren ver in het rond!"

„Het torenkamertje?!" vroeg Jo, „wat is dat? Staat er dan een toren op de villa? Dien heb ik er toch nog nooit op gezien!"

„Vroeger heeft er wel een soort van torentje op gestaan," zeide Henri; „maar toen Pa de villa kocht en liet verbouwen, is dat afgebroken, omdat het door weer en wind te veel geleden had. Een stuk van den koepel er onder is echter gebleven; en het kamertje daarin noemen wij nog altijd het torenkamertje. Ga je er eens mee kijken?"

„Ja," zeide Jo aarzelend, „maar — zouden oom en tante het willen hebben?"

„Wel zeker!" antwoordde Henri, lachend om hare bezorgdheid; „ik ben al wel honderdmaal in het torenkamertje geweest!

Ga maar mede, – als je ten minste niet te veel hoofdpijn hebt om trappen te loopen!"

Neen, dat zou wel schikken. Jo was alweer wat opgeknapt, en het vooruitzicht op den voorgenomen onderzoekingstocht scheen hare beterschap aanmerkelijk te bevorderen.

Eerst liepen de kinderen beneden overal rond: in den kelder, in het sousterrein, en op de verdieping gelijkstraats, vandaar al verder naar boven, en eindelijk in het koepel- of torenkamertje. Henri had er niets te veel van gezegd: het uitzicht was er in één woord grootsch en prachtig! Hij zette de ramen wijd open, want het was er muf, door de groote warmte, en met volle teugen ademden beide kinderen de frissche, heerlijke zomerlucht in, die hun hier te gemoet stroomde. Een tijdlang bleven zij samen zoo staan, en met bewondering genoot Jo van het mooie, ruime vergezicht. Maar plotseling hoorde Henri het gepiep van een vogel achter zich, wat hem verbaasd deed omzien.

„Hé! hangt Pa's putter *hier?* Die hangt anders altijd in Pa's werkkamer! Waarom zou dát zijn?" Hij keek versuft naar den nog altijd zacht piependen vogel, maar wist het raadsel niet op te lossen. „Wacht," zeide hij eindelijk, „ik zal het eens aan Betje gaan vragen!"

In een ommezien was hij naar de keuken, en weer even spoedig terug. „Och Jo, Betje zegt, dat de putter ruit, en dáárom hangt hij hier, want dan laat hij voortdurend veertjes en stof om zich heen vallen, en hij zingt nu toch óók niet! Maar anders is het een echte zangersbaas, dat beloof ik je! En zoo mak! Wil je eens wat zien?"

Henri nam uit het etensbakje een beetje zaad, strooide dat op zijne hand, en zette de deur der vogelkooi open. „Dat doet Pa óók wel eens, en dan komt de putter er dadelijk uit, om de zaadjes op te pikken. Maar nu blijft hij zitten! Toe Jo, tik eens tegen het kooitje!"

„Ik durf niet," zeide Jo; „zou het geen kwaad kunnen?"

„Wel neen! Ben je bang voor een vogeltje?"

„Bang niet, – maar *mogen* we het wel doen?"

„Wel zeker! Pa doet het zoo dikwijls!"

Maar, helaas!.. de vogel was gevlogen

Nu klopte Jo even tegen den zijwand der kooi. Het half zieke vogeltje — want de beestjes lijden van het ruien — schrok er van, kwam langzaam uit de kooi fladderen, en bleef hijgend op Henri's arm zitten. Eetlust scheen het diertje echter volstrekt niet te hebben, want het keek niet naar de zaadjes om, hoeveel moeite Henri ook deed om door fluiten en wenken de aandacht van den putter op het gereed liggende voedsel te vestigen.

„Nu, dan moeten wij hem maar weer in zijn hokje laten vliegen!" zeide Jo eindelijk.

„Ja," zeide Henri, „ga dan een eindje op zijde, dan zal ik vlak bij de kooi gaan staan, en hem er zoo in laten wippen!" Zoo gezegd, zoo gedaan; maar juist toen Henri met den vogel op zijn arm voor het deurtje kwam, draaide het beestje zich om en vloog het .... regelrecht het openstaande venster uit! De kinderen hadden er niet aan gedacht, eerst de ramen te sluiten. Pa liet den vogel nooit met open ramen uit de kooi komen.

Henri en Jo gaven een schreeuw van schrik en ontsteltenis. Zij snelden naar het raam. Henri boog zich zoo ver mogelijk naar buiten, door zich aan een stevigen boomtak vast te houden, en floot, en piepte, en keek zoekend naar alle kanten rond; maar, helaas! .... de vogel was gevlogen!

„Wat zal je Pa boos zijn!" fluisterde Jo bevend.

„Ja, natuurlijk!" zeide Henri. „Maar mondje dicht, Jo! Niets zeggen! Als er naar gevraagd wordt, weten wij er niets van, hoor!"

Jo had geen tijd om antwoord te geven, want beneden ging de huisschel, en de kinderen konden duidelijk hooren, dat de familie teruggekomen was van de wandeling. Toen zij beneden kwamen, sprak Henri bijzonder druk en veel, alsof hij zich met opzet het gebeurde uit het hoofd wilde praten; Jo zeide echter bijna geen woord, en het huilen stond haar voortdurend nader dan het lachen. Dit trok evenwel in 't eerst de aandacht niet: men dacht dat haar hoofdpijn erger was, en dat was het dan nu ook eigenlijk wel, en schreef dááraan hare stilheid en haar bedrukte gezichtje toe. Maar toen het den heelen middag zoo bleef, ook na het eten, vroeg hare tante eindelijk:

„Hoe is het, Jo? Wil die nare hoofdpijn nog maar altijd niet overgaan? Zal ik je eens een antipirinepoeder geven?"

Ja, die wilde Jo wel hebben. En of zij dan maar wat vroeg naar bed mocht, — wat haar dadelijk werd toegestaan.

Jo nam de hoofdpijnpoeder in, tante bond haar een natten doek om het voorhoofd, en zoo ging zij naar het kleine logeerkamertje, waar zij zich terstond uitkleedde en te bed legde. Maar... hoe zij zich ook om en om wendde, de oogen wilden niet dicht blijven en de slaap wou niet komen. Dat had zoo reeds een uurtje geduurd — de klok sloeg juist negen — toen de kamerdeur zacht openging en Lina binnentrad.

„Slaap je, Jo?" vroeg zij zacht.

Maar in plaats van antwoord, kreeg zij een gesmoord snikken te hooren. Verschrikt liep zij naar Jo's bed, en daar vond zij haar nichtje in een vloed van tranen. Lina vroeg of zij hare Ma zou roepen; maar Jo verzekerde, dat zij het háár wel kon vertellen. „Ik heb groot kwaad gedaan, Lina, en de Heer zal mij zeker nóg zwaarder straffen dan met wat hoofdpijn, als ik niet alles vertel!" En nu stortte de arme, bedroefde Jo haar gansche hart voor haar deelnemend toeluisterende nichtje uit: hoe Henri en zij naar het torenkamertje gegaan waren, en daar den putter gevonden hadden, en door hunne onbedachtzaamheid den mooien vogel, waaraan mijnheer Breukelkamp zoo gehecht was, hadden laten wegvliegen. En Henri wilde het niet aan zijn Pa vertellen, uit vrees voor de straf, en zij, Jo, durfde het óók niet doen....

Lina was een goede troosteres. Zij wist Jo al spoedig tot rust en kalmte te brengen, door te beloven, dat zij de geheele zaak nog dienzelfden avond met Henri in orde zou maken. Dat was een pak van Jo's hart! Tien minuten later lag zij reeds in een gerusten slaap. Lina sprak daarop met haren broeder en bracht hem onder het oog, welk een groot kwaad hij aan het reeds bedrevene toevoegde, door de zaak te verzwijgen, en dat die lieve Jo er heel en al ziek van zou worden, als hij niet alles aan zijn Pa ging vertellen. Henri zag gelukkig in, dat zijn zusje gelijk had, en begaf zich oogenblikkelijk naar Pa's

kamer, om alles eerlijk te bekennen, schuld te belijden en vergeving te vragen. Nu Henri uit eigen beweging alles bekend had, wilde Pa hem niet zwaar straffen: hij kreeg twee dagen huisarrest, die echter op voorspraak van Jo en Lina tot anderhalven dag verminderd werden.

IV.

„Ik had haar zoo lief!"

„Klaarmaken, kindertjes!" riep mevrouw Breukelkamp met luider stem door het huis; „het is vandaag parkdag!"

„O ja, parkdag! parkdag! Dat is heerlijk! Ja Ma, wij komen al! — Jo, weet je al wat onze parkdag is?"

„Neen," zeide Jo, „dat weet ik nog niet. Maar het is zeker iets prettigs, want jelui zijn allemaal zoo blijde. Vertel het nu maar eens gauw!"

„Wel," zeide Henri, die druk aan 't spelen en stoeien met zijn nieuwen vriend Bruno was, „elken Woensdagmiddag gaan wij met Ma, als 't mooi weer is, een lange wandeling door het park doen. Wij mogen hoepels en ballen medenemen, om eens heel prettig in de ruimte te spelen; en in het terugkomen gaan wij aan het Melkhuis rusten, en ons terdege aan de lekkere frissche melk te goed doen. — Ma! gaat tante Clara óók mede?"

Tante Clara was mevrouw Van Hagen, eene zuster van mevrouw Breukelkamp; zij was dien middag eene visite komen maken, om Jo eens goedendag te zeggen, en zou nu ook maar blijven eten. Mama verzekerde dadelijk, dat tante Clara óók van de partij zou zijn, en dat vonden zij heerlijk, want allen hielden veel van haar. Een kwartier later was het gezelschap reeds op weg naar het park, waar Henri en Betsy zich oefenden in de moeilijke kunst om hunne hoepels door elkaar te laten rollen, terwijl Jo en Lina een partijtje kastie gingen doen. Tante Clara had haar parasol nog op, omdat het in 't park nogal zonnig

was; doch Ma had de hare neergedaan, om beter een wakend oogje op de spelende kinderen te kunnen houden.

Kastie spelen is iets heerlijks voor flinke, gezonde meisjes. Jo en Lina deden het dan ook heel graag, maar zij werden natuurlijk al spoedig moede van het opslaan van den bal en het haastig heen en weer loopen, om hem te vangen. Zij zochten dus een bank op, om eens een poosje uit te rusten, en dan weer lustig te gaan spelen.

„Kijk," zeide Lina, terwijl zij met haar raket voor zich uit wees, „daar is een groote, gemakkelijke bank! Maar er zit al iemand op: het lijkt wel eene arme oude vrouw!" Zij zeide dit laatste op een toon alsof het voor haar een reden was om er liever niet te gaan zitten.

„Kom," zeide Jo goedig, „dat hindert niet; de bank is groot genoeg, en er is nog plaats in overvloed. Ziezoo, ik zit al! Kom jij nu óók maar!"

Lina ging nu óók zitten; en toen zij het moedertje van ter zijde eens goed bekeek, moest zij bij zichzelve erkennen, dat zij haar medeviel. Zij knikte de meisjes met een vriendelijk lachje goedendag; en al was zij ook armelijk gekleed, haar gelaat zag er zóó oprecht en goedhartig uit, dat men volstrekt geen afkeer van haar behoefde te hebben. Na een poosje gezeten te hebben, stond het moedertje op, knikte de meisjes nog eens toe, en slofte langzaam heen.

Eensklaps zagen Jo en Lina, dat het oude vrouwtje iets liet vallen. Zij snelden haar dadelijk achterna, raapten het verlorene op, en gaven het haar terug. Het was een klein, dik boekje, in een rood lederen bandje; en toen het bij 't oprapen even openging, zag Jo terstond, dat het een Bijbeltje was. De vrouw was onuitputtelijk in dankbetuigingen, en had de kinderen, geloof ik, wel om den hals willen vallen. Ja, onder het praten begon zij zelfs te schreien van blijdschap, en werd zij zóó zenuwachtig, dat Jo en Lina haar tusschen zich in namen, om haar zoo te steunen, en met haar naar de bank terugkeerden, waar zij dan een oogenblik kon uitrusten en tot bedaren komen. Mevrouw Breukelkamp en tante Clara waren ondertusschen met Henri

en Betsy voortgewandeld naar een ander gedeelte van het park.

„Och, lieve meisjes!" stamelde het vrouwtje snikkend, toen zij goed en wel zat, „wat ben ik daar vreeselijk van geschrok-

Eensklaps zagen Jo en Lina, dat het oude vrouwtje iets liet vallen.

ken, dat ik bijna Truida's Bijbeltje verloren had! Het eigen boekje van mijne lieve, dierbare Truida!"

„Is Truida uw dochtertje?" vroeg Lina.

„Wel neen," zeide het vrouwtje, „mijn kleindochtertje! Zij zou nu met September vijftien jaar geworden zijn, — dus zoo-

wat even groot als gij nu. Maar die leelijke kinkhoest kwam, en...." Zij begon weer te schreien, en kon van droefheid niet voortspreken.

„Zou zij vijftien geworden zijn? Leeft zij dan niet meer?" vroeg Jo.

„Och neen, lieve kind!" antwoordde de oude vrouw; „zij is reeds lang in den Hemel, en hare arme goede moeder óók! O, ik had haar zoo lief! Na den dood harer moeder, toen zij nog maar vier jaar was, nam ik haar bij mij in huis; ik had het zelf wel niet ruim, maar ik wist dat de Almachtige Heiland, die gezegd heeft: „Wie een kindeken ontvangt in Mijnen naam, die ontvangt Mij!" ons beiden niet van honger en gebrek zou laten omkomen. Truida's vader, een zeeman, was twee jaar geleden op een reis naar Amerika overboord gevallen en verdronken. Het arme schaap had dus hier op aarde niemand meer om voor haar te zorgen. En daarom moest ik het wel doen, ziet ge! Och, ik had haar zoo lief! ik had haar zoo lief!"

„En was dat Bijbeltje van haar, dat gij zooeven uit uw zak liet vallen?" vroeg Lina. Tegelijkertijd haalde zij haar fleschje met eau-de-cologne te voorschijn, en sprenkelde zij daaruit wat op de handen en het hoofd der oude vrouw, om haar te verfrisschen.

„Dank je wel, schat!" sprak het moedertje, met een zonnig lachje. — „Ja, dat Bijbeltje kocht ik voor haar, toen zij negen jaar was en voor het eerst naar de Zondagsschool ging. Ik heb het altijd in mijn zak, en lees er in als ik thuis ben, of hier een oogenblik zit te rusten. Maar mijne lieve Truida heeft er niet lang uit geleerd; want op een avond kwam zij erg verkouden thuis en kreeg zij zware koortsen, met erg hoesten, en de dokter zeide dat het kinkhoest was, niet doodelijk, maar zij was toch te zwak om het te doorstaan, en is er dan ook aan bezweken. Maar het is eigenlijk niet goed van mij, dat ik er nog zoo bedroefd om ben, want zij is nu toch zalig en gelukkig bij den lieven Heiland!.... Ik ben blijde, dat ik dit Bijbeltje nog van haar heb: het is zoo'n heerlijke gedachtenis; en ik heb ook nog een paar stukjes speelgoed van haar, en een portretje, en

hare schoentjes. Je moeten alles maar eens komen kijken: bij vrouw Baggers, in de Rozengang No. 14, drie hoog. Och, ik had haar zoo lief! Dag kindertjes!" En weer slofte het oudje heen, maar nu met de hand op den zak, opdat zij haren kostelijken schat niet weer verliezen zou.

Lina schreef het adres dadelijk in haar notitieboekje op; en zoodra de meisjes de anderen hadden ingehaald, vertelden zij aan mevrouw Breukelkamp en tante Clara hunne aandoenlijke ontmoeting met het oude vrouwtje.

Lina's Ma stonden de tranen in de oogen, toen zij de geschiedenis der arme kleine Truida hoorde; en zoodra Jo en Lina haar vroegen, of zij het oude grootmoedertje, dat nog altijd zoo treurde over het verlies van haar kleindochtertje, eens mochten gaan bezoeken, gaf zij dadelijk hare toestemming. „En dan heb ik wat bedacht, kindertjes!" ging Ma voort; „dan moesten jelui samen een mooien wandtekst voor de oude vrouw borduren, waarop staat: „Wie een kindeken aanneemt in Mijnen naam, die neemt Mij aan." En dan zullen Pa en ik, als jelui ieder een gedeelte van dien tekst geborduurd hebben, er wat versterkende middelen en kleedingstukken voor het arme vrouwtje bij doen; dat kunnen jelui dan overmorgen samen naar de Rozengang brengen!"

„Mag ik dan óók mee, Ma?" vroeg Betsy.

Ma zeide, dat zij daar nog eens over denken moest. Maar Jo knikte haar nichtje zóó geruststellend en veelbelovend toe, dat ge er geen oogenblik aan behoeft te twijfelen, of de lieve kleine Bets is mede geweest op den tocht om de arme vrouw Baggers eens recht blijde en gelukkig te gaan maken.

V.

De slag van Waterloo.

Daags na den liefdadigen tocht naar de oude vrouw Baggers, die onuitputtelijk was geweest in dankbetuigingen over zóóveel ondersteuning en vriendelijkheid, was het Henri's verjaardag. Daar die dag in den zomer en midden in den vacantietijd viel, kon men hem altijd naar hartelust vieren: er behoefde niemand om van school te blijven, er was ook geen huiswerk te maken, men was niet moede van het leeren of stijf van het lange zitten op de schoolbank, — in één woord: Henri trof het met zijn verjaardag dan al opperbest! Lina en Betsy waren beiden in November jarig, en dat vonden zij lang zoo aardig niet, want November is juist in het hartje van den leer- en werktijd! Neen, dan was het vrij wat beter, in 't begin van Augustus te verjaren, zooals Henri.

Natuurlijk had hij voor Pa en Ma, voor tante Clara, voor Lina en Betsy, en voor nog meer familieleden, een verlanglijstje moeten maken. Jo had hem gevraagd, of hij voor haar óók een lijstje maakte; en toen Ma lachend zeide, dat zij dit goedvond, had die ondeugende Henri, die een echte plaaggeest van den eersten rang was, een stuk papier genomen en er wel veertig of vijftig dingen op geschreven, zoo dwaas en onzinnig mogelijk; bijvoorbeeld: een pianino, een stal met zes paarden, een luchtballon, een automobieltje, en ik weet niet wat al meer. Jo had het mooie lijstje precies zoo naar huis gezonden, om te vragen of haar Ma er iets van voor haar kocht en dat aan haar opzond, dan kon zij het aan Henri geven. Mevrouw Van Heuvelen lachte dat haar de tranen in de oogen kwamen, om het potsierlijke lijstje van haar neefje Henri; en om hem eens aardig beet te hebben, kocht zij in een speelgoedwinkel een houten stalletje met zes blikken paardjes er in, goed voor een jongetje van een of twee jaar; maar . . . in het ruifje van de paarden stopte zij stilletjes een prachtige mooie horlogeketting. Dit stalletje

moest Jo dan aan Henri als cadeau geven; en als hij dan een lang gezicht trok over zoo'n mal cadeau, moest zij zeggen, dat hij maar eens goed moest nazien, of de paarden wel eten hadden, dan zou hij wel blijder worden. Dit gebeurde dan ook precies zoo: Henri werd eerst braaf uitgelachen om zijn „stal met zes paarden"; maar toen hij eens goed in het ruitje keek, daar wat zag glimmen, en er nu het prachtige kettinkje uithaalde, was hij óvergelukkig, en hadden hij en al de anderen onbeschrijflijk veel pret om de goed geslaagde surprise. Precies of het St. Nicolaas was, zeide Betsy.

„Ja," zeide Henri, „maar zonder het letterbanket!" Dàt had hij misschien óók nog wel willen hebben! Jo en Lina gaven elkaar een knipoogje en lachten maar eens; zij wisten wel hoe Henri was. Maar zij zouden dien dag nog grooter plagerij van hun waarden neef en broeder ondervinden! Jammer genoeg, want het feest was overigens zoo schoon begonnen. Henri werd overstroomd met cadeaux, allen even aangenaam en verrassend; maar het meest was hij toch eigenlijk in zijn schik met een geschenk van Ma, waar hij reeds veel naar verlangd en dikwijls om gevraagd had: een guttapercha slang met pijp, om zijn tuintje te kunnen begieten. Hij had namelijk in een hoek van den grooten tuin achter *Lindenhof* een plekje, waar hij zooveel mocht planten en zaaien als hij wilde; maar om het te begieten, moest hij het water zoo ver dragen, en dan morste hij altijd onderweg zoo. Daarom was hij zoo blijde met Ma's cadeau. Maar o, die guttapercha slang!....

„Pa, wij gaan toch uit rijden?" riep Betsy, nadat het ontbijt was afgeloopen en de cadeaux nog eens waren bekeken, — de tuinslang niet te vergeten.

„Wel zeker, Bets!" antwoordde mijnheer Breukelkamp dadelijk op geruststellenden toon. „Dat doen wij immers altijd op Henri's verjaardag?"

Ja, dat was een der grootste heerlijkheden van den blijden dag! Met klokslag van tien uur kwam er een open landauer met twee paarden voor, waarin mijnheer en mevrouw Breukelkamp plaats namen, met Betsy tusschen zich in, en op de ach-

terbank Jo en Lina, terwijl Henri het voor hem onwaardeerbare genot smaakte van op den bok naast den koetsier te zitten. Dat was een prettig vooruitzicht, want buiten de stad zou hij zelf de groote, sterke paarden mogen mennen! Men zou tot vier uur uitblijven, onderweg op een mooi dorp stallen, en in de open lucht koffiedrinken. Het benoodigde daarvoor werd medegenomen: het zou een *pic-nic* zijn. Jo, die zulke uitstapjes nog nooit had medegemaakt, vond het dol prettig; en Lina maakte allen aan 't lachen, door telkens naar de lucht te kijken, en te zeggen dat het wel zou gaan stortregenen, zoodat Henri zijn tuinslang niet behoefde te gebruiken. Maar Henri plaagde dan weer terug, en zeide dat hij haar dien avond wel vinden zou.

Toen men van den rijtoer terugkwam, gingen allen een poosje op de veranda zitten, om nog eens over de genoegens van het tochtje te praten, en daarna luidde de bel voor het middagmaal. Na het eten namen mijnheer en mevrouw Breukelkamp weer op de veranda plaats, en gingen de kinderen zich met allerlei spelletjes in den tuin vermaken.

In het eerst ging alles goed. De meisjes sprongen touwtje, maar moesten dit wegens de groote warmte spoedig staken, doch er waren nog allerlei andere spelen genoeg: met de kegels, met den bal, met den hoepel, of verstoppertje, of krijgertje, enz. Eindelijk kwam Henri eensklaps op den inval om zijn mooie nieuwe tuinslang nu eens te gaan inwijden. Ja, dàt was een goed idée, meenden de meisjes, en zij zouden hem wel helpen, als hij hulp noodig had. Gevolgd door Jo en Lina — kleine Betsy was al naar bed — begaf Henri zich naar de keuken, waar de slang aan de kraan der waterleiding werd bevestigd. Daarop ging Henri buiten in den tuin met de slang in de hand staan, en op een gegeven teeken zou Lina, die met Jo in de keuken gebleven was, de kraan opendraaien. Weldra gaf Henri het teeken, door driemaal te fluiten: de kraan ging open, en.... de onhandig gerichte waterstraal vernielde een mooi, jong rozeboompje, zoodat bloemen en bladeren naar alle kanten in het rond vlogen!....

Jo en Lina, die in de keuken stonden af te wachten hoe het

gaan zou, kwamen haastig naar buiten loopen, om te zien of zij Henri ook helpen konden, maar hem ondertusschen braaf

De slag van Waterloo.

uitlachten om zijne hardhandige manier van „bloemen begieten." Dit maakte Henri, die de plagerijen van dien morgen in het rijtuig nog niet vergeten had, geweldig boos, — en om op zijn beurt de meisjes te plagen, hield hij zijn vinger voor het gaatje van de pijp, en bespoot hij ze met een stortregen van fijne

droppeltjes. Dit werd in 't eerst met gelach beantwoord; maar toen de druppels al grooter en grooter werden, en weldra in straaltjes veranderden, begonnen Jo en Lina het minder aangenaam te vinden en namen zij achterwaarts de vlucht. Dat was een triomf voor Henri!

„Daar gaan mijne vijandinnen al aan den haal!" riep hij met een sarrend lachje. „Zij zijn bang dat zij zich aan koud water branden! Daar gaan zij al! En ik vecht met koud water! Met water! De slag van Water-loo! Ha ha! de slag van Waterloo!"

En in zijne dolheid liet hij nu den vollen waterstraal op de arme Lina spelen, die het uitgilde van angst en schrik, terwijl Jo bitter huilend naar Henri toeliep, om hem te smeeken dat hij toch zou ophouden....

Maar eensklaps liet er zich eene gebiedende stem hooren: „Wat is dat?! Wordt er hier gevochten?" Het was mevrouw Breukelkamp.

„Ja Ma, met koud water!" riep Henri terug. „Wij spelen den slag van Waterloo! Hoera! de slag van Waterloo!"

„Wacht eens, kwade jongen! Ik zal je leeren, je Ma te brutaliseeren en de meisjes te plagen!" riep de heer Breukelkamp, die er plotseling bij kwam. „Moest je dáárvoor een tuinslang hebben? Neen mannetje, geef maar hier! Dat ding gaat een maand in de kast, — dan zullen wij eens zien of je er wat bedaarder mede weet om te gaan! En als het niet je verjaardag was, kreeg je nog strafwerk bovendien. Verdiend heb je het dubbel en dwars!"

Zoo eindigde de slag van Waterloo in den tuin van de villa *Lindenhof*.

VI.

Uit met een Bruid.

Jo's logeertijd op *Lindenhof* begon zachtjesaan ten einde te loopen, en met goedvinden van haar Pa en Ma, mijnheer en mevrouw Van Heuvelen, zou zij over Beurichem, dus met een klein omwegje, weder naar hare woonplaats en haar ouderlijk

huis terugkeeren. Beurichem was een alleraardigst dorpje, halverwege tusschen *Lindenhof* en de groote stad waar Jo woonde, met zeer mooie huisjes en boerderijtjes, en vooral beroemd om het oude, eerwaardige kerkje.

Waarom ging Jo langs een omweg, en waarom spoorde zij niet in eens door naar huis? Wel, dat kwam doordat de geheele familie Breukelkamp een paar dagen naar Beurichem ging, en nu wilde men de lieve Jo zoo gaarne medenemen. Er was een brief gekomen van tante Clara, die daar woonde en wier oudste dochter eerstdaags met een predikant ging trouwen; en in dien brief werden de bewoners van *Lindenhof* dringend uitgenoodigd om bij de receptie en de trouwplechtigheid tegenwoordig te zijn, en als het eenigszins mogelijk was, ook nichtje Jo van Heuvelen mede te brengen. Voor logies zou voldoende gezorgd worden, want in tante Clara's groote huis was daartoe ruimte en gelegenheid genoeg. Met luid vreugdegejuich werd de voorlezing van dien brief door de kinderen begroet. Henri sprong een voet hoog, en vroeg dadelijk of Jo óók medeging, en of hij ook Bruno en de tuinslang mocht medenemen. „Wel ja," zeide Ma, „waarom ook de putter uit het torenkamertje niet?" Allen lachten.

„En pas maar op, Betsy," riep Henri op zijne gewone plagerige manier, „dat er bij tante Clara geen spookkamer is, want dan moet jij daarin slapen!"

„Aan spoken geloof ik niet meer, sedert ik weet dat ze alleen in logeerkamers met slecht dichtgeplakte schoorsteenen huizen!" plaagde Betsy terug. Henri zeide niets, want hij wist maar al te goed, dat hij dien slecht dichtgeplakten schoorsteen voor zijne rekening had.

Op een mooien zomermorgen waren al de bewoners van *Lindenhof* dus aan het station, om naar Beurichem te sporen. Iedereen roemde het heerlijke weer; maar mevrouw Breukelkamp keek toch bedenkelijk naar de lucht, zeide dat zij schaapjes zag, en voorspelde daaruit spoedig regen.

„Och Ma," zeide Lina, „u ziet ook altijd schaapjes! Misschien zullen de schaapjes wel dorst krijgen en den regen opdrinken!"

Ma lachte hartelijk, en ook al de anderen hadden veel schik in Lina's grappigen inval van de dorstige schaapjes, die den regen opdrinken. Zoo zette men zich pratend en schertsend in den trein, en het vroolijke troepje behoefde waarlijk niet naar stof tot gesprek te zoeken: dezen middag was er receptie, morgen zou de dorpskerk versierd worden, en den volgenden dag zou daarin de trouwplechtigheid voltrokken worden. Dus drie dagen van allerlei genoegens.

Toen de trein te Beurichem stilhield, werd de familie Breukelkamp daar opgewacht door tante Clara met de bruid en hare zuster; en dat zij de bewoners van *Lindenhof* met de meeste hartelijkheid verwelkomden, behoef ik u wel niet te zeggen. Er stonden twee open rijtuigen gereed, en daarin begaf men zich nu regelrecht naar het huis van tante Clara. Het leek wel een kasteel: zóó groot en zóó ruim, men behoefde dus niet bang te wezen, dat er geen plaats zou zijn voor al de logés. En dan achter het huis een uitgestrekten tuin, met prieëlen en koepels en vijvers, dien men al dadelijk eens ging bezichtigen.

„Tante," zeide Lina, terwijl zij voorbij een rozenpark kwamen, „zijn er hier wel eens rozeboomen te begieten?"

„Ja zeker, kind," antwoordde tante Clara; „maar waarom vraag je dat?"

„O tante, dan moet u Henri maar eens in den arm nemen! Die heeft een tuinslang, waar hij zóó mooi de rozeboomen mede kan begieten, dat het een lust is!"

Henri zelf moest er óók om lachen, want hij was, evenals al de anderen, vandaag in een veel te goede bui, om boos te worden. Maar nu was hij toch zoo goed niet, of hij moest de geschiedenis van de tuinslang en den daarmede vertoonden slag van Waterloo aan tante Clara opbiechten. „'t Is wat moois!" zeide tante, die onbeschrijflijk veel schik in 't geval had. — „Maar nu allemaal naar binnen, kinderen! want het is hoog tijd, dat wij ons gaan kleeden voor de receptie. De bruid is al naar hare kamer, om zich gereed te maken, en dus behooren wij haar voorbeeld te volgen!"

Mevrouw Breukelkamp en tante Clara spraken onder het naar

huis gaan nog veel met elkander over de aanstaande trouwplechtigheid. Beide zusters vonden het heerlijkste van alles, dat het een huwelijk zou zijn, dat in den naam des Heeren zou gesloten

De zuster van het bruidje zorgde voor de versiering.

worden, want bruid en bruidegom waren beiden godvreezende jongelieden, en dus mocht men er de schoonste verwachtingen van hebben.

De receptie liep in de beste orde en met mooi weer af. Maar den volgenden dag kreeg de profetie van mevrouw Breukelkamp

en hare schaapjes tóch gelijk: het regende dat het goot! Dora, de zuster van het bruidje, zorgde voor de versiering der oude dorpskerk; en Jo, die als een gunst verzocht had, haar hierbij behulpzaam te mogen zijn, en daarop volgaarne een toestemmend antwoord had gekregen, moest een langen mantel en een winterhoed van tante Clara's dochtertje Laura, dat zoowat even oud en even groot was als zij, in bruikleen nemen, om zich tegen den killen zomerregen te beschutten bij het bloemen plukken in tuin en veld. Maar zij frischte er heel en al van op, na de drukkende warmte der laatste dagen. En welk een aardig werk was dat, vond Jo: telkens buiten rond te dwalen, een paar mandjes vol bloemen te plukken, en er dan het kerkje mede te gaan versieren! Dora was een jonge dame met veel smaak en kunstgevoel, die zoo iets wel eens meer had gedaan bij Kerstfeestvieringen en Zondagsschool-feesten, — en toen allen later de versierde kerk kwamen bezichtigen, nadat de ergste regenbuien een beetje bedaard waren, verklaarden zij eenparig, dat het een keurig en smaakvol schouwspel was. De bruid omhelsde en kuste hare lieve zus recht hartelijk, en ook Jo werd in 't bijzonder bedankt voor hare trouwe hulp.

En zoo is de geschiedenis van Jo's lief en leed hier „uit met een bruid!"

ANECDOTEN.

Niet terecht.

Dokter tot patient: Vertel me eens iets van uw levenswijze.

Patient. Och dokter ik loop als een haas, ik werk als een ezel, ik eet als een wolf, ik ben 's avonds zoo moe als een hond, en dan snurk ik al heel gauw als een os.

Dokter. Weet je wat, dan moet je eens naar den veearts gaan, die zal je stellig helpen.

Verongelijkt.

Moeder (tot hare twee beide kinderen): Wat heb jullie nu weer met je beiden?"

Hendrik. De hond heeft mijn boterham opgegeten.

Moeder. Je boterham? En je bent bezig ze zelf op te eten.

Hendrik. Ja maar, dat is de mijne niet, dat is die van Marie.

Geen gelijk.

Tante, steek uw neus eens in den inktpot.

Maar Karel, hoe kom je daar bij. Ik denk er niet aan....

Ziet u, papa, u hebt toch geen gelijk als u zegt dat tante overal haar neus in steekt.

Geen wonder.

Een magere oude heer beklaagde er zich over, dat hij zooveel last had van den hond van een zijner buren.

't Is geen wonder, antwoordde de eigenaar van den hond, dat hij u telkens aanblaft. Hector is dol als hij een bot ziet.

In de war.

Beschonkene, die tevergeefs moeite doet zijn horloge weer in den vestzak te krijgen: Wat nou, ik heb zeker mijn vestzak verloren.

Uit de school.

Onderwijzer: Wie kan mij een ander woord noemen voor „vriend?" (Allen zwijgen). Nu, hoe heet iemand die alles voor ons doet zonder daarvoor geld aan te nemen?

— Een kam.... nu?

De kleine Maurits (den vinger opstekend): Een kameel!

Rebus.

Rebus.

Rebus.

Zeldzame pennen en penhouders.

Er zijn in Amerika en Engeland, waar men alles verzamelt, vooral zeer kostbare dingen, ook verzamelaars van historische pennen en penhouders. Zoo vond kort geleden een elpenbeenen penhouder, waarmede Walter Scott eenige zijner beroemde werken geschreven had, een kooper, die er *f* 100.– voor besteedde. De pen, waarmede Pitt zijn verzoek om ontslag aan Georg III geschreven zou hebben, werd verkocht voor den prijs van *f* 480.– en Nelson's pen, die hij nog op den morgen van den dag van den zeeslag van Trafalgar gebruikte, voor dien van *f* 600.–. In Amerika werd de schacht van een pen, die tot onderteekening van het vredesverdrag tusschen Spanje en de Vereenigde Staten gediend had, met *f* 240.– betaald. Voor een nog zeldzamer stuk werd zelfs *f* 4200.– geboden, maar tevergeefs. Deze laatste pen had zijne bijzondere geschiedenis. Zij was achtereenvolgens in het bezit van de drie beroemdste presidenten der Vereenigde Staten geweest. Toen Washington, die vóór dien tijd veldheer geweest was, tot president gekozen werd, schonk eene vaderlandslievende vrouwenvereeniging uit Virginië hem een fraai uitgesneden kistje voor zijne instrumenten. Uit dit kistje werden twee penhouders gesneden, waarvan de eene langen tijd door president Lincoln gebruikt werd. Later gebruikte president Grant haar, die er zijne laatste woorden mede schreef.

Een bijzonder kostbare pen is in het bezit van ex-keizerin Eugenie. Het is een rijk met goud en diamanten bezette penhouder. Zijn historische waarde is echter boven alles daarin gelegen, dat hij vóór 300 jaar tot onderteekening van het beroemde verdrag van Parijs door de gevolmachtigden gebruikt werd. Dezen kan men in een adem noemen met de gouden pen, waarmede Bismarck het document van den vrede van Frankfort onderteekende. Deze bevindt zich, evenals die, welke tot onderteekening der congres-acte van het jaar 1878 gebruikt werd, in het bezit van de familie Bismarck.

EEN PERSOON VAN GEWICHT.

Draden en droomen.

(Bij de titelplaat.)

Vlokkig en lokkig en los zijn de vezels
  Van het ruigharige, vlossige vlas,
Waaruit gij, kindlief! uw draadje gaat spinnen,
  Fijn als een webbe, maar.... breekbaar als glas
Hoe vlug en vaardig uw voet dan ook gaat:
Zacht leide uw handje den glijdenden draad!

Vlokkig en lokkig en los zijn uw haren:
  Krullende omlijsting van 't jeugdige hoofd,
Dat met een lachje van stil vergenoegen
  Droomt van het schoon dat de toekomst belooft.
Draden en droomen, een droom en een draad....
Wie ooit hun loop en hun levensduur raadt?....

„Krullende haren zijn krullende zinnen!"
  Is het, melieve, bij ú zoo gesteld?
Warren de draden der droomen uws harten?
  Zijn uw gedachten aan 't ijdele ontweld?
O, zoek blijmoedigen ernst bij den Heer!
Strekke ook uw dènken toch steeds tot Zijn eer!

Draden en droomen, en droomen en draden....
  Is het die bloem, die u mijmeren doet?
Wilt ge er uw moeder zoo straks meê verrassen?
  Ziet gij haar naderen? Brengt ze u haar groet?
Wèl u! Voorzeker mishaagt het haar niet,
Als ze u dan ijverig spinnende ziet!

Even gepoosd en gepeinsd! — En dan weder
  Rustig en lustig getrapt op het wiel!
't Spinnen geeft draden voor àllerlei weefsels:
  Sierlijken bruidstooi en arbeiderskiel. —
Droom nooit te lang, want het leven vraagt daad:
't Snorrende rad spint geen droom, maar — een draad!

26 September 1900. H. J. HANA.

WILLY.

EEN VERHAAL UIT DE KUNSTENMAKERSWERELD.

DOOR

H. J. HANA.

„De koorddansers komen! — Hoera! de koorddansers komen!"

Welk kinderhart zou bij deze blijde tijding niet in luid gejuich zijn uitgebarsten? Henri en August Glasens kwamen met het groote nieuws thuis, en bestormden hunnen vader met verzoeken om er dadelijk met hen heen te gaan, en ze alvast eens te bekijken.

„Geven zij dan nu al een voorstelling?" vroeg de heer Glasens.

„Neen, die is eerst van avond; maar och toe! och toe! lieve pa, laat ons maar eens naar de wagens gaan zien! Of mogen wij er alléén heengaan?"

De heer Glasens zeide niets, maar zette zijn hoed op en nam zijn rotting in de hand, — en nu scheen er aan het gejuich der jongens geen einde te zullen komen. Zij galoppeerden den heelen weg als twee jonge hondjes om hun vader heen; en eerst toen zij in de verte twee groote groene wagens zagen staan, begonnen zij wat langzamer te loopen. De beide wagens stonden voor den apothekerswinkel op het kleine dorpsplein, en eene talrijke schare nieuwsgierigen had er zich reeds aan alle kanten omheen verzameld. De eene wagen had kleine raampjes, evenals een huis, — en uit een dier raampjes stak het bovenlichaam eener vrouw, die een verschoten groene japon aan had en met onverschillige blikken over de menigte heen in de verte keek, — terwijl eene andere, jongere vrouw met een hondje op den arm buiten stond en een wakend oogje hield op twee kinderen, die brandhout

kleinhakten. Het eene, een meisje, zag er flink en sterk uit; zij had een blonden krullekop en vroolijke bruine oogen. Maar het merkwaardigste van alles vonden Henri en August den jongen, die blijkbaar óók bij het koorddansersgezelschap behoorde. Hij had eveneens blonde krullen, maar een bleek gezicht, en hij was over 't algemeen schraal en tenger van lichaamsbouw. Doch daarentegen waren al zijne bewegingen zóó rap en lenig, dat het werk hem veel vlugger van de hand ging, dan met zijne zuster het geval was, die toch grooter was dan hij. Henri en August kwamen wat dichter bij hunnen vader, alsof zij hem iets wilden vragen. Zij zouden o zoo gaarne eens met de koorddanserskinderen een praatje gemaakt hebben, – maar 't was of zij daarvan nu door eene plotselinge verlegenheid werden teruggehouden. Daarom waren zij zeer blijde, toen de heer Glasens thans het woord voor hen nam.

„Komt ge hier vèr vandaan?" vroeg hij aan de vrouw met het hondje.

„Wij hebben vandaag reeds zes uren geloopen!" luidde het antwoord, terwijl de vrouw haar hondje streelde. „Zès uren, beste mijnheer! Gisterenavond hebben wij in een paar andere dorpen hier in den omtrek gewerkt."

Henri en August waren over dit antwoord niet weinig verbaasd: wat en hoe hadden de koorddansers toch in die dorpen „gewerkt"? Behalve dansen en springen en kopje-over buitelen, deden zulke menschen immers nooit iets? – Maar wacht eens! die beide kinderen daar in hunne nabijheid hakten brandhout, – zouden zij misschien zulk soort van „werk" bedoelen?

„Werken de kinderen óók reeds?" vroeg de heer Glasens, terwijl hij op den jongen en het meisje wees.

„Ja zéker! Willy is onze voornaamste kunstenaar! - Willem! kom eens hier, en vertel eens aan mijnheer en de jongeheeren wat je zoo al kunt."

De knaap wierp de bijl weg en kwam wat dichterbij. „Ik kan de groote salto-mortale doen en den reuzensprong!" zeide hij met kinderlijken trots; „en bovendien werk ik óók aan het trapees!" Hij bedoelde eigenlijk: het trapezium; maar in de kunstenmakerswereld heeft men dat geleerde woord een paar lettergrepen korter gemaakt.

Nú eerst begrepen August en Henri, dat de koorddansers hunne kunsten „werk" noemden; maar thans keken zij de kinderen met des te grooter verbazing aan.

„Ami werkt óók," zeide nu de vrouw, en meteen streek zij liefkoozend met de hand over de harige huid van den hond. „Nietwaar, Ami, mijn hondje?" En als om een bevestigend antwoord op hare vraag te geven, blafte Ami eens en kwispelde met zijn staart. „Ami kan heel mooi werken!" ging zij voort. „Den hoed van zijn baas opzoeken en hem dien op het hoofd zetten, zeggen hoe laat het is, op de leuning van een stoel gaan staan, en nog vele andere dingen meer. Maar de arme Ami is ziek: kijk maar eens hier, welk een groote wond op zijn rug!" – en zij schoof het haar van den hond naar één kant, waardoor er een vingerlange, pas dichtgegane wonde te zien kwam. „Die arme Ami! een leelijke groote hond heeft hem zoo afschuwelijk gebeten! Och! hij was gisteren zoo ziek: wij dachten dat hij er niet meer van zou opkomen. Nu is hij weer wel wat beter, maar optreden kan hij toch nog niet."

„Arme Ami!" riepen de jongens ook op medelijdenden toon. Zij waren nu volstrekt zoo verlegen niet meer, en deden om 't hardst hun best om den hond door middel van liefkoozingen hunne deelneming te betuigen.

„Ami hoort bij ons!" zeide Willem, die wat naderbij kwam en, naar het hun toescheen, de vreemde bezoekers met wantrouwende blikken gadesloeg: „Ami is zoo goed als een broer of zuster van ons; wij houden dolveel van hem, en zouden hem nooit willen missen."

„Ja, dat geloof ik graag!" antwoordde Henri; en August zeide: „Gij zijt precies zoo gekleed als al de andere kinderen in het dorp! Wij hadden gedacht, dat gij er geheel anders zoudt uitzien!"

„Van avond bij de voorstelling zult ge mij niet meer herkennen," antwoordde Willy, die zich in het besef zijner waardigheid zoo hoog mogelijk oprichtte. „O, dan zie ik er allerprachtigst

uit: in het rood! — en met gouden franjes! En mijn zusje Trees heeft dan rose kousen aan, en ook een rose rokje, overal met echte, fonkelende loovers bezet, en met een krans in 't haar!"

„U moet van avond eens komen, om de kinderen te zien werken!" riep de uit het wagenvenster leunende vrouw nu tot den heer Glasens. „'t Is wel erg jammer, dat Ami er niet bij zal zijn, omdat hij niet kan medewerken, — maar wij zullen altemaal ons uiterste best doen, — en de jongeheeren zullen het zeker héél mooi en aardig vinden."

Henri en August gaven door allerlei geheimzinnige wenken en gebaren aan hunnen vader te verstaan, dat zij zoo graag, zoo dolgraag die voorstelling eens bij zouden wonen: zij drukten hem de hand, keken hem met allerlei smeekende en vleiende blikken aan, enzoovoort, enzoovoort. Maar de heer Glasens hield zich alsof hij niet het minste of geringste van hunne toch zoo welsprekende gebarentaal begreep. „Hoe laat begint de voorstelling ongeveer?" vroeg hij.

„Om acht uur, mijnheer, — hier op het pleintje!"

„Om acht uur moeten de kinderen in bed liggen!" sprak de heer Glasens. „Nu, wij zullen eens zien!" En na een vluchtigen groet ging hij heen, Henri en August rechts en links van hem, brandend van verlangen, maar zonder het toch te durven wagen, hunnen vader met verdere verzoeken lastig te vallen.

Toen zij een bakkerswinkel voorbijgingen, bleef de heer Glasens plotseling staan. „Wat zouden jelui er van denken," vroeg hij, „als je Willy en — hoe heette dat kleine meisje ook weer?"

„Treesje," luidde het in ademlooze spanning gegeven antwoord.

„Als je hun eens een paar broodjes bracht? Zij zien er mij nu juist niet naar uit alsof zij ze versmaden zouden!"

„O pa, wat is dàt vriendelijk van u!" riep Henri juichend — terwijl August nadenkend vroeg: „Duitsche broodjes? of kadetjes? Wat zou hun nu wel het beste smaken?"

„Nu, neemt er van allebei wat!" sprak de heer Glasens lachend. „Ziezoo, hier is geld voor vijf broodjes, — en maakt nu gauw voort!"

„Ami moet er óók centje hebben," riep Henri nadrukkelijk,

„Mogen wij het hun brengen, pa, en wil u hier dan zoolang even wachten?" De heer Glasens knikte, en in een ommezien waren de beide knapen verdwenen. Dadelijk zochten zij naar Willy, dien zij dan ook spoedig vonden, nog altijd met houthakken bezig.

„Hier!" zeide Henri, heel en al buiten adem van het loopen, terwijl hij hem zijne broodjes voorhield, en „hier!" zeide August ook. Willy keek verwonderd op; daarna sprong hij een voet hoog van blijdschap, en vervolgens buitelde hij zóó mooi en zóó lang kopje-over, waarbij hij beurtelings met handen en voeten den grond nauwelijks scheen aan te raken, dat Henri en August het met stomme verbazing stonden aan te zien.

„O, dat is nog niets!" sprak de kleine kunstenmaker, toen hij hunne bewonderende blikken zag; „ik ken nog wel heel wat anders!" En zoo sprekend, posteerde hij zich op zijn hoofd, en bleef hij zoo een poosje onbewegelijk staan. Zoodra hij de gewone menschelijke houding weder had aangenomen, maakte hij een dankbare buiging en nam hij de broodjes in zijne twee handen.

„Hoor eens," zeide August, „je bent een kapitale kerel! Hoe heb je dat toch allemaal zoo geleerd?"

„Wacht maar eens, tot van avond!" was al wat Willy antwoordde. Maar toen keek hij beschroomd naar alle kanten om zich heen, of iemand hem ook toevallig zou kunnen hooren; en nu voegde hij er haastig en zacht bij: „Maar ik ben toch dikwijls bang; doch dat mag ik volstrekt niet wezen, anders zou ik juist te spoediger kunnen vallen en een ongeluk krijgen, zegt vader!"

„Nu moeten wij naar pa terug!" zeide August, die zijn broer eens aanstootte. Zij zouden gaarne nog wat langer met den kunstvaardigen knaap gepraat hebben, die in buitengewone mate hunne belangstelling had opgewekt, — maar August had zich gelukkig nog juist bijtijds herinnerd, dat hun vader stond te wachten. Zij konden Willy niet eens een afscheidshanddruk geven, aangezien hij reeds genoeg moeite had om de broodjes met beide handen vast te houden. Daarom zeiden zij slechts: „Nu, tot weerziens!" en liepen zij zoo hard als zij konden naar den bakkerswinkel in de volgende straat terug, waar de heer Glasens op hen stond te wachten.

„O pa, verbeeld u eens, wat Willy kan!" „Het moet toch wel verrukkelijk wezen, koorddansersjongen te zijn!" „Hij is op zijn hoofd gaan staan, – en heeft toen kopje-over geduikeld!" Zoo klonken er allerlei verwarde uitroepen door elkander; en Henri deed zijn best om zijn vader door gebaren en bewegingen duidelijk te maken, *hoe* Willy kopje-over geduikeld had.

„O, het was onuitsprekelijk mooi en prachtig! U hadt het eens moeten zien! Och, pa! zouden wij óók niet koorddanser kunnen worden?" En Henri liet zijne vraag vergezeld gaan van een zóó diepen zucht, dat de heer Glasens onwillekeurig in een luid gelach uitbarstte.

„Koorddanser?! Zou je dat echt en wezenlijk willen worden, Henri?"

„O ja! – En August óók, nietwaar August?" En Henri diende zijn broer een vriendschappelijk ribbenstootje toe: „Zeg dan toch óók eens wat!" August bedacht zich eens, zooals hij altijd deed, wanneer hij iets gewichtigs zou moeten zeggen.

„Ja, dat zou ik graag willen!" zeide hij met een ernstig knikje. „Het moet toch iets heerlijks wezen, wanneer men zulke kunststukken kan doen, waar de geheele wereld verwonderd en versteld over staat, en wanneer men nooit naar school behoeft te gaan. En – – Maar Henri, ik begrijp in 't geheel niet, wat Willy bedoelde, toen hij zeide, dat hij toch dikwijls bang was?"

„Ja, dat begrijp ik eigenlijk óók niet!" En Henri haastte zich, om Willy's woorden aan zijn vader over te brengen. „Wat kan hij daar toch mede bedoeld hebben, pa?"

„Nu, dat is toch zoo moeilijk niet te begrijpen!" antwoordde de heer Glasens. „Al de kunststukken van den kleinen jongen zullen wel niet zoo weinig gevaarlijk zijn als het kopje-over-duikelen van dezen middag; en misschien, hoe jong hij ook is, denkt hij aan het treurige lot van zoovelen zijner kunstmakkers, die armen en beenen bij hunne luchtsprongen gebroken hebben. Maar overigens, mijn zoon August! heb je zooeven één wensch uitgesproken, die mij min of meer met verbazing heeft vervuld! Heb ik je niet hooren zeggen – – hoe was het ook? Wat moet het toch heerlijk wezen, wanneer men in 't geheel niet naar – –"

„Och pa!" riep August, die een kleur als bloed kreeg, „dat heb ik zoo niet bedoeld, – volstrekt niet! Ik –"

„Hm! het leek er toch geweldig veel op, nietwaar, Henri? En bovendien geloof ik, dat je een leelijke streep door je rekening zoudt krijgen; want er is laatst door 's lands Overheid een wet gemaakt op het schoolgaan, en nu die wet is aangenomen en door de Koningin bekrachtigd, zullen *alle* kinderen boven de zes jaar, zoowel jongens als meisjes, voortaan naar school toe *moeten*. Maar ook zelfs nú nog schijnen Willy en zijn zusje niet zoo heel veel vrijen tijd te hebben, in ieder geval niet zooveel als jullie in de vacantie. Je hebt zelven gezien, hoe zij bij de huishoudelijke werkzaamheden moeten medehelpen. Of zou je misschien zoo gaarne het benoodigde brandhout voor onze keuken willen leveren, August?"

August zweeg, min of meer beschaamd. Maar hij was toch nog niet bepaald overtuigd; en toen hij later op den namiddag met Henri alleen was, stemden zij daarin overeen, dat er geen prachtiger beroep was dan koorddanser te zijn, de geheele wereld door zijne kunsten in verrukking te brengen, en zoo vrij als een vogeltje in de lucht door alle landen te mogen rondtrekken.

„Maar ik geloof toch niet, dat pa ooit zal willen toestaan, dat wij het worden!" zeide Henri op bedeesden toon.

„Misschien als pa van avond de voorstelling ziet!" sprak zijn broer troostend.

„August, wij moeten er heen! Het is voor den eersten keer van mijn leven, dat ik zoo iets zie, en ik heb er reeds dikwijls van gedroomd."

De heer Glasens liet zijn beide jongens een poosje in hun ongeduld spartelen. Reeds had het half acht geslagen, en in hunne spanning en opgewondenheid drentelden zij voortdurend de kamer rond. Eindelijk zeide hij: „Kinderen! wat is er toch? Jelui doen van avond precies of je op gloeiende kolen staat! Wat is er dan toch te doen?"

„Och pa! – Pa, om acht uur! – Och pa! weet u dan niet meer wat er om acht uur is?"

De heer Glasens stelde zich in 't eerst erg verbaasd aan; maar

toen hij de smeekende, angstig twijfelende oogen der jongens zag, zeide hij vriendelijk: „Nu goed, zet jelui hoeden op, en vraagt dan aan moe, of zij pleizier heeft om met ons mede te gaan."

Het gejuich, dat er nu losbarstte, was groot; maar het was toch bijna weer tot wanhoop overgeslagen, want mevrouw Glasens liet op zich wachten. „Zij zijn stellig en zeker reeds begonnen!" en August liep nu eens naar de huisdeur, dan weer naar moe's kamer, om te vragen of zij nu spoedig klaar zou zijn. Toen zij eindelijk verscheen, sprak de heer Glasens: „Het is nog vijf minuten vóór achten! Vóór acht uur gaan wij niet heen. Gaat zoo lang bedaard zitten, – moe mag zich volstrekt niet door noodeloos wachten in de avondlucht blootstellen aan koûvatten!" En ook die vijf minuten verstreken, ofschoon Henri verzekerde, dat er nooit een einde aan zou komen, – en nu begaf men zich op weg.

Het pleintje vóór de apotheek was reeds „zwart van de menschen," en in het midden van die ruimte had men een stellage opgeslagen, vanwaar een touw naar beide zijden horizontaal gespannen en aan de dakvensters der beide tegenovergelegen huizen bevestigd was. Ter plaatse waar de hooge palen, die het touw steunden, elkaar kruisten, hing er aan dunne koorden een „trapees," als een zwakke schommel. De vertooning was nog niet begonnen, en van heel den koorddanserstroep was er nog niemand te zien; alleen in de licht en dicht gebouwde tent op den achtergrond zag men af en toe eenige beweging: daar schenen de kunstenmakers hunne mooie pakjes aan te trekken.

„Wij zijn nog veel te vroeg gekomen!" sprak de heer Glasens; „zouden wij maar niet liever weer omkeeren?"

Maar in antwoord hierop klonk er een zóó angstig en benauwd „neen! neen!" van de jongens, dat de heer Glasens en zijne vrouw in een hartelijk gelach uitbarstten.

„Maar wij kunnen hier letterlijk niets niemendal zien!" jammerde August. „Och pa, nu zal het zoo dadelijk beginnen, en wij zullen er niets van gezien hebben!"

En werkelijk was het gedrang rondom den afgesloten kring zóó groot, dat men slechts nu en dan, bij eene toevallige beweging en verschuiving der menigte, er even tusschendoor kon zien.

„Wacht eens even!" sprak de heer Glasens; „het bevalt mij bovendien toch óók niet, dat moe hier al dien tijd moet blijven staan, zonder eens even te kunnen gaan zitten om uit te rusten!" Hij trad nu den apothekerswinkel binnen, en kwam na weinige oogenblikken weder terug. „Gaat maar mede!" zeide hij; en nu ging hij met zijne vrouw en de jongens een smalle trap op naar eene bovenkamer, waar de vriendelijke apotheker, die den heer Glasens zeer goed kende en altijd de benoodigde medicijnen voor het gezin leverde, met de meest mogelijke bereidwilligheid een breed venster en verscheidene stoelen te hunner beschikking stelde. Hier had men een prachtig uitzicht op de geheele vertooning. De kunstenmakers hadden ondertusschen daar beneden, wegens de steeds toenemende duisternis, fakkels binnen den kring ontstoken. Deze verspreidden nu een zonderlingen rooden, fantastischen gloed op al de omringende huizen en ook op de gelaatstrekken der omstanders, maar hulde de duistere omgeving in nog donkerder schaduwen.

Thans weerklonk er plotseling eene meer luidruchtige dan welluidende muziek: een trommelslager, gevolgd door een man met een draaiorgel, trad den kring binnen.

„Kijk eens, Henri! kijk toch eens, pa! daar is het kleine koorddansersmeisje!" riep August eensklaps, terwijl hij naar een groep toeschouwers wees, die zich rondom een blondgelokt meisje verdrongen; „zij heeft rose kousen en gele schoentjes aan, maar overigens haar gewone jurkje. Het lijkt wel of zij hun iets vertelt. O, nu wordt zij binnengeroepen, en loopt zij naar de tent terug. Nú zal het wel zoo dadelijk beginnen!"

En werkelijk: het begon! Twee mannen, als Spaansche stierenbevechters gekleed, de een in het blauw, de ander in het rood, traden naar voren en groetten herhaaldelijk buigend het hun toejuichende publiek. Zij maakten hunne hoffelijke buigingen naar alle kanten, – en na een paar hooge sprongen en haastige buitelingen beval de blauwe, dat de „muziek" zou zwijgen.

„Die arme menschen!" zeide mevrouw Glasens tot haren man; „wat zal het hun dikwijls zwaar en moeilijk vallen, met een vroolijk gezicht hunne potsen en sprongen te vertoonen! Kijk eens,

hoe haveloos de roode er uitziet: hij heeft in zijn buis een groot gat onder den arm!"

Maar Henri en August vonden alles prachtig en heerlijk. Zij zagen evenmin het gat, als onder het blanketsel de mistroostige en verweerde gezichten. De geheimzinnige verlichting, het nieuwe, het onbekende, het late uur, waarop zij anders reeds gerust en wel in hunne bedden lagen te slapen, -- dit alles was hun als een bedwelmende drank naar het hoofd gestegen. En daarbij kwam dan óók nog de spanning van het ongeduldige verlangen om hun kleinen vriend van dien morgen weder te zien.

Ondertusschen klom de roode hansworst op de schouders van den blauwe, en bleef hij daar stokstijf en kaarsrecht staan. De blauwe verklaarde daarop, dat dit maar kinderspel was; en nu vloog hij met een aanloopje in één sprong over den roode heen. Deze vertelde daarna aan den blauwe, dien hij *Cousin* noemde: „Hoor eens, Cousin! ik zal je wat zeggen: een mensch mag zoo dom zijn als hij wil, dat hindert niets niemendal, wanneer hij er maar een heel klein beetje verstand bij heeft!" welke zoogenaamde aardigheid door het publiek met een uitbundig gelach werd begroet. „En nu zal ik je óók nog vertellen, hoe ik eens een wonderbaren electrischen spoorweg heb uitgevonden, Cousin!" ging de roode voort, die blijkbaar het hoofd van den troep was; „ik heb daartoe enkel maar een stuk ..... Hoe noemt men zoo'n ding ook weer, dat men zoo uit elkander kan trekken, en dat dan altijd -- klap! weer samentrekt?"

„Elastiek! Gomelastiek!"

„Je hebt gelijk, Cousin! Welnu, zoo'n stuk lastiekegommegom heb ik gekocht, en daarvan het eene einde in Rotterdam vastgebonden. Met het andere einde van het stuk lastiekegommegom ben ik naar Amsterdam gereden, waar ik het eveneens vastbond." Terwijl hij dit zeide, was de roode met een stoel komen aandragen, en had hij dien met de leuning naar boven dwars op den grond gelegd. Hij nam nu op de beide achterpooten plaats, terwijl hij den blauwe uitnoodigde, zich op de leuning neer te zetten. „Toen ik nu in Amsterdam was, hebben vele, o zoovele menschen kaartjes voor den extratrein bij mij genomen, zoodat

mijne zakken al spoedig propvol geld waren! Ik verzocht hun allemaal, dat zij zouden gaan zitten, maakte dan het einde van het lastiekegommegom gauw los, en -- knap! -- daar waren wij allemaal weer in Rotterdam!"

De roode was bij deze woorden plotseling opgesprongen, en natuurlijk tuimelde de blauwe in het zand. Andermaal een onbedaarlijk gelach van het publiek. Henri en August stemden er van ganscher harte mede in, ofschoon de „grap" al even flauw als onbeduidend was. Er kwamen nu nog vele andere, soortgelijke aardigheden, gevolgd door luchtsprongen, buitelingen, krachtproeven en acrobatische kunstjes van allerlei aard. Ten laatste daagde de roode zijn „Cousin" op een duel met pistolen uit, omdat hij hem gruwelijk beleedigd had, zooals hij zeide; de schoten knalden vreeselijk, en de beide tegenstanders vielen ruggelings op den grond. Maar toen de roode weder opstond, bleef de blauwe onbewegelijk liggen, en alle pogingen van den roode konden zijn „Cousin" niet weer in het leven terugroepen. Nu snelde de roode weeklagend en om hulp roepend naar het publiek. Toen hij echter met den zoogenaamden chirurgijn terugkwam, stond de blauwe waarlijk alweer zoo recht als een kaars, wel op zijn hoofd, maar toch springlevend, en lachte hij zijn „Cousin" hartelijk uit. Hiermede was dit eerste gedeelte van het programma afgeloopen, en volgde er eene pauze.

„Nu komt Willy! Let maar eens op! Nu komt hij stellig en zeker!" fluisterde Henri zijn broeder toe; en hij schuifelde van spanning en ongeduld zóó onrustig op zijn stoel heen en weder, dat August hem driftig toeriep: „Houd je toch bedaard! Ik kan bijna niets zien, als je zoo zit te raggen!"

De roode liep nu naar de stellage, zette een ladder tegen den paal, en onderzocht oplettend en zorgvuldig of het getimmerte wel vast stond. Daarna ging de tent open, en de kleine Willy, in een nauwsluitend buisje, van boven tot onder met blinkende lovertjes bedekt, kwam er uit te voorschijn, terwijl hij met zijne twee handjes het publiek aan beide zijden groette. Henri en August zouden hun kleinen vriend van dien middag werkelijk bijna niet herkend hebben, zóó groot was de verandering, die

er met hem had plaats gehad. Maar aan de bewegingen van zijn tengere lichaam en aan zijn blonden krullenbol zagen zij toch dadelijk, dat hij het was, en nu juichten zij hem met daverend handgeklap toe. Willy keek verbaasd naar boven; en toen hij de beide knapen voor het open raam zag, wierp hij hun verheugde blikken en kushandjes toe. Daarna begon hij langzaam de ladder op te klimmen, terwijl daar beneden de roode en de blauwe een laken uitspanden, dat zij en nog twee andere mannen bij de vier slippen vasthielden.

„Wat doen zij nu toch?" vroeg Henri, die plotseling zijn hart sneller voelde kloppen.

„Waarom klautert Willy die ladder op?" vroeg August op zijn beurt nu ook.

„Ik denk, dat hij aan het trapezium zal moeten werken," luidde het antwoord van den heer Glasens; „het laken houden zij daar beneden vast, als hij soms mocht vallen!" En hunne moeder zeide: „Och, dat arme, ongelukkige kind! Ik gevoel een onweerstaanbaren lust om het weer naar beneden te halen!" August mat de hoogte tusschen het schommelende trapezium en den grond, en zijne oogen werden hoe langer hoe grooter, maar hij zeide niets. Ook Henri was stil geworden. Ondertusschen was de kleine man daarbuiten, schril verlicht door den rossen gloed der fakkels, tot op den hoogsten sport geklauterd; daarna greep hij het touw vast en klom hij op het daaraan hangende trapezium. De ladder werd weggenomen, Willy bracht het trapezium in eene zachte, schommelende beweging en begon zijne kunsten met een paar draaiingen van zijn lichaam om den dunnen dwarsstok. Vervolgens ging hij op het trapezium zitten, klapte in de handen, zoodat hij op die duizelingwekkende hoogte geheel los zat, zonder zich met armen of beenen vast te houden, en ging daarna op het trapezium staan, waarbij hij zich aan de zijstokken vasthield.

Henri en August hadden reeds lang opgehouden, hunnen nieuwen kleinen vriend te benijden of te bewonderen. Want een reusachtig groot gevoel van medelijden en angst was in hun hart opgekomen, en had het hun totaal onmogelijk gemaakt, in het daar vertoonde schouwspel op het plein iets genotrijks te vinden.

Maar vooral toen de roode nu van beneden op ernstig waarschuwenden toon „voorzichtig!" riep, terwijl hij met bezorgde blikken naar boven keek, en de knaap plotseling de handen losliet en zich toen met het hoofd naar beneden liet hangen, terwijl hij zich enkel en alleen met de voeten aan het trapezium vasthield, – toen werden de jongens bleek van schrik, ondanks den vuurrooden gloed der fakkels. Henri hield beide handen voor de oogen, terwijl hij als onder een gevoel van doodsangst uitriep: „Hij moet ophouden, pa! Och toe, laat u zeggen, dat hij moet ophouden!" August daarentegen zat met strakke, wijd opengesperde oogen alles aan te zien, en vertelde later aan zijne moeder: „Ziet u, moe, ik had er liever niet meer naar willen kijken! Maar het ging niet: – het was alsof mijne oogen er aan vastgespijkerd waren!"

Willy zwaaide zich een oogenblik later weer op het trapezium, en beloonde het publiek voor zijn luid bravogeroep met kushandjes. Maar August en Henri stemden niet met dat bravogeroep in; al hun pleizier in de vertooning was verdwenen, en beiden wenschten nu niets liever, dan dat de voorstelling gedaan was. Maar het geheele programma moest afgespeeld worden, en de kleine Willy was nog lang niet met zijne trapeziumkunsten gereed. Nu eens hing hij met de eene, en dan weer met de andere hand aan den stok; daarna beurtelings met de rechter- en de linkerknie; en telkens wanneer er een bijzonder moeilijk kunststuk kwam, riep de roode, die blijkbaar de vader van den kleine was, zijn „voorzichtig!" naar boven. Henri ging eindelijk en ten laatste in den donkersten hoek der kamer zitten, om niets meer te zien. Zij waren allen blijde, toen de jongen eindelijk van de ladder was afgeklommen; en het laatste gedeelte, waarbij het kleine meisje moest optreden, wilden zij geen van allen meer zien.

Juist maakte men zich gereed om te vertrekken, toen er zich beneden op straat eene smeekende stem liet hooren. Het was de vrouw met de groene japon aan, die 's morgens uit het raam van den kunstenmakerswagen had gekeken. Zij vroeg om een gift. „Maar veel!" voegde zij er op vleienden toon bij.

„Hoeveel?" vroeg de heer Glasens schertsend.

„Een half boezelaar vol!"

Hij lachte, en wierp een geldstuk naar beneden. „Is het zoo goed?"

Zij raapte het op, bekeek 't bij het flikkerende schijnsel der fakkels, en riep daarop met blijde verrassing: „Tien stuivers! God loone het u, goede heer! Ja, dàt is veel!"

Op den terugweg naar huis spraken August en Henri zeer weinig; zij hadden allen lust tot praten verloren, en liepen zwijgend naast hunne ouders voort. Maar den volgenden morgen vroegen zij eenparig verlof om naar de koorddansers te mogen gaan en afscheid van Willy te nemen. Dit verzoek werd ingewilligd; en met een plak chocolade en een speelgoeddoos met blikken soldaatjes voorzien, begaven zij zich op weg.

Er werden juist twee paarden voor den voorsten wagen gespannen: de kastelein uit het logement „*De Koning van Holland*" had ze geleend, om de koorddansers naar het naburige dorp te brengen. Er werd gepakt en opgeladen; het kleine meisje draafde bedrijvig herwaarts en derwaarts, — maar Willy was nergens te zien. Eindelijk en ten laatste ontdekten de knapen hem achter een schuurtje. Hij zat stilletjes in een hoek gedoken, heel en al in een boekje met Bijbelsche geschiedenissen verdiept.

„Wat scheelt er aan?" vroeg August, die dadelijk bemerkte, dat de jongen een verband om zijn pols had.

„Dit hier? Och, niets! -- ik heb gisterenavond bij de voorstelling mijne hand een weinig verdraaid!"

„Doet het pijn?"

„O, niet erg, — maar ik zal nu verscheidene dagen achtereen niet kunnen werken! Ik moet mijne hand zooveel mogelijk ontzien, dan zal zij wel spoedig weer beter zijn, zegt vader; maar ik voor mij zou wel willen, dat zij niet zoo gauw hersteld was: het is zoo heerlijk, eens een poosje uit te rusten!"

„Moet je dan zooveel werken?"

„'s Morgens hebben wij oefeningen, 's middags dikwijls eene voorstelling, en dan 's avonds een tweede. Ik heb soms erge pijn in mijne leden."

„Och, arme Willy!" En daarop vroeg Henri heel zachtjes: „Krijg je — krijg je veel slaag?"

„O neen," antwoordde het kind lachend; „vraag je dat, omdat het zoo dikwijls in de boeken staat? Vader is altijd zeer goed voor mij. Hij had mij gaarne wat anders en beters laten worden, maar hij kan mij nu eenmaal niet missen!"

„Dus vind je het niet prettig om koorddanser te wezen?"

Willy keek een tijdlang peinzend en besluiteloos in de verte. „Menigmaal is het heerlijk, wanneer alles goed gaat, en vader tevreden is en het publiek veel „bravo" roept, en het koper- en zilvergeld in moeders boezelaar regent. Maar och! dat gebeurt zoo zelden. Dikwijls hebben wij weinig te eten — en zijn wij moede, — en ik zou vrij wat liever naar school gaan, dan zoo overal rond te zwerven en nergens thuis te zijn. En bovendien...."

„Nu, — en bovendien?"

„Ons werk is gevaarlijk," zeide het kind zacht, bijna fluisterend; „vroeg of laat kan er een ongeluk gebeuren, — hoe lang kan het duren? Vader let en past goed op mij, zoo goed als hij kan, dat weet ik. Maar een misgreep — of zij houden daar beneden het laken niet goed vast — of eene onhandige buiteling, — 't is altijd hetzelfde! Eenmaal komt het tóch! Blijft men op de plaats dood, dan is dat dikwijls nog beter, dan er met gebroken armen en beenen het leven af te brengen!"

Hij had dit alles als droomend gezegd; maar nu hief hij glimlachend het boekje in de hoogte: „Dit heeft eene vriendelijke vrouw mij geleend," zeide hij; „ik zal het nog gauw uitlezen, — er staan zulke buitengewoon mooie geschiedenissen in!"

„Willy! Willy!" werd er thans uit den voorsten wagen geroepen. De paarden begonnen te trekken, — de kleine stoet zette zich in beweging.

Willy sprong op. „Daar ginds staat de vrouw!" zeide hij haastig, en meteen liep hij op eene boerin met een vriendelijk gelaat toe, aan wie hij het boekje teruggaf. „Ik dank u wel!" zeide hij, „de geschiedenissen zijn heel mooi, maar de laatste heb ik niet meer kunnen uitlezen." Daarna gaf hij Henri en August de hand ten afscheid.

De beide zoontjes van den heer Glasens waren zóó ontroerd, dat zij bijna geen woord spreken konden. „Tot weerziens!" zeide August eindelijk, – maar zij drukten Willy's gezonde hand lang en krachtig. Daarna liep de knaap ijlings den stoet na. Bij een kromming van den weg bleef hij nogmaals staan, en wuifde hij hun nog een laatsten groet toe. Kort daarop waren de kunstenmakers en hunne wagens uit het gezicht verdwenen.

Maar! . . . . nù eerst bemerkte Henri, dat zij de doos met blikken soldaatjes benevens het pakje chocolade nog in de hand hielden. Zij holden den wagen na, – maar slechts heel in de verte wees een donkere stofwolk op den straatweg de plaats aan, waar zij reden, en verdrietig maakten de jongens rechtsomkeert. Onderweg riep de vriendelijke boerenvrouw van zooeven hen aan. „Ik had den jongen het boekje eigenlijk ten geschenke moeten geven!" sprak zij met een goedhartig glimlachje: „de geschiedenissen bevielen hem zoo goed!"

Henri liet haar de chocolade en de blikken soldaatjes zien. „Hoort eens, morgenochtend vroeg moet mijn zoon naar het stadje, waar de koorddansers gedurende de eerstvolgende dagen blijven; wil ik hem die dingen dan medegeven? Mijn boekje gaat dan ook dadelijk mede."

Zij slaakten een zucht van verlichting, en keerden naar huis terug, waar het ontbijt reeds gereed stond.

„Wat ben je stil, Henri! En jij óók, August!" merkte de heer Glasens op. „Dat komt zeker altemaal van de kunstenmakers! Ja, ja, ik zie het wel: ik zal tóch maar mijne toestemming moeten geven, en jullie achter den troep aan zenden, om er bij opgenomen te worden!"

De heer Glasens had dit alles op schertsenden toon gezegd; maar zijne vrouw liet hare zachte moederhand liefkoozend over de blonde kinderhoofden glijden. „Neen, dan weet ik het beter!" sprak zij; „jullie hebben zoo met den kleinen Willy te doen, – nietwaar?"

„Och ja, moe! dat is het!" riep Henri met een diepen zucht; en August zeide, peinzend het hoofd schuddend: „In de boeken zijn de koorddanserskinderen altijd gestolen, en worden zij ten

slotte door goede menschen aangenomen. Waarom kunnen wij Willy nu niet aannemen, moe? Wij willen gaarne alles met hem deelen."

„O ja," riep August nu ook haastig; „hij mag zelfs mijn bed hebben, – ik wil met alle pleizier op de canapé in de voorkamer slapen!"

„Dat is heel goed en flink van jullie," antwoordde hunne moeder met een blik van hartelijke erkentelijkheid; „ik zelve kan den armen, innemenden knaap óók niet vergeten. Maar het gaat nu eenmaal niet, lieve kinderen, – pa zal u wel zeggen, waarom."

„Omdat het in de wereld geheel anders toegaat, dan in de boeken," zoo begon de heer Glasens thans op vriendelijk terechtwijzenden toon. „En ook omdat Willy geen gestolen kind is (wat tegenwoordig slechts zelden voorkomt), maar ordentelijke ouders heeft, die op hùn manier voor hun kind zorgen en het goed opvoeden, zooals ik van den burgemeester vernomen heb, bij wien ik naar de menschen informeerde. Jullie hebben trouwens zelven gehoord, dat Willy 's winters op school gaat, en geheel zonder godsdienst groeit hij óók niet op: dat hebt ge wel gezien aan de blijdschap, waarmede hij het hem geleende boekje las. De Heer onze God zorgt ook voor zùlke kinderen; en al is ook het beroep van den koorddanser geen edel en ook geen nuttig beroep, – hij kan daarbij toch een braaf goed mensch zijn. In zijne jeugd heeft hij nu eenmaal niets beters geleerd; en thans moet hij door zijne behendigheid zijn brood trachten te verdienen. Het is een treurige manier van „werken", door potsen en grappen andere menschen aan 't lachen te moeten maken, terwijl den grappenmaker zèlf vaak het huilen nader staat dan het lachen; maar zoolang het eerlijk blijft, is het dan toch nog een soort van werk, en altijd beter dan bedelen. Je hebt gehoord, hoe de koorddansersvrouw zelfs van het zieke hondje zeide, dat het „meewerkte". Zij blijkt dus in vollen ernst hare verrichtingen als werk te beschouwen, en dat bevalt mij in haar. Voor het overige willen wij er van ganscher harte dankbaar voor zijn, dat wij betere en edeler werkzaamheden kennen, en de middelen bezitten om onze kinderen tot nuttige, degelijke en bekwame menschen

op te leiden. En wat Willy betreft, – laat ons hem van ganscher harte toewenschen, dat het hem goed moge gaan en de Heer hem tegen alle gevaren behoede!"

„En dat wij hem spoedig wederzien!" voegde August er bij.

„Ja, ook dàt!" zeide mevrouw Glasens: „dat wij hem spoedig vroolijk en gezond mogen wederzien, en hij zich met zijn lot tevreden stelt, – òf dat zijn vader tot een beter inzicht geraakt, en hem een nuttig ambacht laat leeren."

„Het schijnt, dat de kleine smaak en lust in het timmeren heeft," voegde de heer Glasens er bij; „ik heb daarover met zijn vader, den roode, gesproken."

„O-o-o-o!" klonk het als uit éénen mond.

„De man bleek zeer verstandige denkbeelden te hebben," ging de heer Glasens voort, „en zeer gezond te redeneeren voor zulk een kunstenmaker! Wanneer Willy, zeide hij, zich ook in later tijd niet gelukkig gevoelt, dan mag hij eene andere broodwinning kiezen, bijvoorbeeld timmerman worden, als hij dat zoo gaarne wil. Je kunt dus beiden zonder al te groote zorg aan de toekomst van je kleinen vriend denken."

En werkelijk scheen den beiden jongens na de mededeelingen van hunnen vader een pak van het hart te vallen.

„Wou je nog iets anders vragen, August?" vroeg zijne moeder.

„Neen, -- alleen dit – ik wilde maar zeggen," klonk het zeer langzaam en aarzelend gegeven antwoord: „ik geloof – neen, ik ben er volkomen zeker van, dat ik nu nooit meer met tegenzin naar school zal gaan!"

„Juist dáárom liet ik je eens met Willy en zijn zoogenaamde werk kennismaken!" verklaarde zijn vader ten slotte.

DE GEBRADEN GANS.

Dr. Merkel werd op zekeren morgen door den kantonrechter op eene gans genoodigd. Hij was echter geen vriend van zulk gebraad. Hij werd inwendig zeer boos en wenschte in zijn toorn alle ganzen en ook den kantonrechter naar de Mookerhei. Toch nam hij de uitnoodiging aan, want bij den kantonrechter durfde hij het niet te bederven en ze konden bovendien ook zeer goed met elkander overweg.

Kort daarop verschijnt een postbode en reikt den dokter eene uitnoodiging over van den postdirecteur op een wild-zwijngebraad. „Jongens," denkt de dokter, „juist mijn lievelingsgerecht!" Slechts met tegenzin en boos, dat hij den kantonrechter zijne toezegging gegeven heeft, kan hij besluiten van dit lekkere boutje afstand te doen.

Er is geen half uur verloopen of daar komt de adjunct-rentmeester en zeide, dat het den rentmeester een groot genoegen zou zijn, indien de dokter hem de eer wilde bewijzen, heden middag met hem eenige voortreffelijke forellen te verorberen. De dokter werd woedend, dat hij vanwege die verachte gans ook van deze lievelingsspijs afstand moest doen en liet zich verontschuldigen.

Nauwelijks is de adjunct-rentmeester de deur uit, of de knecht van den ontvanger brengt eene uitnoodiging voor een middagmaal, waarbij uitstekende lijsters genuttigd zullen worden. Dat ontbrak er nog maar aan! Dit was eene lekkernij, dien den dokter om 12 uur 's nachts van het dak naar beneden gehaald zou hebben. Nauwelijks zijn toorn meester, daar alles tegen hem schijnt samen te spannen, slaat hij ook deze uitnoodiging met dankbetuiging af.

Intusschen is het elf uur geworden. Hij neemt hoed en stok

en begeeft zich op weg. Nu begint hem plotseling de maag te jeuken van verlangen naar de lijsters. Een snel besluit nemend, laat hij in zijn toorn den kantonrechter afzeggen en gaat op de lijsters af. Toen hij echter bij den ontvanger kwam, vernam hij: „De ontvanger is juist uitgereden, omdat de dokter voor den maaltijd bedankt had, maar hij zal van avond bij u aankomen."

Onwillig gaat hij weg en begeeft zich op goed geluk naar den rentmeester. „Ja," zegt men daar, „de rentmeester heeft de forellen afbesteld en is naar den kantonrechter gegaan, die er een kwartier geleden geweest is en hem op een gans genoodigd heeft; van avond zal hij bij u komen."

„Nu, een wild zwijn is ook niet te versmaden!" troostte de dokter zich en begaf zich op weg naar den postdirecteur. Maar ook die is niet tehuis en heeft de boodschap achtergelaten, dat hij heden avond naar den dokter gaat.

„Dat de drommel u allen hale!" roept de dokter geheel uit zijn humeur. „Nu kan ik niet eens meer naar den kantonrechter gaan en tehuis krijg ik ook niets!"

's Avonds begroetten de vier schelmen hem op zijn kamer met een vroolijk gelach.

Uit- en Inspanning.

Een beurt gehad.

ONDERWIJZER: Karel, kun je me zeggen wanneer de vrede van Munster werd gesloten?

KAREL: Jawel, meester.

ONDERWIJZER: Nou, wanneer dan?

KAREL: Ik het d'r net geantwoord, nu is 't de beurt van Klaas.

Overbodig.

Bij het afscheid van een bezoek aan haar zoon in de gevangenis zei een moeder: Nou, Klaas, pas maar goed op, dat ze je hier ook niet wegjagen.

Hedendaagsche ontwikkeling.

TUINMAN: En hier, dames, ziet ge de tabaksplant.

JUFFER: Hoe belangrijk! En wanneer worden de cigaretten nu rijp?

Da Capo.

In 't jaar 1700 reisde Philips V door Monte l'Heri, om in Madrid als koning gekroond te worden. De burgemeester van Monte l'Heri kwám hem met de overige bestuurders der stad tegemoet en zeide: „Sire, lange toespraken zijn even vermoeiend voor den redenaar, als vervelend voor den toehoorder. Veroorloof mij daarom een klein lied voor u te zingen." De burgemeester zong nu inderdaad met klankvolle stem eenige coupletten ter eere van den monarch, die dezen zoo behaagden, dat hij „Da Capo!" riep. De burgemeester herhaalde het lied en de koning beval toen, dat men hem 10 Louis d'or moest uitbetalen. Snel riep nu ook de burgemeester „Da Capo!" en Philips, wien deze scherts goed beviel, liet hem dan ook nogmaals dezelfde som uitbetalen.

Het berekenen van de ouderdom van een persoon, nauwkeurig in maanden en jaren.

Men laat een persoon de volgende rekening maken. Het getal der maand (Jan. = 1, Febr. = 2, Maart = 3 enz.) wordt met 2 vermenigvuldigd, dan 5 bijgeteld, aan die som 2 nullen toegevoegd en dan door 2 gedeeld (of die som met 50 vermenigvuldigd) en bij die uitkomst nog het aantal jaren opgeteld. Nu moet hier nog 365 van afgetrokken worden, en dan laat men zich vertellen wat de rest is. Bij deze rest telt men nu nog

115 bij en verkrijgt daardoor een getal van 3 of 4 cijfers. De beide laatste (rechts staande) getallen geven nu het aantal jaren, de eerste (of de beide eersten) de geboortemaand aan.

Voorbeeld: Iemand is in Maart geboren en 65 jaar oud. Het dubbele van 't getal der maand (2 × 3) = 6, 5 bijgeteld = 11, twee nullen er achter = 1100, gedeeld door 2 = 550, 65 bijgeteld = 615, 365 afgetrokken = 250. Bij dit getal (dat men zich noemen laat) 115 opgeteld = 365. Daaruit volgt: geboren den 3den maand = Maart, oud 65 jaar.

De ouderdom slechts in jaren nauwkeurig te berekenen.

Laat de persoon het aantal jaren verdubbelen, 5 er bij tellen en nog met 5 vermenigvuldigen. Nu laat men zich dit getal opgeven. Het is steeds een getal van 2 of 3 cijfers. Het laatste cijfer blijft buiten beschouwing en men trekt van het eerste of de twee eersten 2 af, dan geeft dit het getal der jaren.

Voorbeeld: Leeftijd 3 jaar, verdubbeld = 6, 5 er bij = 11, met 5 vermenigvuldigd = 55 (het laatste cijfer komt niet in aanmerking), van het eerste 2 afgetrokken, geeft 3 jaar.

Of 65 (jaar) × 2 + 5 × 5 = 675, van 67 nog 2 afgetrokken geeft 65 (jaar).

Robus.

Robus.

Robus.

Attentie.

Aan de goede oplossing der Rebussen, in dezen jaargang voorkomende, is verbonden: **Een prijs van ƒ 10.**— aan boekwerken, te kiezen uit de verschillende uitgaven van de Drukkerij der Weesinrichting. — **Een prijs van ƒ 5.**— idem. — **Een prijs van ƒ 2.50** idem — **Drie prijzen van ƒ 1.**— idem. — **Tien prijzen van ƒ 0.50** idem.

Oplossingen worden ingewacht vóór 1 April 1901 aan het adres van den Boekhandel der Weesinrichting te Neerbosch. — De antwoorden en de uitslag zullen bekend gemaakt worden in „Het Oosten" (begin Mei 1901) en in den „Almanak voor de Jeugd" van 1902.

OPLOSSINGEN DER REBUSSEN,

voorkomende in den Almanak voor de Jeugd voor 1900.

No. 1. **Voor alle d|in|g|en wees w|aar.**
„ 2. **Tusschen|b|ei|den| k|om|en.**
„ 3. **Z|onder ar|b|ei|d k|om|t |niets| in o|r|de.**
„ 4. **T|ram|ra|ils**
„ 5. **In de kerk v|in|dt men| een bus voor de| arm|en.**
„ 6. **K|om een|s| onder mi|jn| oogen.**
„ 7. **Openbare school| voor h|oog|er |onder|w|ijs.**
„ 8. **Niet |voor|ie|de|re kw|aal bes|taat een d|rank|je.**
„ 9. **Een stukje uit |de| fa|bel|leer.**
„ 10. **Stils|t|aan is achteruit|gaan.**
„ 11. **Ee|n a|buis |hoe k|lei|n| oo|k b|ren|gt| de|**
b|es|te| op|l|os|s|ers| in de| w|ar.

Velen hebben hun best gedaan, maar slechts enkelen die alle opgaven juist hebben opgelost. Wij hebben gemeend de prijzen aldus te moeten verdeelen:

Een prijs van *f* 5.— aan W. L. Korfker te Zaandam.

Twee prijzen à *f* 2.50 aan R. van Mazijk Jz. te Bleiswijk en Jac. van Hoeve te Sliedrecht.

Vijf prijzen à *f* 1.— aan Joh. Buddingh te Renkum. — J. B. Meijering te Zetten. — A. M. H. Schepman te Rhoon. — A. Tonsbeek te Roswinkel. — A. de Vries Jr. te Nichtevecht.

Tien prijzen à *f* 0.50 aan G. Radstake te Doesburg. — G. Jaxon Deelman te Gasselternijveenschemond. — Pape te Lutten. — H. W. H. v. Hulsteijn te Tiel. — M. den Bleker te IJselstein. — H. W. Wareman te Zalt Bommel. — M. G. v. d. Rovaart te Rotterdam. — J. Hendriks te Zwijndrecht. — A. C. Fortgens te Haarlem. — J. E. Escabache te Rotterdam.

De gelukkige winners gelieven met opgave van hun juist adres, aan den heer P. J. Milborn te Nijmegen op te geven welk boekwerk zij verlangen en door tusschenkomst van welken Boekhandelaar.